

Ik spreek in tongen meer dan u allen

G.-F. Rendal

Een Bijbelse beschouwing van het fenomeen

Oorspr. uitgave: “Je parle en langue plus que vous tous”; Edition de Bérée, B.P. 86, CH 1350 Orbe, Zwitserland.

“I Speak in Tongues More Than You All”: <http://users.bigpond.net.au/joeflorence/tongues.html>
(vrij beschikbaar)

Inhoudsopgave

Proloog

1. Een boodschap aan de mensen?
2. Over wiens oordeel ging het dan?
3. Engelentalen
4. Tweeërlei spreken in talen
5. Tekenen en doel
6. Het onderricht uit de brieven
7. De Heer Jezus en het spreken in talen
8. Ervaringen
9. De hoofdvraag: wanneer?
10. Hij bouwt zichzelf op
11. Waar moest men spreken in talen toepassen?
12. Tegenspraak
13. De koperen slang
14. Besluit

Proloog

Groot was mijn verbazing, toen ik na mijn bekering tot Jezus Christus moest vaststellen, dat ogenschijnlijk ernstige mensen, geestelijk en toegewijd, mensen die zich door de Geest van God tot het heil van zielen inzetten, al hun stekels opzetten zodra men hen sprak over geestelijke gaven en in ‘t bijzonder over het spreken in talen.

Tot mijn droefenis hoorde ik hen soms met minachting spreken over het werk dat God nochtans deed bij hen die zij met ironie ‘de dweepers van de overkant’ noemden. Uit de hoogte hakten zij hen neer met zwaarklinkende slagzinnen, die ik al even verwaand als hol achtte, zoals: ‘De gave van spreken in talen bestaat niet meer’ of: ‘Die gave was slechts nuttig voor de apostolische periode’.

Hun overtuiging maakte meer indruk op mij dan de gebruikte argumenten, want eerlijk, ik hoorde hen hun standpunt niet verdedigen aan de hand van bijbelse gegevens.

In hun gemeenten was het onderwerp van tongen of talen even taboe als seks of genezing van zieken - daar spreekt men eenvoudig niet over en daarmee uit! Het scheelde niet veel of zij zouden je met een verwaand gezicht de laan uitfluiten op de wijs van ‘Monsieur l’inspecteur, on sait tout ça par coeur’.

Ik waagde het niet daarover met hen te redetwisten; ik was nog jong, onervaren, daarenboven te weinig voorzien van bijbelse bagage.

Maar hoe elementair mijn kennis van de Bijbel ook was, ik vroeg mij steeds af welk rooster deze mensen toch hanteerden bij het lezen, om de toch zo frequent voorkomende teksten over het spreken in talen in het Nieuwe Testament te kunnen vermijden. Want wat mij betreft: zelfs al had ik ze willen ontwijken (wat gelukkig niet het geval was) ik zou het niet gekund hebben.

Ik vroeg mij af hoe een belangrijke groep van de evangelische gemeenschap er in slaagde verstop-pertje te spelen met deze teksten; je kon ze dan misschien nog wel links laten liggen bij de predi-king, maar dat was toch onmogelijk bij het persoonlijk lezen en bestuderen van de Schriften. Het kwam mij voor of deze teksten alom aanwezig waren in het Nieuwe Testament. Doen alsof ze niet bestonden, leek mij al even erg als het wegcijferen van de apostel Petrus uit de evangeliën. Had de Heer Jezus niet Zelf gezegd: ‘Hen nu die geloven, zullen deze tekenen volgen: in mijn naam zullen zij demonen uitdrijven, in nieuwe talen zullen zij spreken, en met hun handen zullen zij slangen op-nemen, en als zij iets dodelijks drinken, zal het hun geenszins schaden; op zieken zullen zij de han-den leggen en zij zullen beter worden’ (Mark. 16 :17, 18).

Zeker, allen die geloofd hebben zien hun geloof niet bevestigd door het uitwerpen van duivelen, of door het drinken van giftige drank of door het zich voeden met giftige paddestoelen zonder enig ge-vaar, of door het spreken in nieuwe talen of door het genezen van zieken. Maar heeft men het recht een dergelijk stuk uit de wonderlijke puzzel van het bijbelse beeld weg te laten? Iemand heeft mij eens in alle ernst gezegd, dat deze dingen satanisch waren. Wacht even: ik heb vernomen dat hij nadien zijn mening wat genuanceerd heeft. Hoe kan men ontkennen dat zoveel christenen het spre-ken in talen ervaren hebben, waarvan zij getuigen met zoveel zegen? Je kunt er toch niet stilzwij-gend aan voorbijgaan, dat de Pinkstergemeenten in deze wereld zich het snelst uitbreiden (de Islam en misschien de Jehovah’s Getuigen uitgezonderd). Het werk onder de zigeuners komt voor hun rekening en het is verbazend hoe het zich ontwikkelt. En heeft de apostel Paulus, die men (ná ‘de Enige’) de grootste genoemd heeft, niet verklaard: ‘Ik spreek meer dan u allen in talen’?

Hoofdstuk 1 - Een boodschap aan de mensen?

Op een zekere dag kreeg ik een bepaald werkje in handen. Met grote verbazing las ik daarin van de hand van een schrijver, die zichzelf serieus nam, dat ‘de gave van talen geen reden van bestaan meer had, omdat men talen nu op school kan leren’. En dat terwijl de apostel Paulus (had hij dan soms geen schoolopleiding gehad?) aan zoveel verschillende taalgroepen verkondigde dat deze wonderlijke gave hem in groter mate dan aan de anderen ten deel gevallen was om zijn boodschap aan diezelfde heidenen in hun eigen taal te kunnen doorgeven. De zwakte van het argument sprong mij zó in het oog. Ondertussen had ik mijn Bijbel wat meer onderzocht en daaruit wat meer kennis opgedaan.

Hoe kon Paulus zich van dit spreken in talen bedienen bij zijn prediking, terwijl hij zelf onderwees: ‘Wie in een taal spreekt, spreekt niet voor mensen’ (1 Kor. 14:2)? Als het woord in een vreemde taal zich slechts tot God richt en niet tot mensen, zou Paulus in flagrante tegenspraak geweest zijn met de Heilige Geest, die hem inspireerde bij het schrijven van de genoemde tekst: ‘Want wie in een taal spreekt, *spreekt niet voor mensen*, maar voor God’.

Het argument scheen mij pover toe en tevens te kwader trouw gehanteerd ten opzichte van zulke glasheldere waarheden. Dergelijke uitleg, die niets verklaarde, wekte in mij argwaan op ten aanzien van tegenstanders van het spreken in talen.

Het valt immers onmiddellijk op dat nergens in de Bijbel het spreken in talen voor wat anders be-stemd was dan om zich tot God te richten. Welnu, ik kan mij slechts tot God richten in lofprijzing en gebed. Wij kunnen God niet onderwijzen; wij kunnen God niet het evangelie prediken; wij kun-nen God niet vermanen; wij kunnen tot God niet profeteren.

Er is geen andere mogelijkheid.

Bij het spreken in talen is het nooit God die zich tot mensen richt maar mensen richten zich tot God; het is onmogelijk dat de Heilige Geest zichzelf tegenspreekt. Bij nauwkeurig lezen stellen we vast dat er op het Pinksterfeest in feite geen prediking in talen geweest is maar wel ‘het spreken over de grote daden van God’ (Hand. 2:11). Bij deze lofzang aan Jahweh, de God van Israël, werden talen van heidenen gebruikt. En met hun Joodse oren, vertrouwd met de talen van de landen waarin zij woonden, begrepen de toehoorders dit.

Dat moet voor deze Joden, afkomstig uit vijftien verschillende landen, gekomen om de God van Israël in Jeruzalem te aanbidden, een schok geweest zijn; zij die meenden dat hun Joodse taal, de taal van het goede, uitverkoren Joodse volk, de enige was die door God begrepen werd! Hun God was niet de God van iederéén! Hem delen met de heidenen? Geen kwestie van! En kijk nu! Hun Jahweh verstaat niet alleen Arabisch, Grieks en nog dertien andere talen even goed als Hebreeuws - maar zijn Heilige Geest drukt Zichzelf daarin uit bij monde van de discipelen. Beter gezegd, de lof die van de hemel neerdaalt, keert er weer naar terug, na gedoopt te zijn geworden in een bad van heidense talen. Zou dit mogelijk inhouden dat de heidenen met hun barbaarse talen evengoed als zij door Jahweh zouden worden aangenomen? Zou de gave van de talen daarvan het teken zijn?

Het eerste spreken in talen.

Voor we verder gaan moet ik u een klein voorval vertellen, waarbij mijn kennis van de Schrift op de proef werd gesteld. Ik vertoefde in het gezelschap van toegewijde en in het geloof gevorderde broeders. Zij kenden hun Bijbel prima en onze gesprekken hadden steeds de Schrift tot onderwerp.

De oudste stelde de vraag: Wanneer werd er het eerst in talen gesproken? De antwoorden lieten niet op zich wachten; spontaan klonk er van alle kanten: 'op het Pinksterfeest'. Iedereen was er zo zeker van. Wel, toch niet! Het was bij de torenbouw van Babel. Ik voelde mij een beetje gekrenkt. Dat ik daar niet aan gedacht had!

Dat bleef mij verder in het oor hangen. Nooit zal ik meer de uitleg, die daarop volgde, vergeten. De verscheidenheid in talen bij de toren van Babel was een oordeel. Welnu, de Bijbel kent de 'wet van de eerste vermelding'.

Dat wil zeggen dat een waarheid, die voor de eerste maal vermeld wordt in de Bijbel, haar oorspronkelijke betekenis houdt tot het einde toe. In de loop der tijden kan zij van zin veranderen, zich ontwikkelen, rijker aan inhoud worden, maar nooit zal zij haar aanvankelijke betekenis verliezen.

Is het mogelijk dat het spreken in talen het denkbeeld van oordeel in zich omdraagt? Dat wordt in ieder geval bevestigd door de tekst die er betrekking op heeft.

De centrale tekst over het spreken in andere talen, geciteerd door Paulus in 1 Kor. 14:21, vinden wij in Jesaja 28:11. Paulus, gedreven door de Heilige Geest haalt vrij de profeet Jesaja aan die in hoofdstuk 28 vers 11 zegt: 'Voorwaar, door mensen die een onverstaanbare taal spreken en in een vreemde tongval zal Hij tot dit volk spreken'.

De aanhaling van Jesaja gaat verder met een verduidelijking, die de gedachte van oordeel, vervat in het spreken in andere talen, bevestigt: '... opdat zij bij hun gaan achterwaarts struikelen en te pletter vallen, verstrikt en gevangen worden' (vs. 13).

Het schoot mij toen te binnen dat op het Pinksterfeest tongen als van vuur neerdaalden op allen die aanwezig waren. Tongen van vuur En vuur is zonder twijfel in de Schrift een symbool van oordeel. Zelfs daar waar het resultaat zuiverend is, blijft de betekenis van oordeel steeds en overal aan vuur verbonden.

Even klampte ik me vast aan de gedachte dat het vuur toch niets te maken kon hebben met oordeel omdat wij zo vaak dat mooie lied zongen: 'Doopt mij met vuur, opdat 'k mij niet meer schaam', waarbij de woorden van Johannes de Doper gebruikt werden.

Eerste toetsing.

Om mijn geweten gerust te stellen ben ik al de teksten die daarop betrekking hebben van dichterbij gaan bekijken.

Ik viel van de ene verbazing in de andere toen ik bemerkte dat onze liederenschat niet altijd overeenstemde met goede Schriftuitleg. De Bijbel openbaarde mij dat de vuurdoop staat tegenóver de doop met de Heilige Geest en synoniem is met oordeel. Inderdaad, ik vond in de vier evangeliën de woorden van Johannes de Doper terug. Alle vier spreken zij over de doop met de Heilige Geest, maar slechts twee vermelden de doop met vuur. Aandachtig lezen deed mij ontdekken dat alleen Mattheüs en Lukas over dopen met vuur schrijven, wegens de aanwezigheid van de tegenstanders, de Farizeeën, die in de context vermeld worden. Met het oog op hen wordt het vuur genoemd. Waar

dezelfde Farizeeën niet in de context voorkomen, in Markus en Johannes, zijn de doop met vuur en het oordeel dan ook afwezig.

De voor de hand liggende uitleg volgt uit het vers daarna: ‘Hij zal zijn tarwe in de schuur samenbrengen (dat is de doop met de Heilige Geest), maar het kaf met onuitblusbaar vuur verbranden’ (dat is de doop met vuur). Eén van de dopen, (die met de Heilige Geest) is verbonden met de hemelse voorraadschuur; de andere (die met vuur) is verbonden met het onuitblusbaar vuur. Een aantal jaren later zal de apostel Paulus, door de Heilige Geest dezelfde waarheden met andere woorden neerschrijven, wanneer hij zegt dat het Evangelie voor sommigen een levensgeur ten leven en dat ditzelfde Evangelie voor de anderen een doodsgneur ten dode is (2 Kor. 2:26).

Ik moet toegeven dat deze openbaring de kwestie nog ingewikkelder maakte, want dit gaf aanleiding tot het stellen van een nieuwe vraag: als het spreken in vreemde talen de gedachte van oordeel inhoudt ... over wiens oordeel ging het dan?

Hoofdstuk 2 - Over wiens oordeel ging het dan?

Die vraag, waarop ik geen enkel antwoord wist, heeft mij lange tijd beziggehouden. Want voor zover ik al wel eens verklaringen over het spreken in talen gehoord had, werden deze steeds in relatie gebracht met opbouwning, lofzang, kracht, evangelisatie en vooral als teken van de doop met de Heilige Geest. Maar dat het spreken in talen tevens de gedachte van oordeel inhield, was ons zowaar volledig ontgaan. Het probleem kreeg een begin van oplossing, toen ik mij, na eens en voor goed in de Spreuken gelezen te hebben dat God alle dingen gemaakt heeft met een doel (Spr. 16:4) de vraag stelde: Welk doel had God met de gave van het spreken in een vreemde taal?

Het was inderdaad een zeer opmerkelijk teken. Maar waarom dit soort teken? Waarom bijvoorbeeld niet het vermogen om zich onzichtbaar te maken? of de gave van alomtegenwoordigheid of het permanent dragen van een aureool? ... enz. Ik gaf mijzelf antwoord, en zei: dat zou geen zin hebben. Het spreken in een taal moest een zin hebben, anders was het onzin. Ja, maar wélke zin? Het moest iets te zeggen hebben, en wel tot *iemand*; *maar wát had het te zeggen en aan wíe?* Bovendien moest ik, bij goed nadenken, toegeven dat het spreken in een vreemde taal niet de verhevenste menselijke woordenschat inhield, en evenmin een expressievorm van hoger rang was. Er was me gezegd: kijk, wanneer je in een vreemde taal spreekt, dan stijgt je boven jezelf uit, van je eigen moedertaal ga je over naar het hoogste, je sluit je aan bij de engelen in hun hemelse spraak. Dat leek mij geweldig. Wanneer je eigen woordenschat ontoereikend wordt om God te loven, dan komt de Heilige Geest je te hulp om je één of meerdere draaien op te schroeven.

Ik voelde me niettemin toch bepaald onprettig bij de gedachte dat mijn eigen spreken in talen wel eens precies eender zou kunnen zijn als wat ik van de anderen om mij heen hoorde.

Onrust

Want het was onbetwistbaar: afgezien van de extase, zag het spreken in talen er voor een zo buitengewone gave helemaal niet buitengewoon uit.

Wat mij zo vaak een onbehaaglijk gevoel gaf bij het spreken in talen, was het feit, dat het steeds onbegrijpelijk was en dat het helemaal niet op een gesproken taal leek. Na zelf enkele talen geleerd te hebben vond ik dat de uitgebrachte geluiden eerder ongewoon waren. Ik had het daar eens over met een predikant, die mij vertelde dat het best een dialect van een of andere Indianenstam uit Zuid-Amerika kon zijn, van de Matto Grosso of van Midden-Afrika. Hoe kon hij dat te weten gekomen zijn? Het lijkt misschien oneerbiedig van mij, maar ik heb mij afgevraagd naar welk half-rond de Heilige Geest ons wou laten inschepen. Zulke dingen leken mij kolossale nonsens. De Franse taal is een van de rijkste, meest verspreide en volledigste talen van de aarde. Hoe kon nu een andere rudimentaire taal met een woordenschat die honderdmaal meer beperkt was, in staat zijn uit te stijgen bóven het niveau van wat in het Frans bereikt zou kunnen worden? Die evidente onzinscheen de persoon met wie ik sprak niet in het minst te hinderen. Oh, dat goede eenvoudige geloof!

Maar ik houd nu eenmaal van orde, ook in de redeneringen. Is dat misschien fout, of zou ik dat van God hebben gekregen?

Niettegenstaande alles drong zich het bovennatuurlijk aspect van het spreken in talen aan mij op, omdat ik hoorde vertellen van mensen die geen snars afwisten van Pakistaans en zich toch in die taal uitdrukten, of in oud-Grieks, en dat met een gemak en met een dergelijke zuiverheid dat een hoogleraar er haast jaloers op zou worden. Dat bovennatuurlijke toegegeven, begreep ik toch nog steeds niet de betekenis of de draagwijdte ervan.

Eerste vraagtekens

Aan een of twee retraites van niet-Pinkstergezinde groeperingen heb ik deelgenomen in de hoop een antwoord te krijgen op mijn vraag naar de bedoeling van het spreken in vreemde talen en tevens op de hoogte te komen van de reden van het feit dat zij *niet* in talen spreken en van hun negatieve houding ten aanzien van deze gave van de Heilige Geest. Ook daar kwamen er op mijn vragen geen bevredigende antwoorden. Ik stelde alleen een teleurstellende onwetendheid omtrent dit onderwerp vast. Wanneer ik naar het *doel* van dit spreken in talen vroeg, gaf men blijk van een onkunde aangaande de Bijbel die even compleet was als bij de aanhangers van deze leer. De ene groep sprak in talen zonder zelf goed te weten waarom, en de anderen wisten niet waarom zij niet in talen spraken. Niemand hielp mij verder bij mijn onderzoek. Er lagen wel bij allebei de richtingen klaargestoomde antwoorden gereed, maar alle van een zeldzaam schrale aard. Men was beleefd en broederlijk ten opzichte van mij, maar mijn vragen werkten op hun zenuwen zoals dondervliegjes bij drukkend weer.

Versterkend middel

Eens bestierf ik het bijna toen een groot predikant, zeer in aanzien in charismatische kringen, mij zei dat, bij zijn hoge ouderdom en de vermoeidheid ingevolge zijn talrijke spreekbeurten, enkele minuten spreken in talen zijn lichaamskrachten weer op peil brachten. Hij voelde zich daardoor in zijn lichaam als vernieuwd. Hij verkondigde dat zelfs vanaf de preekstoel.

Velen vielen bijna flauw van ontroering toen zij dat hoorden. Zonder zich ook maar een ogenblik af te vragen of de Bijbel zulke ervaringen wel duldde. Het ergst van al was, dat ik even goed, op het moment zelf, een flauwte kreeg als de andere jabloers, bij het horen van dat verhaal dat aangediend werd als Evangeliewoord. Ik kwam tamelijk vlug weer bij. Zoals de raaf uit de fabel heb ik gezworen dat het me niet meer zou gebeuren - maar te laat.

Daar heb je het, concludeerde ik na enig nadenken, het spreken in talen wordt opgenomen in de reeks versterkende middelen, dienstig bij de behandeling van ouderdomsverschijnselen.

Een zinsnede uit het Grote Boek schoot mij te binnen: '... zij zullen zich tot de fabels wenden... verhalen voor oude vrouwen'.

De kruistochten

Die dag voelde ik pijn in mijn hart ter wille van het volk van God. Zo toegewijd aan Hem, maar als een kudde zonder herder. Ik dacht aan de kruistochten, aan die kruisvaarders, ziek, stervend, in de pan gehakt, ontmoedigd, onderweg naar het Heilige Land, wier moreel men opvijzelde met leugens. Een monnik uit de troep had, zo waar - o, uit de grond gestampt mirakel - de speerpunt, waarmee de zijde van de Heiland eeuwen geleden doorstoken was, gevonden. Zo kwam de Hemel zijn goedkeuring bewijzen! En meteen konden ze weer verder naar hun utopie. Voor enkele dagen waren ze weer opgekikkerd. Armzalige, armzalige kudde, zei ik bij mezelf, die de stem van een vreemde aanziet voor die van de Goede Herder.

Hoe lief kreeg ik bij deze gelegenheid het woord uit de Handelingen: 'Dezen nu waren edeler dan die in Thessalonika: zij ontvingen het woord met alle bereidwilligheid, terwijl zij dagelijks de Schriften onderzochten of deze dingen zo waren' (Hand. 17:11).

Indien zelfs de prediking van de grote apostel Paulus de toetssteen van de Heilige Schrift moest ondergaan, hoeveel te meer wordt van ons geëist de geesten te onderzoeken, om te zien of wat zij brengen al dan niet Schriftuurlijk is.

Hoofdstuk 3 - Engelentalen

Met een belangrijk punt heb ik het bepaald moeilijk gehad. Het ging om het geval dat het spreken in talen gevolgd werd door de uitleg ervan. Want in de Gemeente van de eerste eeuw moest op elk spreken in talen de uitleg volgen. De tekst onderstreept dit uitdrukkelijk: 'Maar als er geen uitlegger is, laat hij zwijgen in de Gemeente' (1 Kor. 14:28). Wat dat betreft was ik getuige van een flagrante en bijna algemene ongehoorzaamheid ten aanzien van het bevel van Paulus, de man die overvloediger in talen sprak dan alle anderen.

Dit voorschrift werd uiterst zeldzaam toegepast.

Weet u, ik had soms bijna liever dat men maar helemaal geen verklaring gaf van wat er gezegd was. Ik schaamde mij er over. Zolang er nog niets uitgelegd was kon men nog aannemen dat het spreken in talen geïnspireerd was. Als het echter eenmaal vertaald was, was het juist die vertaling die het mij ongemakkelijk maakte. In de meeste gevallen was die zo simplistisch dat de domste leerling van de klas er het schaamrood van op de wangen zou krijgen. Het was bijna altijd zeer alledaags, gewoon. Ik vroeg me af: 'Waarom heeft hij dat niet onmiddellijk in het Frans gezegd?' Inderdaad was het veel meer opbouwend wanneer de voorganger of een andere broeder in het Frans sprak dan wanneer hij in talen sprak. De uitleg was toch ook een geestelijke gave? Waar bleef dan de beloofde verheffing, de uitnemende gedachte, de verheven waarheid? Integendeel kreeg men meestal gemeenplaatsen te horen, platgetreden paden, duizendmaal herhaalde gedachten. Terwijl Paulus, toen hij tot de derde hemel opgetrokken werd, er onuitsprekelijke woorden hoorde, die het een mens niet geoorloofd is uit te spreken. Ik snapte dat allemaal niet goed. Bij mezelf dacht ik: het komt er eigenlijk op neer alsof men alvorens water te drinken, door katalyse zuurstof en waterstof zou scheiden om die daarna weer bij elkaar te voegen en dan dat water op te drinken. Kan men dat dan niet onmiddellijk, vers uit de bron komend, drinken? Ik zei soms tot mezelf: Ik moet wel bijzonder dom zijn om mezelf zoveel vragen te stellen. Waar Paulus gezegd heeft: 'Ik wilde wel dat u allen in talen sprak' (1 Kor. 14) moest dat ook voor mij toch voldoende zijn.

Talen of celibaat?

Plotseling schoot het mij te binnen dat dezelfde apostel die schreef: 'Ik wilde wel, dat u allen in talen sprak', in dezelfde brief zei: 'Ik zou wel willen, dat alle mensen waren zoals ook ikzelf (1 Kor. 7:7), d.w.z. vrijgezel. In het Grieks zijn de gebruikte uitdrukkingen identiek. Op dat ogenblik voelde ik mij in het nauw gedreven, want hij die mij groen licht gaf ten aanzien van het spreken in talen, gaf me dat eveneens voor wat betreft het celibaat. Welnu, ik had er helemaal geen zin in door het leven te gaan als vrijgezel. In mijzelf redeneerde ik: 'Ik verlang het één en verwerp het ander. Dat is onlogisch'. Een glimlach kon ik niet weerhouden. Nochtans zijn aan die twee verlangens van Paulus heel wat leerstellige gevolgtrekkingen verbonden; enerzijds aangaande de talen, anderzijds aangaande het celibaat. Want in beide gevallen richt de apostel zich tot dezelfde Korinthiërs. Ik realiseerde me hoe dikwijls onze keuze willekeurig kan zijn en met welke lichtvaardigheid wij teksten die ons niet bevallen opzij schuiven, om die welke in de lijn liggen van onze eigen verlangens op de voorgrond te stellen. Wij halen heksentoeën uit om te proberen het onverzoenlijke te verzoenen.

Zo komt men er toe, hoe paradoxaal ook, in één adem te beweren dat allen in talen moeten kunnen spreken, maar tegelijk géén vrijgezel hoeven te blijven. In naam van welke interpretatieregels van de Schriften kan men tot zulke dwaasheden komen? Zou het niet oprechter zijn toe te geven dat niet alle Korinthiërs geroepen waren tot de staat van vrijgezel en dat tevens niet allen geroepen waren om in talen te spreken? Paulus geeft dit toe. Enerzijds zegt hij dat niet allen de gave van het celibaat hebben, en anderzijds dat niet allen de gave van talen hebben: 'Zijn allen soms apostelen? Zijn allen soms profeten? Zijn allen soms leraars ...? Spreken allen soms in talen?' (1 Kor. 12:29, 30). De vraag stellen is haar beantwoorden.

De taal van de engelen

Ongeveer rond die tijd ook zei een broeder, een voorganger, toen ik hem attent maakte op het onbegrijpelijke van het spreken in talen, dat het mogelijk de taal van de engelen was. Arme engelen, dacht ik bij mezelf. Kunnen ze dan niet beter spreken? De taal van de engelen en van de hemel zou niets anders dan zoiets zijn. Ik was ontgoocheld. Ik had wat anders verwacht. Het was zelfs zo erg

dat ik dacht, dat als de engelen niet beter spraken, ik het beter deed dan zij. Neen, laten we eerlijk zijn, de uitleg van die predikant beviel me helemaal niet. Het was eerder het beleefd ontwijken van een heel ernstige vraag. Maar de Bijbel had het inderdaad wel over engelentaal. In geloof moest ik dat toegeven en mij er om verootmoedigen en vergeving vragen aan God, dat ik het aangedurfd had te hebben willen discussiëren over de manier waarop Hij zijn engelen zich liet uitdrukken. Is de Heer niet gerechtigd daarin alleen Zelf te beslissen? (Rom. 11:24, 25).

Daar die voorganger verwezen had naar de Bijbel, ben ik dat boek daarop weer gaan naslaan. Ik hoopte tenslotte, dat hij het misschien toch aan het rechte eind had. Helaas, een nieuwe ontgoocheling op de koop toe. Eerst en vooral ontdekte ik, dat wanneer engelen spraken, zij dit nimmer deden in een hemelse taal, maar integendeel in een menselijke taal die toen gebruikt werd en dus volledig begrijpelijk was.

Vervolgens vond ik net precies één Schriftplaats waarin geschreven staat: 'Als ik in de talen van de mensen en van de engelen sprak ..'. (1 Kor. 13:1). Innerlijk begon het me zeer tegen te staan. Ik had het gevoel om de tuin te zijn geleid, bedrogen door al dat verdraaien van Gods Woord. Want het is overduidelijk dat Paulus hier de stijlfiguur van hyperbool (overdrijving) 'Al ware het' gebruikt. Paulus heeft nooit alle geheimenissen gekend; enkele regels verder bevestigt hij dat hij slechts ten dele kent (vs. 12). Nooit heeft Paulus zijn lichaam overgegeven om verbrand te worden. Nimmer deelde hij al zijn goederen uit tot voedsel voor de armen; hij bezát niets. Evenmin heeft hij in alle talen van engelen en mensen gesproken. Paulus kon des te minder spreken in engelentalen waar hij met zoveel woorden verklaart aangaande die hemelse taal dat het 'onuitsprekelijke woorden zijn die het een mens niet geoorloofd is uit te spreken' (2 Kor. 12:4). Hij gebruikt een voorwaardelijke manier van spreken. Een kind zou een dergelijke taalvorm begrijpen. Hoe bestond het dat een man van gezette leeftijd, een herder van de kudde, een dergelijke gedachte of dergelijke dwaasheid kon ondersteunen? Ik was onthutst. Toegegeven dat het ging om een op zichzelf staand geval, maar de bewuste man was niet zómaar iemand, en ik vrees daarom dat meerderen het betreffende argument zullen hebben overgenomen. Het zou de beste manier zijn om de zaak die zij verdedigen te ondermijnen.

Hoofdstuk 4 - Tweeërlei spreken in talen

Gelukkig bestond er naast die kwalijke menselijke verklaringen, een goede, een Schriftuurlijke. Het onbegrijpelijke, het onverstaanbare aspect van het spreken in talen werd aanvaardbaar gemaakt door de volgende bevestiging van Paulus: 'Wie in een taal spreekt ... niemand verstaat het' (1 Kor. 14:2). Wat een opluchting!

Dank zij de apostel Paulus worden wij er aan herinnerd dat de geopenbaarde dingen voor ons en voor onze kinderen zijn, maar dat de verborgen dingen voor de Here zijn (Deut. 29:29). Die tekst deed mij bij mijn overwegingen in dat stadium goed en liet mij even op adem komen.

Daarmee waren de moeilijkheden natuurlijk nog niet uit de weg geruimd. Wel had ik het gevoel in een kleine oase beland te zijn in mijn geestelijke zwerftocht onder de hete stralen van tegenstrijdige meningen, dank zij het geïnspireerde woord van de man die meer in talen sprak dan de anderen.

Het was me dus toegestaan er niets van te begrijpen zonder dat me dat hoefde te verontrusten. Wat een geruststelling! Het gaf een tevreden gevoel. En er was een geheimzinnige sfeer aan verbonden, wat helemaal niet onaangenaam was. Nu moet ik wel toegeven, dat de tegenstanders van het spreken in talen mij de angst op het lijf begonnen te jagen. Als ik dan al niet meer honderd procent aanhanger van de geestesgaven was, ik bleef het nog voor negenennegentig procent en ik rekende er op spoedig dat ene procent, dat mij afgeknaagd was meer door de dwaasheden van hen die geloofden in het spreken in talen dan door de tegenstanders ervan, terug te winnen. Dat vers stond mij toe samen met mijn Pinksterbroeders vast te houden aan het inzicht dat er tweeërlei spreken in talen bestond: het spreken dat door ieder begrepen werd op de Pinksterdag (Hand. 2:8) en dat waarover Paulus het had in zijn brief aan de Korinthiërs wat door niemand begrepen kon worden (1 Kor. 14:2). Ik had ook met grote opluchting opgemerkt, dat wat dat punt betreft, voor- en tegenstanders het tot op zekere hoogte met elkaar eens waren. Het spreken in talen waarover Paulus het had was

wat anders dan dat van de Pinksterdag. Halleluja! Dergelijke woorden lieten mij toe niettegenstaande het wazige in het begrip van deze dingen toch rustig te blijven geloven in de zekerheid van mijn standpunten.

Een ezel stoot zich geen tweemaal aan dezelfde steen

De uitspraak van de Bijbel: 'Niemand verstaat het' was een echte meevaller; er kwam dus wel degelijk spreken in talen van tweeërlei aard voor. Maar ik had in het verleden al zo dikwijls mijn neus gestoten dat ik deze verklaring niet als pasklare munt aanvaardde. Ik hield me daarom aan mijn gebruikelijke werkwijze. Omdat de Bijbel onze maatstaf is op het gebied van gedrag en geloof, verkoos ik mij te buigen over wat de Heilige Geest had laten schrijven. Ik wilde onderzoeken of er inderdaad twee manieren zijn om in talen te spreken. Stel je voor dat er tussen de twee teksten slechts een ogenschijnlijke tegenspraak bestond en geen werkelijke! Lang heb ik gearzeld alvorens er toe te besluiten. Het deed mij rillen. Er komen in de Bijbel zoveel plaatsen met schijnbare tegenspraak voor, die per slot van rekening best bestand blijken tegen een ernstig en grondig onderzoek.

Ziehier hoe ik te werk ben gegaan. Door middel van een concordantie heb ik alle teksten in verband met spreken in talen op een rijtje gezet - zonder ook maar één over te slaan.

Ik heb er bijna dertig gevonden. Daarna heb ik de Griekse tekst nagekeken.

Ik ontdekte het volgende:

- (1) dat onze vertalingen van de Griekse tekst zo zuiver zijn, dat het overbodig is er naar te verwijzen
- (2) dat er slechts één en dezelfde uitdrukking in alle teksten gebruikt werd.

Welnu, het is toch vanzelfsprekend dat indien het spreken in talen uit de brieven een glossolalie zou zijn, en zou verschillen van het spreken op de Pinksterdag, dat duidelijk merkbaar zou moeten zijn door de gebruikte terminologie. Dat was echter niet het geval. Lukas, die de Handelingen der Apostelen schreef, gebruikte in hoofdstuk 2 dezelfde woorden als Paulus in de hoofdstukken 12, 13 en 14 van de eerste brief aan de Korinthiërs. Indien er twee soorten van spreken in talen voorkwamen, zoals ik oorspronkelijk dacht, zou Lukas dat op z'n minst aangeduid hebben door het gebruik van andere termen. En dat temeer omdat het boek der Handelingen later geschreven is dan de Brief aan de Korinthiërs. Deze laatste werd algemeen gelezen in de toen bestaande gemeenten, en Lukas was van dit Schriftgedeelte zonder twijfel op de hoogte. Daarenboven was hij een reisgenoot van Paulus.

Om alle misverstand te vermijden: als er dan al een andersoortig spreken in talen bestond dan dat waarover Paulus sprak, zou Lukas daar zeker melding van gemaakt hebben. Wel, hij zwijgt daar ten enenmale volledig over. Hij heeft het over datgene waarover Paulus het heeft en hij gebruikt er ook dezelfde termen voor. Ze hebben het beide over glossa, de één zowel als de ander. De Griekse tekst is daarin duidelijk.

Nu was deze conclusie op dat moment niet zo bijster verhelderend voor mij. Er stonden mij dien-aangaande slechts twee mogelijkheden ter beschikking om daarmee in het reine te komen:

- (a) De Bijbel is met zichzelf in tegenspraak. Nu is dat een hypothese die door elk overtuigd christen vanwege de Goddelijke ingeving van de Schriften verworpen wordt.
- (b) Er is één enkele vorm van spreken in talen. Bleef dan nog te verklaren hoe het kwam dat Paulus in tegenspraak scheen te zijn met Lukas.

Paulus had het over even bekende talen als die waarom het bij Lukas ging, want hij zegt: 'Er zijn wie weet hoe veel soorten van geluiden in de wereld' (1 Kor. 14:10). Paulus bedoelt hiermee talen die ook inderdaad door mensen gesproken werden. Als het dan om werkelijk bestaande talen van deze wereld ging, hoe kwam het dan dat de Korinthiërs deze niet meer verstonden, terwijl ze enkele jaren tevoren in Jeruzalem wel begrepen werden? Is God dan niet eeuwig dezelfde?

Het ging om een ernstig probleem van grote omvang. De knoop werd doorgemaakt dank zij gebed en ernstig overdenken van de Schrift onder leiding van de Heilige Geest. Alles werd zo eenvoudig, zo vanzelfsprekend, dat ik een ogenblik twijfelde of ik het wel echt begrepen had. Ik sprak er verder met niemand over. Enige maanden later gaf een Amerikaanse broeder, die van mijn geestelijk pro-

bleem helemaal niets afwist, precies dezelfde verklaring, precies in overeenstemming met wat mij duidelijk geworden was. Waaruit blijkt dat de Heilige Geest heden nog steeds werkzaam is in de harten van hen, die zich niet laten leiden door wat zij van anderen horen zeggen maar die 'Gods wet overpeinzen bij dag en bij nacht' (Ps. 1:2).

Pinksteren.

Wat is er in Jeruzalem toch gebeurd, dat alle destijds aanwezige buitenlanders konden verstaan wat gepredikt werd door mannen onbekend met de taal waarin zij zich uitdrukten?

Bij de komst van de Heilige Geest 'vertoonden zich aan de discipelen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen' (Hand. 2:3). Elk van hen sprak afzonderlijk en duidelijk verstaanbaar in de moedertaal van elk van de aanwezigen. Vijftien landen en volkeren, en bijgevolg vijftien talen worden daarbij vermeld (vs. 9-11). Allen die afkomstig waren uit die landen verstonden hun eigen spraak. Helemaal geen heksentoer, dacht ik, vijftien verschillende naties met vijftien verschillende oren om te luisteren en te verstaan. De uitzending was bovennatuurlijk, de ontvangst was natuurlijk.

Laten we even veronderstellen dat er op de Pinksterdag vijftien Korinthiërs met een bandrecorder vijftien verschillende opnamen maakten van de verschillende toespraken die door de omstanders goed begrepen werden. Laten we een stap verder gaan. Veronderstellen wij dat zij bij hun thuiskomst die vijftien verschillende opnamen in de gemeente van Korinthe lieten horen, waarvan hooguit twee talen daar bekend waren. Zonder twijfel zou de conclusie van Paulus geweest zijn: niemand verstaat dat. Natuurlijk, omdat in de gemeente van Korinthe het merendeel van die vijftien talen noch bekend waren, noch gesproken werden.

Zetten we onze vergelijking nog even voort. Stel dat diezelfde opnamen, na de eeuwen getrotseerd te hebben, nu zouden beluisterd worden in een gemeente van Lausanne, Parijs of Madrid, dan zou het resultaat nog steeds hetzelfde zijn. Die vijftien talen die destijds in Jeruzalem begrepen werden, zouden door ons nu niet verstaan worden, evenmin als door de Korinthiërs toen.

Verbeelden we ons daarentegen eens, dat de voltallige gemeente van Korinthe op de Pinksterdag in Jeruzalem was. Van alles wat daar op die dag in vreemde talen en op wonderlijke wijze verkondigd werd zouden zij alleen de prediking in hun eigen taal (het Grieks) verstaan hebben. Maar van de andere veertien toespraken zouden zij niets gesnapt hebben. En als het Grieks niet op het programma van de Heilige Geest gestaan zou hebben op die heugelijke dag, dan hadden zij helemaal niets begrepen.

Wel, precies dát deed zich voor in de samenkomsten van de gemeente van Korinthe. Er werd daar ook door de Geest in andere talen dan het Grieks gesproken. Niemand verstond daar wat van, niet omdat het extatische spraak was, maar eenvoudigweg omdat het geen Grieks was. Wat daar gezegd werd was even onbegrijpelijk voor hen als telefoneren in het Japans voor iemand die enkel en alleen Frans kent.

Het is hier op z'n plaats te benadrukken dat het niet ging om een taal als gevolg van een zielsverrukking, zoals sommigen me gesuggereerd hebben. Die gedachte is totaal vreemd zowel aan de Griekse tekst als aan onze gebruikelijke vertalingen.

Wat wordt daardoor bewezen?

Wel, dat de talen waarin de Korinthiërs spraken geen in extase voortgebrachte onverstaanbare woordkramerij was, noch ontoegankelijke engelentaal, maar onderscheiden nationale talen zoals die op de Pinksterdag te Jeruzalem. En wanneer men de zin ervan niet snapte, zoals Paulus zei, kwam dat doordat men (evenmin als Paulus en de Korinthiërs) niet die vijftien talen kende. Wij kunnen alleen maar de talen verstaan, die wij kennen en niet meer. 't Is zo eenvoudig als één en één is twee. Daardoor kwam ik tot het begrip van drie dingen:

1. Het betrof zeer duidelijk gesproken levende talen van volkeren uit die tijd.
2. De uitspraak 'Niemand verstaat het' wordt allicht een scherm waarachter men zich gemakkelijk kan verschuilen om te beweren dat wat heden voorkomt in onze bijeenkomsten overeenkomt met wat gebruikelijk was in de apostolische kerk, omdat in ieder geval noch zij noch wij het gesprokene

verstaan. Deze vorm van zich uitdrukken leidt regelrecht tot allerlei misbruiken die des te meer oncontroleerbaar zijn, omdat het 'Niemand verstaat het', onrechtmatig gebruikt, ons elk middel tot toetsing met de waarheid uit de handen neemt.

Wanneer Bileams ezelin op bovennatuurlijke wijze begint te spreken doet ze dat niet in extase en in onbegrijpelijke taal. Neen, ze doet zich goed aan haar meester verstaan door in zijn taal te spreken (Num. 22:28). De 'dwaasheid van God' bracht een stomme ezelin er toe te spreken met een menselijke stem, waardoor de dwaasheid van de profeet werd te niet gedaan (2 Petr. 2:15, 16). Steeds heeft God gesproken op een begrijpelijke wijze, hetzij door zijn Woord, of door middel van engelen, van profeten of zelfs van een stom dier.

Kon ik blijven toegeven, dat de God, die een dier beter of even goed als een mens deed spreken, wezens, geschapen naar zijn beeld en gelijkenis, minder goed zou doen spreken dan een ezelt?

3. Niettegenstaande de realiteit van de betreffende gave in die periode liet Paulus niet toe dat deze uitgeoefend werd zonder dat daarop de uitleg volgde (1 Kor. 14:27); de samenkomst was niet de gepaste plaats om deze gave uit te oefenen (vs. 22); het was beter te zwijgen en tot zichzelf te spreken dan onbegrepen zich te uiten (vs. 28).

Paulus regelt de toepassingswijzen en veroordeelt het misbruiken volgens de autoriteit die de Heilige Geest hem schonk, en dit nog wel in een periode van de geschiedenis van de Kerk waarin deze genadegave alle bestaansrecht had, zodanig zelfs dat hij schrijft: 'Ik dank God, dat ik meer dan u allen in talen spreek'. Dat was best te begrijpen. Zijn apostelschap ten dienste van de volkeren werd betwist door de Joden, die zijn tegenstanders waren. Hij bewees hun dat aan de God van Israël evengoed lof kon worden toegezongen in vreemde talen als in hun Hebreeuws. En deze ex-Fari-zeër, vrijgemaakt van het Judaïsme, ging nu met Joodse lippen aan de Joden zelf de wondere daden Gods verkondigen, in de taal van de heidenen, juist om dat te bewijzen.

Wonderen voor de ene groep (bekeerde Joden en heidenen), oordeelsvuur voor de anderen (ongelovige Joden), waardoor hun jaloersheid oplaaide en wat hen deed knarsetanden.

Hoofdstuk 5 - Teken en doel

Ik moet nu teruggrijpen, om de oorspronkelijke vraag waarmee ik nog steeds worstelde en waarop nog steeds geen antwoord was gevonden, voor het voetlicht te plaatsen.

Dit is zeker: het spreken in talen was een teken. Maar voor wie was dat teken bestemd?

Alvorens te ontdekken voor wie het wél bestemd was, werd mij duidelijk voor wie het niet was bestemd. Bij nauwkeurig herlezen van de brief aan de Korinthiërs werd mij heel duidelijk het woord van Paulus: het was:

Een teken NIET voor gelovigen

Even mijn ogen uitwrijven. Had ik goed gelezen? Inderdaad, zó stond het er! Dit teken was niet bestemd voor de gelovigen. Jarenlang had ik dit Schriftgedeelte gelezen zonder echt te zien wat er geschreven stond. Nu sprong het mij zo in het oog. Niemand had mij ooit gewezen op dit deel van het onderricht van de Heilige Geest. Wat men in de samenkomsten onderwees was precies het tegengestelde. Er was mij steeds voorgehouden dat het juist een teken was voor de gelovigen. Een teken dat de gelovigen moesten trachten te verkrijgen voor zichzelf en wel bovenal omdat het het bewijs was van de doop met de Heilige Geest.

Eerst benieuwd, daarna verontrust ben ik aan verschillende broeders om uitleg gaan vragen. Verlegen stilzwijgen en verwarde antwoorden bevestigden mij in de overtuiging dat zijzelf ook steeds over die tekst hadden heengekeken en mij het antwoord schuldig moesten blijven.

De ernst van de aangelegenheid kwam daardoor des te meer op de voorgrond. Het vertrouwen was aangetast. De stoot met de stormram die een bres in mijn vesting sloeg, kwam niet van de kant van de tegenstanders van het spreken in talen, maar van de apostel Paulus, voor wie ik zoveel bewondering had. Op die manier kwam er als het ware een kettingreactie op gang. Andere Bijbelteksten werden op hun beurt duidelijk. Inderdaad, indien het een teken voor de gelovigen geweest was, zou

Paulus immers de gelovigen aangemoedigd hebben, maar integendeel: hij ontmoedigde hen daarin (1 Kor. 14:19). Buiten de gemeente sprak hij meer in talen dan de anderen, maar in de gemeente verkoos hij liever slechts vijf zinvolle woorden te zeggen boven tienduizend in een andere taal. Daaruit kunnen wij afleiden dat hij vele, vele malen liever had, dat men niet in talen sprak, dan wél.

Nooit had iemand daar met een woord over gerept. En met reden. Soms werd ik woedend op hen, die mij deze dingen verborgen gehouden hadden, en op mijzelf, omdat ik een muggezifter geweest was die de kameel wist door te slikken. Zou het dan toch waar zijn wat de anderen beweerden? Ik was vastbesloten geen duimbreed meer te wijken. Ik voelde mij aan het wankelen gebracht in mijn diepste overtuiging.

Ik besloot daarom het onderwerp krachtig aan te grijpen. Ik had er genoeg van door anderen te worden voorgelicht (Joh. 4:42). Ik was nu vastbesloten in volle ernst er een grondige studie van te maken. Ik moest tevens ervaren hoe gevaarlijk het is een leerstelling slechts bij stukken en brokken te vernemen, het te moeten hebben van 'horen zeggen' of te steunen op zogenaamde 'ervaringen'. Nogmaals heb ik moeten ondervinden dat zelfs zwart op wit gedrukte teksten ons blijkbaar sedert bijna tweeduizend jaar totaal waren ontgaan.

Een teken - maar voor wie?

Wat mij in de juiste richting dreef, was niet zozeer de zinsnede: 'de tongen zijn niet een teken voor hun die geloven' maar wel wat volgt: 'maar voor de ongelovigen'. (1 Kor. 14:22). Ik ging spijkers op laag water zoeken. Het antwoord kwam toch duidelijk voor in het voorgaande vers, waarin Paulus ons vermaande volwassenen te zijn, die zich een gezond oordeel kunnen vormen, waarbij hij de profeet Jesaja aanhaalt: 'Ik zal in andere talen en door andere lippen tot dit volk spreken' (vs. 21). Van welk volk is daar sprake? Van de Joden! Er was dus kennelijk sprake van een teken voor de Joden, de ongelovige Joden. Een teken voor de Joden, die niet geloven wilden dat heidenen (talen) ook deelgenoten van het heil zouden zijn. Die zich met alle kracht daartegen verzetten. Die 'ons verhinderen tot de heidenen te spreken tot hun behoud' (1 Thess. 2:16).

Wat dat punt betref, werd alles mij in een ogenblik glashelder. Dat was dus het doel! Het teken bij uitstek! De hele Bijbel ging plotseling voor mij borrelen van Levenssap en waarheid. De woedende tegenkanting van de Joden tegen alles wat niet tot het eigen volk behoorde speelde zich als een film voor mijn geest af.

Jona

Jona kwam mij voor de geest. Jona, die de vreemde talen (de Ninevieten) dermate haatte, dat hij openlijk tegen God in opstand kwam (Jona 1:3). Hij ontvluchtte liever naar Tarsis dan hun Gods Woord te prediken. Hij ging redetwisten met God. Liever zag hij de wereldstad in het oordeel vergaan dan hen te sparen. Wat hem betref was God enkel en alleen de God van Israël. In ieder geval kon hij niet de God van die versmadede talen zijn. In zijn ontgoocheling brengt hij het tenslotte zover, zijn eigen dood te verlangen. Als Ninevé leeft, gaat Jona liever dood! Hij gaat aan God verwijten wat juist Gods heerlijkheid uitmaakt: de Heiland te zijn van elk geslacht, en taal en volk en natie. Die geest van tegenstand en ongelovigheid gaat door de eeuwen heen toenemen. Zij behoren Jahweh toe en Jahweh hen; daar kan geen speld tussen. De overigen zijn verdoemd. Elke poging tot verbroedering of zelfs maar van verdraagzaamheid jegens mensen van een andere spraak verwekt bij hen buitengewone haat. De dood aan andere talen en volkeren. Weg er mee!

Durven veronderstellen dat lieden van een andere taalgemeenschap ook zouden kunnen genieten van Gods barmhartigheid betekende het doodvonnis over zich halen (Luk. 4:29). Zelfs de Heer Jezus wilden zij van de steile helling naar beneden storten toen Hij tot hen zei: 'Er waren vele weduwen in de dagen van Elia in Israël, toen de hemel drie jaar en zes maanden gesloten was, zodat er grote hongersnood was over het hele land, en tot niemand van hen werd Elia gezonden, maar wel naar Sarepta bij Sidon', en Jezus voegde daar tot hun grote woede aan toe: 'En er waren vele meelaatsen in Israël ten tijde van de profeet Elisa, en niemand van hen werd gereinigd, maar wel Naäman de Syriër' (Luk. 4:25, 27). Zo iets te beweren was in hun ogen voldoende om de dood te verdienen.

Zelfs Samaritanen, hoewel nabije bloedverwanten, ontkwamen niet aan hun haat. Wanneer Jezus in één van hun dorpen geen goed onthaal ontving, vroegen zijn discipelen Hem in navolging van de profeet Elia: ‘Heer, wilt U, dat wij zeggen, dat vuur van de hemel moet neerdalen en hen verteren?’ (Luk. 9:54). Waarop Jezus hen antwoordde: ‘U weet niet van welke geest u bent’. Men kon een Jood geen groter scheldwoord toeslingeren dan hem Samaritaan te noemen. Wanneer zij dat gezegd hadden was het laatste woord gesproken, waarbij zij op de grond spuugden. Later zullen diezelfde discipelen, na de Heilige Geest ontvangen te hebben naar diezelfde Samaritanen terugkeren om de hemel voor hen te bidden, niet om hen met vuur te verteren, maar opdat de gave van een volledig heil hun deel zou worden.

Zelfs de apostelen

Deze aangeboren eigenschap was zo in hen verankerd, dat zelfs christen-Joden afwijzend bleven staan tegenover het mee deel hebben van de heidenen in de verlossing. Petrus was door de Heilige Geest naar het huis van Cornelius gezonden, en nadat allen zich daar bekeerd hadden, deed hij daarvan mededeling, maar enkele apostelen wilden daar helemaal niet van horen.

Petrus, in eigen persoon, werd op de vingers getikt, omdat hij het evangelie aan heidenen was gaan verkondigen. Hij werd er toe verplicht zich te verantwoorden, waarbij hij bevestigde dat hij, Petrus, hen had horen spreken in vreemde talen, zoals zichzelf in het begin (Hand. 11:15). Dat deed hen iets, want dat teken was precies voor hen bestemd. En zij die meenden dat hun goede God alleen maar behagen schepte in het Hebreeuws, stelden nu vast, dat de Heilige Geest in Persoon zijn lofzang liet zingen door tongen van mensen die door hen, Joden, veracht werden! Nog totaal ontsteld door een dergelijke openbaring zeiden zij in verslagenheid: ‘Dus ook aan de volken heeft God de bekering tot het leven gegeven’ (vs. 18). Daar konden zij met hun verstand niet bij. De God van Israël ook de God van de heidenen! Zij hadden het teken van de talen nodig om dit langzamerhand toe te geven. Zij waren daar echter zo in verhard dat ze toch weer in dezelfde fout vielen. Het kleefde hen aan als een tweede natuur, zelfs zo dat die verkeerde geestelijke instelling enkele jaren later bij de grote apostel Petrus opnieuw de overhand krijgt. Dat voorval staat beschreven in Galaten 2:11-14. Slechts een uitermate begaafd iemand, een man van het formaat van Paulus, kon onmiddellijk deze waarheid vatten en de tegenstanders het hoofd bieden (Gal. 2:5).

Petrus ook al

Petrus werd daarbij door Paulus als een pruimeboom geschud. Zijn geveinsdheid was des te schuldig, daar hij, veel meer dan wie ook, ingeleid was in de kennis van de wereldomvattende betekenis van het evangelie. Wanneer men dus bij de pas bekeerde Joden nog een dergelijke maat van onbegrip aantrof, wat betreft het heil dat zich tot ver buiten Israël uitstreckte, wat kon men dan al niet verwachten van fanatieke onbekeerde Joden.

Dat laatste wordt duidelijk geïllustreerd door de gebeurtenissen in Antiochië. Toen de Joden daar zagen, hoe een menigte van heidenen het Woord van God hoorde en aannam, werden zij vervuld met jaloezie en weerstonden zij Paulus, waarbij zij hem beledigden en uitscholden (Hand. 13:45). De overtuiging die Jona kenmerkte had zich al een weg gebaad. Maar toen zij Paulus en Barnabas hoorden zeggen: ‘Ik heb u gesteld tot een licht van de volken, opdat u tot behoudenis bent tot aan het einde van de aarde’ (vs. 47) -barstte er een vervolging tegen hen los en werden zij uit de stad geworpen. Na Antiochië kwamen zij in Iconium waar de tegenkanting des te heviger was (Hand. 14:5, 6). Paulus en Barnabas, go home!

Mozes had het voorspeld

Dit alles was de letterlijke vervulling van een vijftienhonderd jaar eerder geschreven profetie: ‘Daarom zal Ik hen tot naijver verwekken door wat geen natie is, door een dwaas volk zal Ik hen krenken’ (Deut. 32:21). Zij bezaten die hardnekkige antipathie jegens de heidenen al lang. Inderdaad waren zij, Joden, een uitverkoren volk, maar zij hadden wel de betekenis, die God er aan gegeven had, verwrongen. Hun hele geschiedenis was die van een apart gezet volk, afgescheiden van andere volkeren, stammen, naties en talen. Maar het afgezonderd zijn van het kwade, van de afgodendienst, van de walgelijke gewoonten van deze volkeren moest geen aanleiding geven tot het koesteren van haat, minachting, hoogmoed en superioriteitsgevoel ten aanzien van die volkeren. Zij

waren katholieker geworden dan de paus, exclusiever dan wie ook, terwijl zij hun Jahweh om zo te zeggen gevangen hielden in hun kluisters in plaats van Hem te openbaren aan de rest van de wereld.

Wanneer dan God Zelf Zich kenbaar maakt aan de heidenen en zo zijn Woord vervult, knarsetanden zij van jaloersheid. Dat deed zich voor in Thessalonica, waar de Joden er toe overgingen kwaad gespuis voor hun zaak te winnen om opstootjes te veroorzaken en de hele stad op te hitsen tegen de predikers (Hand. 17:5). Hoe kwamen ze daar eigenlijk toe? Omdat niet-Joden, mensen van een andere taalgroep, overgingen tot het geloof in hun God, zij het dan langs een andere toegang. Dat streek hun tegen de haren in.

Op de trappen van de burcht

Nog erger gaat het er aan toe wanneer Paulus terug in Jeruzalem komt. Hoe aangrijpend is dat hoofdstuk 22 uit het boek der Handelingen! Paulus, nu gevangene, staande op de trappen die naar de burcht leiden, wenkt met de hand om het woord te krijgen. Daar hij in het Hebreeuws spreekt valt er een grote stilte. Allen houden de adem in om het beter te kunnen verstaan. Paulus verhaalt hen hoe hij op weg naar Damascus Christus ontmoette en zich bekeerde, zij hangen aan zijn lippen. Hij wordt niet onderbroken. Zonder hem te interrumpen luisteren zij, als hij hen spreekt over zijn verleden, zijn opleiding, zijn werkzaamheden, zijn ijver voor de Joodse zaak. Hij spreekt hen over de verschijning van Jezus en zij onderbreken hem niet. Hij spreekt over zijn doop en zij blijven luisteren. Tot hij voortgaat met de zin: 'Ga, want Ik zal je ver weg naar de volken zenden' (Hand. 22:21). Deze zin kan niet afgemaakt worden! Zij luisteren tot zij het woord 'volken' horen. Dan barsten zij los in luid geschreeuw, slingeren hun kleren in het rond en gooien stof in de lucht terwijl zij roepen: 'Weg van de aarde met zo iemand, want hij behoort niet te blijven leven' (vs. 22).

Wat is de oorzaak van een dergelijke woede-uitbarsting? De veronderstelling dat de God van Israël zich ook openstelde voor iedere andere taalgroep. Het spreken in talen is het teken van deze grote waarheid, terwijl 'dit volk', de Joden, langs deze weg toegang kregen tot deze waarheid. Het is duidelijk en eenvoudig te verstaan in het licht van de Schrift.

Gemotiveerd door hun ongeloof betreffende deze openbaring 'maakten de Joden een complot en vervloekten zichzelf, terwijl zij zeiden dat zij niet zouden eten of drinken, voordat zij Paulus hadden gedood' (Hand. 23:12).

Nogmaals Jona

Jona deed precies eender. Hij kwam in opstand tegen de Heer en ging zitten ten oosten van de stad, om van daar haar vernietiging te kunnen aanschouwen. En daar, gezeten onder de wonderboom, klaagde hij erover dat het oordeel uitbleef, want hij hoopte op de komende verschrikking. Hij wensde de dood van een volk dat God wilde redden. Deze Jona, die God verwijten deed om zijn barmhartigheid over Ninevé, is de geestelijke vader van de apostelen - ja, u leest het goed: van de nog ongelovige apostelen, die het Petrus kwalijk namen, dat hij het evangelie aan heidenen verkondigd had (Hand. 11:1-3). Ongelooflijk! In geestelijk opzicht waren zij een beetje hardhorig. Petrus zelf ook, hoewel hij het geweldig gebeuren van Pinksteren meegemaakt had. Al had hijzelf in een andere taal de aanwezigen toegesproken op die dag, toch moest hij, alvorens tot mensen te gaan die een andere taal spraken, een linnen doek vol met naar zijn begrip onreine dieren uit de hemel zien neerdalen. Tot driemaal toe moest de Heer hem zeggen: 'Wat God gereinigt heeft, zul je niet voor onheilig houden' (Hand. 10:9-16). Driemaal moest de Heer dat beklemtonen, eer hij bereid was te gaan. Pas toen erkende hij: 'In waarheid bemerk ik, dat er bij God geen aanzien des persoons is, maar dat in ieder volk degene wie Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam is' (vs. 34, 35).

Iedereen?

Eerst na dit gezegd te hebben gaat hij het befaamde 'een ieder' in een sleutelzin van een der machtigste ogenblikken van de geschiedenis gebruiken: 'Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder, die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door zijn naam' (vs. 43).

Dat 'een ieder' geeft me de gelegenheid een twintigjarige onwetendheid te bekennen. In Johannes 3 vers 16 was me zo lang een zeer belangrijk facet ontgaan. Dit vers, dat miljoenen christenen uit het hoofd kennen, bevatte een waarheid, die mij volledig ontgaan was. Jezus had tot Nicodemus ge-

zegd: 'Want zo lief heeft God de wereld gehad ...'. *Wie?* DE WERELD. Nooit zou een Jood zoiets gezegd hebben, noch Jona, noch Petrus, noch wie ook. Zij zouden allen verklaard hebben: want zo lief heeft God Israël gehad. Heel in de aanvang van het Evangelie kondigt de Heer de uitgestrektheid van zijn liefde aan: de hele wereld, samengesteld uit naties, volkeren, stammen en talen. Op het kruis stond in drie talen de reden van Christus' veroordeling: in het Latijn (de gerechtelijke taal), in het Grieks (de handelstaal), en in het Hebreeuws (de religieuze taal) (Joh. 19:20). Zonder zich ervan bewust te zijn verkondigden de auteurs van dit opschrift het van toen af universele karakter van het Evangelie. Dit opschrift behelst in de kiem het grote gebod, dat enkele dagen later weerklinken zal: Gaat dan heen, maakt al de volken tot mijn discipelen ... (Matth. 28:19) uit alle talen.

Hoofdstuk 6 - Het onderricht uit de brieven

Toen Johannes zijn brief schreef kwam daarbij een zo natuurlijke zin in zijn tekst voor, dat die mij eigenlijk overbodig leek, nl.: 'Hij is het zoenoffer voor onze zonden; en niet voor onze zonden alleen, maar ook voor de hele wereld' (1 Joh. 2:2). Vanzelfsprekend!

Voor de Joden was het dat echter ten enenmale niet. Welnu, Johannes was de apostel van de Joden: hij oefende zijn apostolaat bij voorkeur onder hen uit. Hij zag zich verplicht voortdurend te onderstrepen, dat de vergeving, verkregen door het sterven van Christus op het kruis, niet alleen voor hen van kracht was, maar voor alle talen van de hele wereld. Tot in de Openbaring toe, zestig jaar na Pinksteren blijft hij dat beklemtonen. Meerdere malen spreekt hij over een nieuw lied in tegenstelling tot het lied van Mozes. Wat is het grote thema van Mozes' lied? De verbintenis tussen de Here en zijn uitverkoren en vrijgekochte volk. Het gaat dit kader helemaal niet te buiten, het is het lied van het Oude Verbond. Wat wordt in het nieuwe lied van het Nieuwe Verbond bezongen? 'U hebt voor God gekocht met uw bloed, uit elk geslacht, en taal en volk en natie' (Openb. 5:9). Israëls lied reikte zover niet. Die wereldomvattende afmeting ontsnapte hen. Om dat te begrijpen hadden zij de innerlijke verlichting van de Heilige Geest nodig en een uiterlijk teken, het spreken in talen.

Een verborgenheid

Ik heb mijn oor te luisteren gelegd bij Paulus, de apostel die ons de leer aangaande de Gemeente geeft. Hij legt in zijn brief aan de Efeziërs uit hoe de *heidenen en de Joden samen één lichaam vormen en deelachtig zijn aan eenzelfde belofte* (Ef. 3:6). Voor ons, christenen van de twintigste eeuw, heeft dit niets geheimzinnigs, maar Paulus gaat het toch een verborgenheid noemen. Want voor Joden was het samen met de heidenen deelhebben aan dezelfde beloften een totaal nieuwe en onverwachte waarheid, die zij zómaar niet konden aanvaarden, zonder het grote teken van het in talen spreken. *Immers: de Joden vragen om tekenen* (1 Kor. 1:22).

De Joden aanvaardden wel, dat mensen gered worden, naar het voorbeeld van Jona, maar niet allemaal en toch zeker geen heidenen, terwijl *God wil dat 'alle mensen behouden worden'* (1 Tim. 2:4). Paulus gaat deze waarheid anders omschrijven in de brief aan Titus. Hij herinnert hem er aan dat *de genade van God verschenen is, heilbrengend voor alle mensen* (Titus 2:11).

Dat was helemaal niet zo vanzelfsprekend voor de nieuwe Jona's van het Nieuwe Testament. Om hen te overtuigen zal Paulus meer dan één schot moeten lossen. Tussen hen en de heidenen was er een soort muur opgericht. Paulus haalt deze muur neer, door eerst door de Heilige Geest te spreken in de talen van 'die van de overkant', maar ook hen te onderwijzen, dat Christus de vrede is voor hen die aan weerskanten van de muur wonen. Hij leert hen, dat Hij, Christus, van de twee één gemaakt heeft, en dat Hij de scheidsmuur, de vijandigheid, uit de weg geruimd heeft; dat Hij in Zichzelf die twee tot een nieuwe mens geschapen heeft in één lichaam, door beide te verzoenen met God, door zijn kruis terwijl Hij de vijandschap te niet deed; dat Hij vrede is komen verkondigen aan hen die veraf waren (de heidenen) en vrede aan hen, die nabij waren (de Joden); want in Hem worden beide tot de Vader gebracht in éénzelfde Geest (Ef. 2:11-17).

Halleluja! In verrukking roept Paulus uit: 'Mij, de allergeeringste van alle heiligen, is deze genade gegeven om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus onder de volken te verkondigen' (Ef. 3:8).

Helaas, niet allen deelden de overtuiging van Paulus, deze man die met alle anderen, Joden en Grieken, door de Heilige Geest tot één lichaam was gedoopt.

Hun onverbiddelijke tegenstand zou hen blootstellen aan de verschrikkelijk doop met vuur ... hen, vijanden van alle mensen, die 'ons verhinderen tot de volken te spreken opdat zij behouden worden; zodat zij altijd [de maat van] hun zonden vol maken. Maar de toorn is over hen gekozen tot het einde toe' (1 Thess. 2:6).

Ja, deze vreemde talen, waarin een zó geweldig evangelie verkondigd werd, teken van een nieuw en wereldomvattend verbond, zouden voor hen vuurdrager van het oordeel worden. De toorn van God zou hen aansteken, zoals stro dat in het vuur verbrand wordt.

Het doel

Om dit hoofdstuk te beëindigen nog dit: het doel van het spreken in talen stond daar klaar en duidelijk gedrukt in een tekst die ik gelezen en vijftigmaal herlezen had: het verhaal van Pinksteren zelf! Alles lag daarin besloten. Op de belangrijke vraag van de verwonderde toehoorders, die zich afvroegen, wat dat spreken in verschillende talen te betekenen had, antwoordde Petrus heel eenvoudig door de Schrift. Hij haalt de profeet Joël aan: 'Ik zal mijn Geest uitstorten *over alle vlees* (vs. 17) en *ieder die* de Naam van de Heer zal aanroepen, zal behouden worden' (vs. 21). Ieder die ... alle vlees ... - daar staat het antwoord! Het doel? Aan die halsstarrige Joden uit de diaspora duidelijk maken dat het Evangelie voor de mensen van alle windstreken is. Zodoende, besloot Paulus, is het spreken in talen bestemd voor ongelovigen, niet voor de gelovigen. Paulus identificeert, met een onweerlegbare zekerheid, daarbij geleid door de Heilige Geest, deze ongelovigen en noemt ze: de Joden. 'Ik zal in andere talen en door andere lippen tot *dit volk* spreken' (1 Kor. 14:21). [Jes. 28:11-12].

Overall waar in het Nieuwe Testament in talen gesproken werd, gebeurde dit steeds in het bijzijn van Joden, voor wie dit teken uiteraard bestemd was. En zelfs wanneer heidenen in vreemde talen spraken bleef het nog een signaal voor dit *dit volk* - de Joden - en voor hen alleen. Op deze regel komen geen uitzonderingen voor. Maar, heeft iemand opgemerkt, waarom hebben de heidenen in het huis van Cornelius en Cornelius zelf dan in vreemde talen gesproken? Het antwoord ligt voor de hand; het staat in het Schriftgedeelte dat volgt: opdat Petrus aan zijn Joodse broeders, die het recht op verlossing voor de heidenen nog niet erkenden, zou kunnen mededelen: 'Toen ik nu begon te spreken, viel de Heilige Geest op hen, evenals ook op ons in het begin'; 'Toen zij nu dit hoorden, hielden zij zich stil' (Hand. 11:15, 18).

Het laatste geeft duidelijk aan in welke staat van opwinding zij gekomen waren, wegens het aanbod van genade aan de volkeren. Het was voor 'dit volk' het onbetwistbaar teken dat hun God de vreemde talen op dezelfde basis aannam als de ware kinderen van Israël. Zij moesten tenslotte toegeven. Dat deden ze dan onder de aanvankelijk verbaasde, daarna verrukte uitroep: 'Dus ook aan de volken heeft God de bekering tot het leven gegeven' (vs. 18).

Cornelius was de drager van het teken - maar met het oog op 'dit volk'.

Ik heb, naar het schijnt, in de Far-West een beroemde naamgenoot, een cowboy, die zichzelf steeds recht verschaftte, wiens rol gespeeld werd door Steve MacQueen. Deze Jos Rendal, tot dan toe verdachte, werd onverwacht, ten behoeve van de goede zaak, tot sheriff aangesteld. Maar hoe zou men deze aanstelling bij het gewone volk geloofwaardig kunnen maken? En wel in het bijzonder bij de zware jongens, die niet voetstoots geloven zouden in de authenticiteit van Jos Rendals gezag? Wel, men spelde hem de bekende ster, symbool van zijn nieuwe functie en de waarachtigheid ervan op. Evenzo werd Cornelius, nadat hij een onweersprekelijk Goddelijk teken 'opgespeld' kreeg bij zijn spreken in een andere taal, geloofwaardig verklaard ten overstaan van een Israël, dat nog zo moeilijk kon aanvaarden dat de heiden, die hij was, ook de hemelse roeping deelachtig was. Hij werd met evenveel recht als de bekeerde Joden een kind van God, volgens wat er geschreven staat: 'Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen. Maar allen die hem hebben aangenomen, hun gaf Hij het recht kinderen van God te worden' (ook Cornelius) (1 Joh. 1:11, 12).

In Efeze (Hand. 19:1-7) spraken twaalf discipelen plotseling in talen. Dat was geen uitzondering. Die mannen bleken aanvankelijk geen discipelen van Christus te zijn. Het waren Joden, die de doop van Johannes de Doper, bestemd voor het Joodse volk, ondergaan hadden.

Nadat zij in Christus geloofd hadden en opnieuw gedoopt waren met onderdompeling in water, in de Naam van de Heer Jezus, werden zij samen met de bekeerde heidenen in de Geest tot één lichaam gedoopt (1 Kor. 12:13). Toen gingen zij op wonderlijke wijze de talen van deze heidenen beheersen en daarin spreken tot lof van de God van Israël, die zij op die wijze als de God van de volkeren leerden kennen. Lij hadden het teken van de vreemde talen nodig om zelf vertrouwd te geraken met het universeel karakter van het heil van hun Jahweh.

Hoofdstuk 7 - De Heer Jezus en het spreken in talen

Wat mij uitermate bevreemde was het feit, dat onze geliefde Heer Jezus Christus, ons Goddelijk voorbeeld, nooit in talen heeft gesproken. Hij die de Heilige Geest in alle volheid bezat, die alle gaven had, scheen die bepaalde gave te missen. Hij scheen daar helemaal niet om te treuren. Hij sprak daar niet over en streefde er blijkbaar ook niet naar om deze te verkrijgen. Toch zou Hij deze gave zeer goed hebben kunnen gebruiken. Tenminste als het spreken in talen dat was, wat men mij altijd had voorgehouden. Hij, die zo intens kon bidden tot tranen toe. Die zo vaak vastte. Die aan de massa het heil verkondigde zonder rust te nemen en zichzelf uitputte bij het genezen van zieken. Als het spreken in talen inderdaad een krachtig opwekkend middel bij vermoeidheid was, dan moet Hij er wel op een uitgesproken manier behoefte aan gehad hebben. Waarom, stelde ik mezelf de vraag, heeft Hij Zichzelf niet gesticht in een taal? Als het zo nuttig is zich thuis, apart of in vriendenkring te oefenen in zo'n taal, waarom heeft Hij dat dan nooit toegepast?

Waarom gebruikte Hij die gave niet bij het uitdrijven van boze geesten, als deze praktijk de uitnemendste was?

Waarom zong Hij niet in een vreemde taal, toen Hij de Olijfberg beklom? (Mark. 14:26).

Waarom verhief Hij zich nooit tot de engelen in hun spraak; Hij zag ze toch opstijgen en op Hem neerdalen? (Joh. 1:52).

Waarom, vroeg ik me af, heeft Hij die genadegave nimmer ontvangen?

Waarom heeft Hij niet getracht dit teken te verkrijgen ten gunste van zijn dienst? Waarom probeerde Hij niet dit teken te voegen bij de andere tekenen, die Hij deed?

Bij het lezen van 1 Kor. 12 heb ik de negen Geestesgaven genoteerd:

wijsheid, kennis, geloof, genezingen, krachten, profetieën, onderscheidingen van geesten, allerlei talen, uitlegging van talen.

Onze geliefde Heiland bezat ze allemaal en bracht ze in praktijk, behalve één; het spreken in talen en het verklarend aanhangsel, de uitlegging van talen. Had God Hem deze kostbare gave onthouden? Had God Hem die gave ontnomen? Was Hem deze gave ontgaan? Had Hij er niet genoeg naar gestreefd? Was Hij niet genoeg geestelijk gezind om in het bezit ervan te komen?

Al deze veronderstellingen zijn ondenkbaar en op de rand van ketterij. Want Hij bezat de Geest niet met mate (Joh. 3:34). Hij had Hem in al zijn volheid. En als Hij dan deze gave had, waarom benutte Hij die dan niet?

Omdat er geen reden toe was. Maar waarom niet? Was dit teken niet noodzakelijk voor het volk tot wie Hij sprak? En hadden zij zijn overige tekenen wél nodig?

Kon de Heer Jezus de volheid des Geestes hebben, zonder deze gave?

Op dat punt kwamen mijn vragen over als een zenuwprickelend gedoe. Ik werd beschouwd als een duiveltjeuit-een-doodsje-met-moeilijke-vragen.

Welnu, mijn vragen waren van dien aard, dat men daar liever het antwoord op schuldig bleef.

Eens te meer bleef mij niet anders over, dan mij tot God te wenden en mij te verlaten op de Heilige Geest. Het antwoord kwam duidelijk naar voren uit het geheel van de Heilige Schrift. Het was in overeenstemming met het karakter van de vier evangeliën.

Dat is de reden

Jezus ging de grenzen van Palestina niet te buiten. Zijn evangelie was enkel bestemd voor de verloren schapen van het huis van Israël (Matth. 10:6). Zijn dienst was bestemd voor de Joden alleen, en zonder de tegenwoordigheid van vreemdelingen. Hij had zijn discipelen de opdracht gegeven: 'Gaaf niet heen op een weg van de volken en gaat geen stad van Samaritanen binnen' (Matth. 10:5). Het wereldomvattend aspect van zijn leer was nog verborgen. Er was geen sprake van 'volkeren, geslachten, naties en talen'. Niets of bijna niets in zijn woorden liet doorschemeren dat zijn werk internationale dimensies zou krijgen.

Het teken van de talen had dus nog geen reden van bestaan of van openbaarheid. Tot dusver was er geen aanleiding voor de Joden tot ergernis of jaloezie om de gunsten bewezen aan heidenen. Op dat ogenblik was daar nog geen sprake van.

De Heer Jezus noemt slechts éénmaal het spreken in talen. In Markus 16:17, aan het einde van zijn zending, zal Hij zeggen: 'In nieuwe talen zullen zij spreken'. Bijzonder betekenisvol is de context, waarin Hij dit doet, nl. in de loop van de zin die voorafgaat ... 'Gaaf heen in *de hele wereld*'. Wat aanleiding geeft tot het spreken in talen is het bekende '*... aan de hele schepping*'. De nauwe grenzen, waarbinnen het kortzichtige Joodse nationalisme gevangen zat, gaan openspringen. Maar de Heer weet dat 'dit volk' alles in het werk zal stellen, opdat de goede tijding niet zou verkondigd worden in andere talen. Hij gaat daarom het aangewezen teken, dat Hij Zelf in zijn wijsheid niet gewild heeft, en ook niet de gelegenheid had het te gebruiken, aan 'dit volk' schenken door middel van zijn discipelen.

Omgekeerd, maar in volkomen harmonie met wat hierboven gezegd werd, zal het spreken in vreemde talen niet van toepassing zijn en niet gebeuren bij de geboren heidenen van Athene en Malta, waar geen hardnekkig tegenstrevende Jood van 'dit volk' tegenwoordig was. Waren de Joden afwezig, dan miste dit teken ook zijn reden van bestaan. Er bestaat daartoe heden evenmin reden, daar 'dit volk', het Joodse, zich niet meer als tegenstander van het heil voor de wereld opstelt.

Het is nochtans zo eenvoudig

De verklaring vanuit de Schrift, als zou het teken van spreken in talen enkel en alleen voor de Joden geweest zijn, beviel enkele van mijn beste vrienden niet.

Waarom, zo zei men, had dit teken ook geen waarde voor de ongelovige heidenen? Het antwoord is niettemin zeer eenvoudig.

In het Nieuwe Testament komen twee gebeurtenissen voor die op dezelfde lijn liggen, (1) het visioen dat Petrus kreeg in Handelingen 10, waarbij hij gemachtigd werd tot de heiden Cornelius te gaan, en (2) het spreken in talen.

Welke betekenis had het visioen, waarin een laken vol met volgens de wet van Mozes (Lev. 11) onreine dieren uit de hemel neerdaalde? Wie werden door deze onreine dieren, waar Petrus de hand zeker niet naar zou uitstrekken, voorgesteld? Dat weet iedereen. Zij waren een beeld van de niet-Joden, d.w.z. de volkeren die een andere taal spraken. Niemand zal zich ook maar een ogenblik inbeelden dat dit visioen aan iemand anders dan een Jood zou gegeven zijn. Het waren inderdaad de Joden die er toe gebracht dienden te worden niet onrein te blijven achten, wat God rein verklaarde. Petrus begreep de Goddelijke les en was daardoor in staat deze waarheid door te geven. Het spreken in talen wilde precies hetzelfde uitdrukken. Als Jood had Petrus wegens zijn aangeboren ongelof in de verlossing van heidenen behoefte aan dit hemelse gezicht. Om dezelfde reden hadden de Joden, als natuurlijke tegenstanders van Gods heil voor de heidenen, behoefte aan het spreken in talen. Dit teken, evenals het visioen van Petrus, onderwees hen in de waarheid dat hun Jahweh voortaan ieder verlost: 'alle geslachten, alle talen' (Hand. 2:17, 21).

De hardnekkige gedachte als zou dit spreken in talen eveneens zinvol geweest zijn voor de heidenen, werd weerlegd, doordat ik enkele van mijn goede vrienden de volgende illustratie gaf. Zij aanvaardden dit dan ook. Ik zei hen: Veronderstel even, dat ik, die Franssprekend ben, plotseling in julië midden op wonderbaarlijke manier in het Engels ging spreken. Zou dit nu een noodzaak zijn, opdat jullie te weten zouden komen, dat het evangelie aan de andere kant van het Kanaal ook gepredikt wordt? Natuurlijk niet! Omdat iedereen dat al lang weet, heeft een dergelijk teken voor julië geen zin. Het zou totaal ongerijmd zijn!! Neen, de Heilige Geest gaat niet te werk alsof Hij in de

lucht slaat (1 Kor. 9:26). Hij trapt geen open deuren in. Daarom werd het visioen van Petrus niet meer herhaald. Driemaal achter elkaar werd het beeld getoond, daarna (ik haal letterlijk aan) ‘werd het voorwerp terstond opgenomen in de hemel’. Zo gebeurde het ook met het spreken in talen.

Zoals de kerkvader Augustinus zich uitdrukte: ‘... dit had plaats om iets aan te kondigen (dat het Evangelie verkondigd moest worden aan alle geslachten van de aarde), dat daarna zou verdwijnen’. Is het vandaag nodig door de Geest te spreken in de taal van de Eskimo’s, om eindelijk te weten, dat zij niet onrein zijn in de ogen van God?

Hudson Taylor en zijn mede-zendelingen hebben het niet onmisbaar geacht in talen te spreken om met apostolische verwondering kennis te krijgen van het feit, dat God ook de Chinezen liefheeft en ze aanneemt, hen en hun taal.

Geen enkel christen in de wereld heeft vandaag het visioen van Petrus, of het spreken in talen of welke gelijksoortige verklaring nodig om deze onomstreden waarheid te kennen.

Met de apostel Paulus, en gefundeerd op de onwankelbare Rots der Heilige Schrift, houd ik staande dat het spreken in talen evenals het gezicht van Petrus bestemd was voor dit Joodse volk (1 Kor. 14:21), dat niet alleen de volkeren minachtte en uitsloot van Gods heilsplan, maar daarbij de maat van zijn zonde vol maakte, door te verhinderen dat de genade aan de heidenen gebracht werd.

Een lastige tekstverklaring

In 1 Korinthe 14, vers 22, zegt de apostel Paulus, daarbij gedreven door de Heilige Geest, dat het spreken in talen niet bestemd was voor gelovigen, maar wél voor óngelovigen. Paradoxaal, in schijn althans, doet de Heilige Geest hem, naar het lijkt, precies het tegengestelde schrijven. Die schijnbaar flagrante tegenspraak komt voor in de uitspraak: ‘Als dan de hele gemeente op één plaats samenkomt en allen spreken in talen, en er komen onkundigen of ongelovigen binnen, zullen zij niet zeggen dat u wartaal spreekt?’ (1 Kor. 14:23). Niemand heeft mij ooit deze paradox uitgelegd. Inderdaad, indien onder ‘ongelovigen’ in de verzen 22, 23 en 24, zowel Israëlieten als heidenen worden verstaan, is er een probleem. Dit krijgt echter een oplossing bij de veronderstelling, dat Paulus tweërlei ongelovigen op het oog heeft:

(1) de ongelovigen uit vers 22 worden geïdentificeerd in vers 21: ‘... Ik zal ... tot *dit volk* spreken ... en zij zullen Mij niet horen’, dat zijn kennelijk de Joden, en voor hen werd het teken gegeven;

(2) de andere ongelovigen, de eenvoudige luisteraars van vers 23 waren die ongeletterde, eenvoudige volksmensen (niet behorend tot *dit volk*), gewone inwoners van Korinthe - voor hen had dat spreken in talen geen betekenis. Dat is het wat de Heilige Geest hiermee leert.

Deze Bijbeluitleg neemt de tegenstelling weg en bevestigt dat het spreken in talen, vanzelfsprekend onverstaaenbaar voor deze eenvoudige heidenen, zich niet tot hen richtte, maar een specifieke betekenis had voor de ongelovigen uit ‘dit volk’, de Joden, om hen te brengen tot het aanvaarden van het feit, dat mensen van een andere spraak dan de hunne, ook toegevoegd zouden worden tot de Gemeente, ingelijfd in het lichaam van Christus.

Ik beëindig deze paragraaf met het aanstippen van de verzen 24 en 25. De profetie was weliswaar in de eerste plaats bestemd voor de gelovigen, maar was voor de ongelovigen ook vatbaar in die zin dat zij in hun eigen taal gebracht werd. Dergelijke prediking had tot gevolg, dat mensen oprecht tot bekering kwamen, dat gewetens geraakt werden, zodanig dat gewone volksmensen op hun aangezicht vielen en erkenden dat God in hun midden was.

Hoofdstuk 8 - Ervaringen

In heel deze leerstelling was het de apostel, Paulus, die mij, wat dat betrof, het leven zuur maakte door zijn onbuigbare logica, ingegeven door de Heilige Geest.

Nochtans beschikte ik, naar mijn gevoel, nog over twee verzetshaarden: een stevige bunker en een kleine vesting. Mijn bunker was een regel uit de Heilige Schrift, die mij nog deed hopen op het afzwakken van het absolute van de uitspraken van Paulus. Ik dacht daarbij aan het citaat uit het Oude Testament: ‘Ik zal tot dit volk spreken’ (1 Kor. 14:21). Ik redeneerde bij mezelf: omdat het God

behaagd heeft tot de ongelovigen te spreken door middel van vreemde talen, houdt dit mogelijk een boodschap voor hen in.

Nu bleek mijn hoop van korte duur, want mijn bunker was ondermijnd en vloog zonder verdere aanval vanzelf in de lucht. Het was buiten twijfel, dat God tot de Joden sprak door dit teken. Maar terwijl het teken op zichzelf voor hén betekenis had, waren de wóórden, die daarbij gebruikt werden voor God en voor Hem alleen bestemd.

Ik werd eens door een generaal persoonlijk uitgenodigd om op zijn kantoor met hem over geloofs-zaken te spreken. Toen ik daar aankwam, zaten meerdere personen te wachten om eveneens door hem ontvangen te worden. Ik ging echter als eerste binnen. Bij mijn onderhoud met de generaal was niemand aanwezig. Mijn ontvangst door hem, onmiddellijk bij mijn aankomst, was voor de anderen echter een teken van de eer die mij te beurt viel.

Met het spreken in talen was het precies eender. De heidense volkeren, die voorrang kregen, worden op privé-audiëntie ontvangen door de Koning der koningen. Zij spreken daarbij alleen tot God, terwijl dit feit op zich een duidelijke taal sprak voor de anderen.

Voor mensen of voor God?

Toen mijn Schriftkennis nog in haar kinderschoenen stond, stelde ik mij tevreden met onnauwkeurige meningen, die ik van anderen aannam, bij stukjes en beetjes, zonder mij de inspanning te getroosten na te kijken of alles wel in overeenstemming was met het onderwijs van de Heilige Schrift.

Steunend op het Pinksterverhaal nam ik zonder verder nadenken aan dat het spreken in talen vanzelfsprekend een vorm van prediking was, meer in 't bijzonder aan de aanwezige vreemdelingen. De verscheidenheid van talen, die zij spraken, maakte dat taalkundig wonder noodzakelijk. Op deze manier konden ze allen tegelijk horen wat God hen te zeggen had. Eén taaleigen zou immers onvoldoende geweest zijn.

Wat een verbazing, toen ik bij nauwkeurige Schriftlezing tot de vaststelling kwam, dat die zogenaamde vreemdelingen geen heidenen waren, maar integendeel rasechte Joden (Hand. 2:5, 14, 23), en misschien enkele proselieten die als Joden geïdentificeerd werden, uit de omringende landen, die allemaal Aramees kenden! (de talen van de landen waar zij woonden niet te na gesproken).

Er was dus geen reden toe, indien het inderdaad om een boodschap aan die mensen te doen was, een vijftiental talen te hanteren, waar één enkele voldoende was voor allen. Dat blijkt uit het vervolg van het verhaal; wanneer het inderdaad om een boodschap áán hen gaat, vinden we die in de toespraak van Petrus en niet in de diverse talen. Want de toehoorders van Petrus begrepen goed alles wat hij hen verkondigde, niet in 'talen', maar in slechts één enkele taal. Omdat allen die ene taal verstonden, was het overbodig en nutteloos er een groot aantal andere bij te gebruiken.

Welnu dan, waartoe toch die vijftien andere talen?

Het antwoord en de verduidelijking zijn te vinden in wat Paulus als door de Geest geïnspireerde schrijver zegt: '... wie in een taal spreekt, spreekt niet voor mensen, maar voor God' (1 Kor. 14:2). In Hand. 2 spraken mannen in een vijftiental verschillende talen tot God als aanwijzing en teken voor de Joden, in eerste instantie die uit de vijftien genoemde landen.

Dat betekende voor hen, dat de toegang tot God geen exclusief voorrecht der Joden meer was; dat Gods oor Zich ook neigde tot vreemde spraken; dat het Hebreeuws geen voorrang meer had op de andere talen. Het onderwees de Joden in de wegen Gods, wat betreft het rein-verklaren door God van wat eerder onrein was.

Tweede verdedigingslijn

Toen heb ik geprobeerd in mijn mini-vesting nog wat weerstand te bieden. Ik noem die vesting zo klein, omdat ze lag buiten het terrein van de Bijbel. Het ging om de vesting van de persoonlijke ervaringen, waarover men het, als het puntje bij het paaltje komt, vaak meer had dan over Gods eigen Woord. Welnu, niets is zo onzeker en onbetrouwbaar als ervaringen. Daarom heb ik me voorgenomen mij, in het kader van dit boek, daar niet op te bewegen. Het is drijfzand.

Op mijn werktafel liggen twee soorten boeken. Enerzijds boeken, die sterk anekdotisch gekenmerkt zijn, getuigenissen van allerlei slag, ervaren, bewezen en pleitend voor de leer dat spreken in talen zich wel degelijk tot mensen richt.

Anderzijds die met contra-getuigenissen, die de zaak volledig willen ontmaskeren. Op het terrein van ervaring of contra-ervaring zijn beide tegenstanders even sterk. Ik houd mij echter aan het principe 'Sola Scriptura'.

Persoonlijk ben ik het voorwerp geweest van profetieën, uitgesproken door middel van spreken in talen.

Anderen zijn dat eveneens geweest en enkelen kunnen zelfs bevestigen, dat wat hen aangaat, de profetieën uitkwamen. Welnu, dergelijke ervaringen kunnen niet geloofwaardig worden.

Hoor eens, zei mij een vriend in opwinding, ik heb een profetie in talen gehoord. Het betrof mij persoonlijk en alles kwam nog uit ook! Was hij ernstig of wou hij gekschermen? Wel, laat het dan zo zijn, u zowel als ik hebben dergelijke 'waarheden' vernomen. Er gebeurde wat voorspeld was, dus de hemel heeft gesproken. Kunnen we daar wel zo zeker van zijn? Want de hemel laat zich ook horen in de Bijbel en daar staat het omgekeerde. De ervaring zou een bewijs zijn van het feit dat vanuit de hemel tot mensen gesproken wordt, terwijl de Bijbel verklaart dat het gaat om mensen die tot de hemel spreken (1 Kor. 14:2). Aan wie geef ik dan gelijk? Moet ik aanvaarden wat God zegt of moet ik steunen op mijn eigen ervaring?

De ervaring! In het leven komt zij overal voor, maar zij bewijst niet veel.

Zelfs waarzeggerij!

Zelfs horoscopen komen soms uit! Miljoenen personen zouden dat willen getuigen: dat is ook ervaring.

De wanden van de Notre-Dame-de-la-Garde-Kapel in Marseille hangen vol met dankbordjes, getuigen van wonderbaarlijke verhoringen: ook dat zijn ervaringen.

Madame Soleil voorspelt vaak buitengewone gebeurtenissen. Twee Amerikaanse helderzienden voorspelden o.a. de moord op J. F. Kennedy en later de aanslag op president Reagan. Wat ze voorspeld hadden, gebeurde. Wordt de waarheid van de Maria-verering en -leer bewezen door de vele krukken en kunstledematen, die in de grot van Lourdes zijn opgehangen? Want ook daar hebben wij te maken met ervaringen.

Wanneer een pendelaar zijn slingertje boven een Michelinkaart laat draaien om een kwijt geraakt voorwerp, honderden kilometers ergens vandaan, terug te vinden, en hij daarin slaagt, is ook dat een ervaring. Wanneer diezelfde man u de ziekte, waaraan u lijdt, kan noemen zelfs zonder u te onderzoeken, bewijst dat misschien ook de waarde van de ervaring? Duizenden geloven in al die dingen en nemen hun toevlucht tot dergelijke praktijken. Het resultaat van al deze ervaringen verdoezelt voor hen de occulte aspecten en de waarzeggerij die eraan ten grondslag ligt.

Sola Scriptura

Gedurende een lange periode maakte ik de tegenwerping dat het ons te doen is om geestelijke ervaringen op het terrein van de Bijbel. Dáár zochten we naar de waarheid. 'Uw Woord is de Waarheid' (Joh. 17:17) schoot mij steeds weer als antwoord te binnen. En wanneer wij dat Woord te buiten gaan weet de duivel ons een massa ervaringen op te dissen; hij kan zich heel goed als 'engel des lichts' (2 Kor. 11:14) vermommen en ons zekere waarheden voorhouden. Wanneer wij beweren, dat daar waar zelfs maar een greintje waarheid voorkomt, wij te maken hebben met activiteit van de Heilige Geest, onder welke categorie dienen wij dan Handelingen 16 onder te brengen? Het jonge meisje, bezeten met een buitengewone geest van profetie, dat in het Europese stadje Filippi twee mannen die ze in geen enkel opzicht kent weet te identificeren als dienstknechten van God, die het Woord van behoudenis verkondigen - ook dát behoort tot de ervaringen (Hand. 16:17). Maar het was een boze geest die door haar sprak en Paulus heeft hem uitgedreven. Let wel: zolang dat jonge meisje haar waarheden kon zeggen, was zij in de boze; pas toen zij helemaal niets meer te zeggen had, was zij in de waarheid.

Farao ook

Wat een ervaringen! De Farao had er zoveel hij maar wou. Zijn tovenaars veranderden het water in bloed, deden kikvorsen in het land krielen en veranderden stokken in slangen (Ex. 7). Allemaal echt, alles authentiek. Even echt waren de ervaring en het getuigenis van die vrouwen uit Jeremia 44, vers 16 en 17: ‘... toen wij offers ontstaken voor de koningin des hemels en haar plengoffers brachten, toen hadden wij goed ons brood en waren gelukkig en zagen geen rampspoed. Maar sedert wij zijn opgehouden voor de koningin des hemels offers te ontsteken en haar plengoffers te brengen, hebben wij aan alles gebrek gehad en zijn wij door het zwaard en de honger omgekomen ...’. Wie kan zich sterker uitdrukken!? Wat is de toetssteen om de echtheid of het bedrog te bepalen? De ervaring die voor waarheid doorgaat of het Woord van God? Als God zegt, dat wie in een andere taal spreekt, zich niet tot mensen richt, wát moeten wij dan verwerpen, het Woord dat dit zegt, of de menselijke bewering, die dit Woord tegenspreekt?

Er valt te kiezen tussen ‘ervaringen’ en de Bijbel. Voor mij persoonlijk heb ik de keus bepaald. Ik heb mij geschaard aan de zijde van de Schrift en contra de pseudo-getuigenissen. Het staat de lezers vrij hun eigen keuze te doen.

Niet voor mensen, maar voor God

[1Kor. 14:2]

Wat die stelling aanging was het voor mij betrekkelijk eenvoudig de proef op de som te nemen.

Door naar mijn gewoonte alles te ziften door middel van de Schrift, deed een goede gelegenheid zich vlug voor. Mijn proefkonijn werd één van mijn goede vrienden, een opwekkingsprediker in een gemeente waar ik enkele avonden het woord zou voeren. Tijdens een privé-gesprek vertelde hij mij, dat een zuster van zijn gemeente bij een onderhoud met hem in talen had gesproken. In wat zij daarbij uitsprak, beweerde hij, onderscheidde hij een boodschap omtrent hemzelf. De gelegenheid was te verlokkelijk om ze te laten ontsnappen. Ik stelde hem dus meteen de vraag: ‘Hoe kun jij dat wat je daarnet zei in overeenstemming brengen met de woorden van de Bijbel: ‘Wie in een taal spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God’. Jij bent toch God niet?’ Hij was als door de bliksem getroffen. Hij wist niets te antwoorden. Ik had hem door die vraag tot de ontdekking gebracht van een tekst, die hij klaarblijkelijk nog nooit gezien had of waarbij hij nooit was stil blijven staan. Ik was er zelf eigenlijk mee verlegen. Ik had medelijden met hem. Ik heb hem maar niet gezegd, dat zulk spreken in een taal een zwavelgeurtje heeft. Ik heb hem ook niet gezegd, dat het voor-de-gehouderij was, noch dat het bedrog was. Ik liet aan hem zelf maar de conclusie over dat hij te doen had met grove namaak. Welnu, niemand is onwetend omtrent de wettelijke strafbaarheid van namaak in menselijke zaken. Zou een dergelijke praktijk in de dingen van God minder ernstig genomen worden?

Wat valt er te denken over al dat spreken in talen, waarbij profetieën, vermaningen, openbaringen, dus boodschappen aan mensen gebracht worden? Het is in onmiskenbare tegenspraak met het onderwijs van de Heilige Geest. Kan het wat anders zijn dan nabootsing?

Een andere vriend, voorganger van een Pinkstergemeente, getroffen door deze waarheid, eiste dat het Schriftuurlijk onderwijs in dezen voortaan van toepassing moest zijn in zijn gemeente. Hij en zijn gemeente werden uitgesloten door de religieuze beweging waartoe zij behoorden. Toen ik dit doorvertelde aan een andere vriend van mij, eveneens voorganger, stelde ik vast dat hij niet verrast opkeek, maar integendeel van de zaak reeds op de hoogte was. Hij antwoordde erop: ‘Toen die uitspraak van Paulus in onze kring voor het voetlicht kwam, was het of er een bom insloeg. Men bleef er echter niet bij stilstaan en aanvaardde dit onderwijs niet. Dat zou immers tot gevolg hebben gehad dat we zouden moeten toegeven dat wat tot dan toe als geldende regel was voorgehouden VALS was’.

Wat tevens betekent, dat men de schijn van waarheid aan de leugen bleef toekennen. Dus bleven de dingen wat ze altijd geweest waren.

Hoe een tekst mishandeld wordt

Het martelen is helaas tot in onze zogenaamde beschaafde gemeenschappen een schandelijke praktijk gebleven. Zelfs Bijbelteksten worden mishandeld. Om hen het omgekeerde van hun inhoud en het tegengestelde van wat zij verklaren te doen 'toegeven' vermaalt, beschadigt en kwelt men ze.

Ik acht het nuttig hier als voorbeeld even een uitweiding in te lassen. Er komt in Paulus' geschriften misschien geen klaarder en onweerlegbaarder onderricht voor dan waar hij zegt: 'Want er is één God en één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus' (1 Tim. 2:5). Daarmee bedoelt hij: omdat er slechts één God is, kan er ook slechts één middelaar zijn. Hij verstaat onder die middelaar de Heer Jezus, Hij alleen en niemand anders. De Roomse kerk wijzigt deze waarheid volledig door er een bijzonder karakter aan te geven in het licht van de bruiloft te Kana (Joh. 2:1-10). Het wonder, dat daar door Jezus gedaan werd, enige tijd nadat Maria Hem er attent op gemaakt had, dat er geen wijn meer was, wordt aan háár toegeschreven in die zin, dat zij middelares van alle genade wordt genoemd. Zodoende wordt de leer van de grootste Leraar van de christelijke kerk verkracht. Als Bijbelteksten dergelijke mishandelingen ondergaan, kan men ze álles laten zeggen en kunnen middelaars bij de vleet ontdekt worden.

Ik ben teleurgesteld dat ik dergelijke praktijken ook aantref bij hen van wie men een eerlijker benadering van de Schrift zou kunnen verwachten.

Tot eer van mijn broeders uit de pinksterbeweging moet gezegd, dat geen enkele van degenen aan wie ik het verhaal uit Handelingen 2 voorlegde, weerlegde, dat het spreken in talen op die dag enkel tot God gericht was en niet tot mensen.

En ziedaar, vandaag de dag gaan stemmen op om het omgekeerde te bewijzen. De verklaring van Paulus, hoe glashelder ook: 'Wie in een taal spreekt, spreekt niet tot de mens, maar tot God' (1 Kor. 14:2) wordt aangevallen op grond van een verwrongen Bijbelverklaring. Zoals Rome het middelaarschap van Jezus Christus in een bepaald daglicht stelt, vernietigt of aantast vanuit het verhaal van de bruiloft van Kana, zo bedient men zich van Handelingen 2 om de leer van Paulus uit te leggen, waar precies het omgekeerde dient te gebeuren. Of gaat het er hen misschien om mij te doen aanvaarden dat Paulus aan woordblindheid leed, toen hij (hoewel geïnspireerd door de Heilige Geest) schreef: 'Wie in een taal spreekt, spreekt niet tot de mens, maar tot God'! Of schreef hij Gods gedachten averechts?

Een vertraagde film

Ik zou een drievoudige manipulatie van het pinksterverhaal gaarne in vertraagd tempo weergeven.

Eerste manipulatie: indien het spreken in talen slechts tot God gericht was, zou dit gebeuren zich binnen de opperkamer alleen hebben afgespeeld.

Eerste antwoord: bij alle grote openbare manifestaties, of het nu het eerste pinksterfeest was of allerlei andere uit onze tijd (conferenties, zendingssamenkomsten, campagnes) worden de gebeden tot God in het openbaar gedaan, evengoed als lofzangen, dankuitingen. Zij worden even zichtbaar en hoorbaar als de toespraak tot de aanwezigen gebracht.

Tweede manipulatie: omdat er begrepen werd wat er gepredikt werd, is er dus sprake van een toespraak tot mensen.

Tweede antwoord: in massaverzamelingen van vroeger of van heden verstaat ieder wat er gebeden wordt, terwijl nochtans de gebeden tot God gericht worden.

Derde manipulatie: er werd met luide stem verkondigd; er was geen sprake van fluisteren.

Derde antwoord: dat is toch de gewoonte bij alle publieke gebeden, of dit in een zaal, langs radio of televisie of in de openlucht gebeurt. Zij dragen even ver als onze predikingen. Wij schrikken er niet voor terug al de capaciteit van onze geluidsversterkers er bij te benutten, alhoewel wij ons alleen tot God richten. Al die gebruikte decibels zijn bestemd opdat degenen voor wie het gezegde niet bestemd is, het toch zouden begrijpen.

Een noodzakelijke precisering

In strijd met wat door sommigen beweerd wordt, heeft de pinksterprediking niemand tot bekering gebracht. Evenals onze huidige dankzeggingen was dit spreken in talen een verkondigen van de

grote daden van God (Hand. 2:11), en het spreken van geheimenissen (1 Kor. 14:2). Zeker, de aandacht van het volk werd daardoor getrokken op wat er op ging volgen. Maar het is juist dat wat volgde, dat hen tot berouw en geloof heeft gebracht, namelijk de prediking van Petrus, een prediking die niet in een vreemde taal geschiedde.

Indien het spreken in talen een verkondiging voor de toehoorders betekende, waarom zou Petrus daarop dan nog het woord genomen hebben? Om opnieuw te prediken en uit te leggen wat hun door de Heilige Geest zopas was gezegd en verklaard?

Het spreken in talen had hen helemaal niets verklaard, want zij die toehoorden riepen uit: ‘Wat wil dit toch zeggen?’ (vs. 12). Het spreken in talen had de waarde van een *teken* waarvan de zin hen vooralsnog ontging.

De boodschap, die er op volgde, gaf hun de sleutel tot het begrip ervan: ‘Ik zal van mijn Geest uitstorten op *alle vlees*’, op alle talen, alle geslachten, alle volkeren.

Het spreken in talen deed vragen in hen opkomen, terwijl het antwoord hun gegeven werd door Petrus’ prediking. Precies deze laatste verkondiging deed hen tot zichzelf inkeren: ‘Toen zij dit hoorden, werden zij diep in het hart getroffen ...’. (Hand. 2:37) en zij bekeerden zich, zoals het vervolg ons leert. Die duizenden bekeerde Joden, bekeerd op Petrus’ prediking, konden naar hun respectievelijke landen waar zij woonachtig waren, terugkeren en er getuigen van het heil in Jezus Christus.

Tezelfdertijd konden zij de andere Joden in die verschillende landen daardoor bewijzen, dat volkeren met andere talen gered konden worden, ook toegang hadden tot hun Jahweh en daardoor tegelijk hun broeders werden. Weliswaar hadden zij nog geen inzicht in alle aspecten van dit grote geheimenis, maar het spreken in talen, waarvan zij getuige waren geweest, leidde hen daarin in. Tevens bewerkte dit teken hun hart, om zich niet als tegenstanders op te stellen, zoals de overige Joden dat deden telkens als het evangelie gepredikt werd aan volkeren die een andere taal spraken dan de hunne. Wat deze eerste bekeerden hadden meegemaakt, zouden ze niet licht vergeten, alhoewel zij van nature steeds weigerachtig stonden ten aanzien van het behoud van barbaren of vreemdelingen. Immers God de Heilige Geest, de eerste van allen, had zich van de talen van deze verachte vreemdelingen bediend. Het teken was zo helder en klaar. God aanvaardde degenen, van wie Hij zelfs hun taal hanteerde. Voortaan zouden de meest weerbarstigen zich daar bij moeten neerleggen. Of hun dat nu beviel of niet. God had besloten bij Zichzelf, dat Joden en heidenen door de doop in de Heilige Geest samengevoegd zouden worden tot één lichaam (Ef. 3:6; 1 Kor. 12:13).

Traditie heeft dikwijls de overhand op het Woord van God. De geschiedenis van de Kerk in de loop der eeuwen is daar een pijnlijke en verootmoedigende bevestiging van.

Een keuze

Ik bewaar een treurige herinnering aan een debat over het onderwerp dat ons bezig houdt, waarop ik uitgenodigd was door mijn meest nabije buurman, een ervaren voorganger van de Pinkstergemeente. Zijn tegenstander was een ‘broeder in het Werk des Heren’ uit de groep die wel als ‘vergadering van gelovigen’ wordt aangeduid. Beiden hadden hun Bijbel open voor zich liggen. Mijn vriend de voorganger, waarvan ik verwachtte dat hij zijn eigen leer grondig onder de knie had, maakte een povere indruk. Wat kreeg hij er van langs! Het leek wel of een orkaan al zijn argumenten van tafel blies. Die fulltime werkende dienaar des Heren bleek zijn Bijbel op buitengewone manier te kennen. ‘t Was alsof hij er één ingeslikt had, zo eigen was hij met het Woord. Ik had de indruk te maken te hebben met Stefanus van wie gezegd werd: ‘... en zij waren niet bij machte de wijsheid en de geest waarmee hij sprak, te weerstaan’ (Hand. 6:10).

Ik herinner mij niet precies meer alle leerstellige punten die mijn vriend ontwapenden en versloegen, ik was nog te oningewijd om ze allemaal te onthouden. Maar wat mij als aan de grond nagelde en wat ik nooit meer zal vergeten, waren zijn woorden: ‘Schriftuurlijk heeft u gelijk, maar ik kan mijn eigen ervaringen niet verloochenen’. Daarbij sloot hij zijn Bijbel en schoof die opzij. Dit schouwspel is mij bijgebleven en heeft mij lang achtervolgd. Daar kwam alles aan het daglicht, in dat gebaar en in die woorden. De Bijbel opzij gelegd, de ervaring als leidraad.

Verslagen op zijn geliefd terrein en verplicht dit toe te geven, moest hij, wilde hij niet voor schut gezet worden, kiezen tussen Bijbel of ervaring, het éne verloochenen en het andere bewaren. Wel, de Bijbel werd opgeofferd op het altaar van de ervaringen. Dit soort van subjectivisme wint veld in alle lagen van de christenheid. Een subjectivisme dat alles uit de weg ruimt wat het hindert, al is het het Woord van God. Dat daarenboven zeer handig het etiket 'Schriftuurlijk' probeert te plakken op deze ervaringen. Pasbekeerden en mensen die weinig in de Schrift thuis zijn, zijn blind voor dergelijke praktijken.

Tijdens de terugrit in de auto had ik medelijden met hem; ik zou hem zowaar hebben kunnen troosten. Hij daarentegen voelde zich schijnbaar opperbest. Hij scheen vrolijk en ontspannen. Hij had zijn persoonlijke ervaringen. Daarmee was hij tevreden. Dat was voor hem genoeg. Hij deed me denken aan die Roomse priester die me eens zei: 'dat de Bijbel niet over het vagevuur spreekt, hindert mij helemaal niet. De leer van de Kerk verklaart dat het er is. Dat is voor mij voldoende'. Zijn 'ervaringen' waren hem ook genoeg...

Nog meer ervaringen

Op het gebied van ervaringen hoorde ik gaarne vertellen hoe meerdere personen tot het geloof kwamen door de uitlegging van een spreken in talen, dat voor hen bestemd was. Hoe kan dat, dacht ik, de dwaling kan mensen toch niet tot de waarheid brengen? En als ze inderdaad tot God geleid werden, kon dat slechts uit God zijn. Maar een dergelijke redenering was slechts in schijn logisch. Ze voldeed mij niet lang. Ik stelde vast, dat de inwoners van Filippi in Griekenland zich best hadden kunnen bekeren bij het aanhoren van de jonge slavin, die ontegenzeggelijk door de duivel bezeten was, die Paulus en Silas toeriep: 'Deze mensen zijn slaven van God de Allerhoogste, die u de weg van behoudenis verkondigen' (Hand. 16:17). Deze jonge vrouw, tegelijkertijd slachtoffer én slavin van Satan, bracht op dat ogenblik een zuiver evangelische boodschap. Niettemin heeft de geestelijk gezinde Paulus de verwarring die door haar geschapen werd met kracht ontsluit. Kan een dergelijke waarheid, die haar oorsprong vindt in de hel, aan het occultisme enige waarde verlenen? Ik heb christenen ontmoet, die beweren door Jehovah's Getuigen de weg van het heil te hebben gevonden, doordat dezen hen een Bijbel gaven. In geen geval kan de tussenkomst van de Jehovah's Getuigen bij hun bekering de dwaalleer van deze sekte geloofwaardig maken.

De apostel Paulus spreekt in zijn brieven over mensen die het evangelie predikten uit naijver, met het doel hem persoonlijk de gevangenschap zwaarder te maken. Die evangelisatie droeg vrucht in die zin, dat Paulus kon schrijven: '... Christus wordt verkondigd, en daarin verblijd ik mij' (Fil. 1:18). Rechtvaardigt het resultaat de slechte gevoelens? Kan men terwille van de resultaten prediking uit nijd en twist een grond van bestaansrecht schenken?

Zelfs de opera

Ik heb een dienstknecht van de Heer gekend, die zich bekeerde in een schouwburg. Hij hoorde er een aanhaling uit de Bijbel, en op hetzelfde ogenblik werd hij gegrepen door de Geest van God en gaf zich over aan de Heer. Niet alleen ging hij nadien nooit meer naar de schouwburg, maar hij bewoog ook niemand anders ertoe. Of heiligt het doel de middelen? Ik vrees dat bij heel wat christenen deze wereldse geest de overhand heeft.

John Bost, stichter van de 'Asiles de la Force' in Bergerac in Frankrijk, was zoon van een dominee. Toen hij nog onbekeerd was, had hij sterk de wereld lief. Op een dag ging hij naar de Opera om er 'Le Domino Noir' te zien. Daar werd hij door de Geest van God aangegrepen. In allerijl verliet hij de zaal om in zijn kamer voor God de knieën te buigen en zich aan Hem te geven. Als de Opera zulke heerlijke vruchten kan voortbrengen, waarom zou de weg tot God niet leiden door een opera?

HEILIGSCHENNIS! Maar was ik niet bezig het principe te verdedigen, dat spreken in talen, om het soms voorkomend goede resultaat, te rechtvaardigen was?

Toen een vriend, een kolonel van het Leger des Heils bij zijn terugkeer uit Afrika, aanwezig was in onze eredienst, loofde hij de Heer in het Lingola, een taal van West-Afrika. Er volgde een uitlegging, die in de verste verte niets te maken had met wat hij in zijn dankzegging had uitgesproken. Welnu, die huichelarij was bijbels in die zin, dat de pseudo-uitlegging precies zo evangelisch was als de woorden van de bezeten slavin uit Handelingen 16. Een van de toehoorders had die bij geval

op zichzelf kunnen toepassen. Maar op basis daarvan de namaak rechtvaardigen terwijl het niets anders was dan bedrog, houdt een grensoverschrijding in, die alleen zij zullen aandurven, die door een andere geest bezielde zijn dan de Heilige Geest.

Buitengewone dingen

Toen ik op het gebied van het onderwerp van dit boek slechts weinig licht bezat, merkte ik geleidelijk op in welke mate het spreken in talen bij sommigen niet meer onder controle bleef.

Zo gebeurde het dat een broeder, die in de mening verkeerde de gave van genezingen te bezitten (die althans die gave ten koste van alles wilde bezitten) mij vertelde, dat hij tijdens zijn handopleggingen bij zieken ook in talen sprak. Vreemd. Ik heb me dikwijls afgevraagd waar hij ergens in de Bijbel een aanwijzing daartoe had gevonden.

Een ander paste het spreken in talen speciaal toe, wanneer hij bad voor mensen, die van boze geesten bezeten waren. Naar hij beweerde, werd geest-uitdrijving daartoe des te doeltreffender. Nog vreemder.

Anderen - waarvan wij betwijfelen of zij echt bekeerd waren; dit zij gezegd niet in een geest van oordeel - werden slechts overtuigd van de vergeving van hun zonden en van hun heil nadat zij in talen hadden gesproken. Het geloof werd vervangen door het spreken in talen.

Ik heb vastgesteld dat er een grote variëteit van ideeën voorhanden was, die inderdaad niet tot verveling leidden, maar het alle niet nauw namen met het onderwijs van het Grote Boek van God.

Hoe zou de apostel Paulus zijn verontwaardiging hebben uitgeroepen bij het vaststellen van zulke afwijkingen. Hij die, buiten de voorziene context (ongelovige Joden en uitlegging), het gebruik ervan in de samenkomsten van de gelovigen had weerlegd (1 Kor. 14:19).

Hoe zou hij herhaald hebben, wat hij de Korinthiërs voorhield: ‘... weest geen kinderen in uw overleggingen ... De talen zijn dus tot een teken, niet voor de gelovigen ... maar voor de ongelovigen’ (1 Kor. 14: 20-22).

Hoofdstuk 9 - De hoofdvraag: wanneer?

Laat ik nog even terugkomen op het punt wat we reeds onderstreepten, namelijk dat het spreken in talen, naar de woorden van de apostel Paulus, een teken was voor het ongelovig Jodendom en niet voor de heidenen, omdat de Heilige Geest zegt: ‘... Ik zal tot *dit volk* spreken ...’ (1 Kor. 14:21). Van dit punt overtuigd, wilde ik meer omtrent deze zaak weten. Geleidelijk aan kwam ik daardoor tot een besluit, dat mij onrustig maakte. Ik kreeg het onbehaaglijke gevoel, dat ik hoe langer hoe meer in mijn eigen overtuigingen verstrikt raakte. Ik oordeelde zo: nu de Gemeente bestaat uit mensen uit de volkeren, levert haar universeel karakter geen problemen meer op. Waartoe kan het teken dan nog dienen en voor wie? Sinds talrijke eeuwen heeft het geen zin meer wie dan ook ervan te overtuigen dat het heil voor iedereen van welke spraak ook is, of het nu Zwitsers, Fransen, Chinezen of Zoeloes zijn... Niemand betwist dit meer sinds eeuwen. Welnu dan?!?!

Dergelijke fikse logica deed me daar belanden, waar ik eigenlijk niet wilde. Net als een konijn, gevangen in een strop, worstelde ik wild, wat me nog meer in ademnood bracht.

Iedereen is wel op de hoogte van het feit, dat wanneer de Heilige Geest iemand aangrijpt, Hij niet loslaat, tenzij de betrokkene voor Hem capituleert. Jeremia heeft dat ondervonden. Hij spartelde tegen, maar gaf tenslotte toe met de woorden: ‘Gij hebt mij overreed, Here, en ik heb mij laten overreden’ (Jer. 20:7). De apostel Paulus, de meester in Bijbelse logica, die zelf overvloediger in talen sprak dan anderen, die daarvan de leer had uitgelegd en tevens de grenzen ervan, gaf er ook het einde van te kennen, wat uit de aard der zaak het lot is van alle dingen hier beneden, zelfs de beste. Dat is even redelijk, als wanneer de overheid tweederangsspoorlijnen afschaft omdat ze niet meer renderen. Paulus zegt, door de Heilige Geest gedreven: ‘... talen, zij zullen ophouden ...’ (1 Kor. 13:8). Nuchter beschouwd is een teken dat niets meer te betekenen heeft gelijk te stellen met het handhaven van een verkeersbord voor wegomleiding waar de werken reeds lang volledig zijn uitgevoerd. Dat zou helemaal geen zin meer hebben.

Bovendien heb ik een afdalende lijn gevonden in het Nieuwe Testament, even betekenisvol als ontstellend:

1. in Handelingen 2 - allen spreken in talen,
2. in 1 Korinthe 12 - allen spreken niet meer in talen,
3. in 1 Korinthe 13 - de talen hebben afgedaan.

Ja, de talen verstommen, maar wanneer? Wanneer? Tot hiertoe had ik een veldslag verloren, zelfs twee of beter drie. Met mijn Bijbel in de hand, had ik voorgoed toegegeven:

1. dat het spreken in talen zich in geen geval richtte tot mensen en dat waar het tóch in de praktijk voorkwam, er sprake was van nabootsing;
2. dat het een kenteken was voor ongelovige Israëlieten ten bewijze van de universaliteit van het heil en dat dit teken enkel voor hen was;
3. dat er slechts één soort spreken in talen voorkwam en niet twee, zoals mij vroeger onderwezen was op grond van een oppervlakkige Schriftbeschouwing.

Nu moet ik wel bekennen, dat die drie verloren veldslagen nu als veroveringen overkwamen, en dan zeker niet in de vorm van een in de vesting heimelijk binnengeloodst paard van Troje, noch als een vijfde colonne. De waarheid bindt niet, maar bevrijdt. Mijn ontdekkingen kostten me intussen wel aardig wat vriendschap. Er bleven echter nog zoveel gemeenschappelijke belangen en zoveel banden met mijn broeders, dat, zo er al van een paard van Troje sprake zou zijn, ik me zou haasten het terug te sturen waar het vandaan kwam. Ik was vast besloten stand te houden tot de laatste kogel verschoten was.

Augustinus

Onderwijl had ik zelfs een beroep gedaan op de geschiedenis, alhoewel ik me hoed voor de manier, waarop ze dikwijls geschreven is. Nu hebben de kerkvaders niet naar mijn kraam gepraat. Johannes Chrysostomus en Augustinus (354-430) zeggen in hun Schriftbeschouwingen dat deze gave reeds opgehouden had te bestaan in hun tijd. Ziehier hoe Augustinus zich uitdrukt in zijn 'Leerredenen bij de eerste brief van Johannes':

'Het waren tekenen eigen aan die periode. Zij waren bestemd om de komst van de Heilige Geest bij mensen van alle spraak aan te kondigen en om aan te tonen dat het Evangelie van God aan alle taalgroepen van de aarde moest verkondigd worden. Het kwam voor om iets bepaalds aan te kondigen en verdween daarna'.

Waar ik met zoveel moeite kennis van had gekregen, werd door Augustinus ongeveer zeventien eeuwen geleden al geschreven. Wat hij onderwees en wat ik op mijn beurt ontdekt had was zo voor de hand liggend. De vroege kerk en zelfs al de apostolische kerk verloor meer en meer het Joods karakter en bestond meer en meer uit mensen die andere talen spraken, zodat zij steeds sterker doordrongen werd van de universaliteit van Gods genade. Van het ogenblik dat dit volledig erkend werd, werd in haar midden het overtuigen van de wereldomvattende liefde van God overbodig, evenals de leer, dat de Heer meer was dan alleen maar de God van Israël, maar ook de God van de volkeren. Waar deze heilswaarheid definitief aanvaard werd in de Gemeente, en zelfs in de wereld, had de genadegave, die er het zichtbaar teken van was, evenals het uitoefenen van deze gave, geen reden van bestaan meer. God heeft ze weggenomen. Dat deed Hij eveneens met de inspiratie van de schrijvers van zijn Woord. Na Johannes en zijn Openbaring, heeft niemand meer de pen gegrepen om in de kracht van die genadegave nog gedeelten toe te voegen aan de Bijbel. God nam deze gave weg. Behalve voor enkele stijfhoofdige lieden zoals Joseph Smith, die naar men beweert geïnspireerde, vertaler, van het boek van de Mormonen! Welnu, het schrijven van het Nieuwe Testament gebeurde dank zij een gave van de Geest. Die gave is niet gebleven. Niemand betwist dit (uitgezonderd enkele 'verlichte geesten'). De broeders van de pinksterbeweging evenmin als de anderen.

De doop met de Heilige Geest

Meteen ging ook de leerstelling omtrent de doop met de Heilige Geest, waarvan het spreken in talen het onweersprekelijk en evident teken was, aan het wankelen. Het enige wat door het spreken in talen bevestigd werd, was dat de doop met de Heilige Geest het ingelijfd worden van Joden en niet-Joden in het lichaam van Christus was. Dat wordt door Paulus uitgedrukt in de woorden:

‘Immers, wij allen zijn door één Geest gedoopt tot ...’ - tot wat dacht ik? Wat is het doel van de doop met de Geest? Het antwoord stond daar duidelijk geschreven: ‘tot één lichaam’ (1 Kor. 12:13). Het spreken in talen bevestigde voor de oren van hen die daar niet van wilden horen en er tegenstanders van waren, dat Grieken aan de Gemeente werden toegevoegd.

Toen ik inzag, dat de doop met de Geest heel wat anders was dan wat ik tot dan toe gedacht had, was ik ook weer overstuur. Men had mij steeds onderwezen, gezegd en opnieuw gezegd, dat die doop de toegang was tot de Geestesgaven, en zie nu, het enige vers in de Bijbel, dat verklaarde wat de doop met de Heilige Geest was, verklaarde integendeel dat het vormen van één lichaam, waarin Joden en volkeren met andere talen bijeengevoegd waren, zijn doel was.

Had ik goed gelezen?

Eer ik volledig overtuigd was, moest ik meerdere malen dat vers herlezen. Daar stond de bedoeling inderdaad: het vormen van één lichaam, hetzij Joden, hetzij Grieken, en niet wat men mij jarenlang ingehamerd had. Eindelijk heb ik begrepen, dat door die doop de Heilige Geest de vijandschap tussen de volkeren wegneemt, de scheidsmuren, waardoor de één zich tegen de ander opstelt, neerhaalt. Hij smeedt ze samen tot een nieuw volk, een nieuw lichaam: de Gemeente.

Zoals druiven van verschillende oorsprong en van verschillende wijnstokken samen in één beker der dankzegging bij het Avondmaal worden geperst, zo worden in de wijnpers van de Heilige Geest door een enkele doop mensen van verschillende talen samengevoegd tot één enkele hoop (Ef. 4:4-6).

Oh, hoe heerlijk waren die internationale samenkomsten waaraan ik deel mocht nemen, samen met mensen van allerlei ras, cultuur en huidskleur, om uit één hart de lofzang tot de Heer aan te heffen. Ziedaar het resultaat van de Geestesdoop, zoals Paulus het schreef: ‘... gedoopt in één Geest tot één lichaam, hetzij Joden, hetzij Grieken’, en ik zou er aan kunnen toevoegen, hetzij Fransen, hetzij Engelsen, hetzij Spanjaarden, hetzij Afrikanen. Halleluja! Wij zelf waren het Teken, het bewijs van de toegang van de talen tot de ‘Internationale’ van God.

Een tweegevecht dat slecht afloopt

Maar kijk, ik ben van nature een vechtersbaas. Ik heb het temperament van een aanvaller. Ik houd van scoren. Door me aan Paulus te wagen had ik al enkele opstoppers gekregen. Ik moest proberen de eer te redden, door mijn verdediging te verstevigen en tegelijkertijd op z'n minst één goal te schieten.

Daar Paulus en de ‘anti’s’ in mijn terrein waren binnengedrongen, moest ik tegenaanvallen opzetten met gebruikmaking van de verrassingstaktiek; als je gewaar wordt, dat het tweegevecht een slechte keer neemt, haal je je geheime wapens voor de dag. Ik had meer dan één wapen op zak en meer dan één snaar op mijn viool. Er stond wel geschreven, dat de talen een einde zouden hebben, maar wanneer? Dezelfde tekst (1 Kor. 13:8) die dit zegt betreffende de talen, zegt dit ook met betrekking tot kennis en profetie. Nou dan! Indien de twee eersten nog gebleven zijn, waarom zou de derde verdwenen moeten zijn? Daar! Geeft het geen blijk van partijdigheid één uit te schakelen waar de twee andere gehandhaafd worden? Daar en dáár! Op dit punt heb ik me verweerd tegenover een vertegenwoordiger van die anti-talen beweging. Ik was er zeker van dat hij het onderspit zou delven. Ongelukkigerwijze bleek ik terechtgekomen te zijn bij een echte d’ Artagnan. Daar waar ik mijn slag moest slaan werd ikzelf geveld. Ik werd door hem figuurlijk op een heet rooster gelegd.

Kennis en profetie

Ik begreep al heel vlug, dat toen het Nieuwe Testament nog niet geschreven was, toen de profetie en de kennis niet verzegeld waren in het geschreven Woord, er tijdens de samenkomsten van de eerste Gemeente, door de Geest spontaan een woord van kennis en een profetie tot stichting ingegeven werd. Met betrekking daarop zegt Paulus trouwens: ‘Daardoor kunt u, als u dit leest, mijn inzicht

opmerken in de verborgenheid van Christus' (Ef. 3:3-4). Maar toen deze kennis en deze profetieën in het Nieuwe Testament waren opgenomen, verdwenen ook deze twee genadegaven. Blijven nog slechts over een tweederangs kennis en profetie, namelijk de beschouwing van die eerste. Die beschouwingen zijn er verdere uitleggingen van of overdenkingen erbij, maar wat er geschreven staat, completeren ze niet. De waarde ervan is nimmer gelijk te stellen met de Schrift zelf. Anders moesten ze aan deze laatste worden toegevoegd. Dat doen weliswaar wel de Mormonen met hun tafels van de Nieuwe Wereld van Joseph Smith. En deze bestaan zelfs uit goud nota bene! Zij zijn bijzonder 'gewicht'-ig maar alleen maar in hun oog. Weer anderen bezitten ook geïnspireerde profeten op een onfeilbare leerstoel. Het is het wezenskenmerk van de sekten. De nieuwe geschriften worden naast de Bijbel gesteld en het komt zo ver, dat de autoriteit en het onderwijs van Gods Woord er door in de schaduw gezet wordt. Er komt wel zo iets voor als een profetie van de aard van die van Agabus, die een hongersnood aankondigde (Hand. 11:28). Maar die heeft niets gemeen met die waarvan Paulus schrijft: 'opgebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Jezus Christus Zelf Hoeksteen is' (Ef. 2:20). Er is wel degelijk sprake van de kennis en de profetie van het *fundament*, waar niemand nog iets mag bijdoen. Betreffende deze kennis en deze profetie van het fundament kan Paulus, en mét hem iedere christen, zeggen, dat zij zullen ophouden. En ... *zij hebben afgedaan* met de laatste regels van de hand van de schrijver van de Openbaring. Daarop duiden de woorden: '... Maar wanneer het volmaakte gekomen is ...' (1 Kor. 13:10). En het Woord Gods is af, is volledig, is het eindpunt van dat Volmaakte. Er staat geschreven: 'Aan alles, hoe volkomen ook, heb ik een einde gezien, maar uw gebod is onbegrensd' (Ps. 119:96).

In het kielzog van de anderen

Wat betreft het verdwijnen van het spreken in talen, was ik, zoals zovele anderen doordrenkt van de gedachte dat er een relatie was met de woorden: '... als het volmaakte komt'. Zo dikwijls was dit herhaald, dat ik het aannam zonder controle. Omdat het geschreven staat, moet het zo zijn. Het leek me zo evident. Toch besloot ik zelf aandachtig na te lezen wat de Heilige Geest gezegd had. Er kwam een gevoel van onzekerheid in mij op. En wat een schok! De genadeslag kwam weer eens van Paulus zelf. Met verontwaardiging stelde ik vast, dat men mij weer bij de neus genomen had. Inderdaad staat er nergens in de Schrift, dat de talen afgedaan zullen hebben, als het volkomene gekomen is. Het was voldoende rustig te lezen wat de Schrift zegt om de dwaling te ontdekken. Het stond er zeer duidelijk in drie verzen die in een verkeerde orde (en hoe dikwijls met onzuivere bedoelingen?) aangehaald worden. Bij het herlezen van de verzen 8, 9 en 10 van 1 Kor. 13 vond ik ... - maar laten we liever samen lezen. Eerst vers 8: '... profetieën, zij zullen te niet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal te niet gedaan worden'. Dat is helder. De twee volgende verzen zullen ons duidelijk maken wat precies gaat verdwijnen wanneer het volmaakte (het volkomene) gekomen is. Laten wij aandachtig vers 9 lezen: 'Want wij kennen (kennis) ten dele en wij profeteren (profetie) ten dele...'. Maar waar is het spreken in talen gebleven??? Wij schuiven het gewoonlijk er tussen om *te doen geloven* dat het tenminste zal blijven tot het volmaakte gekomen is. Maar ... dat staat er niet! Dat houdt in, dat het spreken in talen niet in verband staat met het gekomen zijn van het volkomene, zoals de twee andere. Dat zegt Paulus helemaal niet. Natuurlijk niet. Wij hebben het gezegd en opnieuw gezegd, vastgesteld en herhaald. Het einde van de genadegave van de talen staat in relatie met wat anders; namelijk met het *doel* waartoe God het beschikt had. Dat doel werd volledig bereikt, toen erkend werd dat mensen uit de volkeren op dezelfde grond als 'dit volk' van de zegeningen van Jahweh's heil kunnen genieten. Van het ogenblik, dat dit feit werd geloofd, aanvaard en niet meer in twijfel werd getrokken, had de gave afgedaan.

En nu is het juist de man, die in de periode waarin deze gave zijn volle bestaansrecht had en die deze bezat in grotere mate dan wie ook, door Gods Geest geleid, verklaart: 'de talen zullen ophouden'. Deze 'tongen van vuur' zijn gedooft, niet tengevolge van de komst van het volmaakte, maar bij gebrek aan hun natuurlijke brandstof: de tegenwoordigheid van 'dit volk' en in het bijzonder zijn ongelooft en aanzien van de aanneming der heidenen. Men ziet sterren alleen 's nachts en dan zijn ze nuttig, zoals iedereen weet. Bij daglicht worden ze niet meer gezien. Zo ook was het spreken in talen slechts nuttig in de duisternis van Israëls ongelooft en tegenstand tegen het heil der heidenen. De gave verdween op heel natuurlijke wijze toen de roeping van de heidenen in het volle daglicht kwam te staan.

En zie hier wat tenslotte mijn weerstand helemaal lam legde. Ik probeerde, zoals vele anderen, vers 10 'wanneer het volmaakte is gekomen' op een plausibele manier te veranderen in: 'wanneer DE VOLMAAKTE zal gekomen zijn'. En in mijn ogen werd met 'de volmaakte' de Heer bedoeld. Veronderstellen we even dat dit standpunt juist is. Vers 8 zou dan inhouden, dat profetieën, kennis en spreken in talen slechts zullen ophouden als de Heer Jezus weerkomt. Maar om welke reden zegt vers 13 dat het geloof, de hoop en de liefde BLIJVEN, en dit dan in tegenstelling met de drie andere, die zullen ophouden? Wanneer blijven ze? Het is immers overduidelijk, dat het geloof en de hoop verdwijnen bij de komst van de Heer Jezus Christus. (Alleen de liefde blijft bestaan, daar ze eeuwig is). Als dus profetieën, kennis en spreken in talen verdwijnen bij de wederkomst van Christus, zouden geloof en hoop met hen en tegelijkertijd moeten verdwijnen. Maar dát spreekt de Heilige Geest tegen, die zegt dat het geloof en de hoop blijven, waar de eerste drie zullen hebben afgedaan.

Die drie zullen dus vroeger ophouden, vóórdát het geloof en de hoop verdwijnen, voor de wederkomst van Jezus Christus. Wanneer dan wel? In deze volgorde:

1. De kennis en de profetieën houden op bij de komst van het volmaakte, d.w.z. wanneer het Woord van God volledig is.
Het spreken in talen houdt op, wanneer zijn doel bereikt is, d.w.z. wanneer de roeping van de heidenen in het volle daglicht gesteld is en wanneer het oordeel waarvan het spreken drager was, over het ongelovige Israël gekomen is.
2. De hoop en het geloof houden niet op, maar blijven tot de wederkomst van de Heer Jezus.
3. De liefde, de grootste van alle, blijft ook na de wederkomst van Jezus Christus, want de liefde blijft altijd, zij vergaat nooit.

Het schip zinkt

Nu had ik heel goed door, hoe oneerlijk het kon zijn als ik maar bleef rillen om kleinigheden, net alsof ik de voorvechter van een leer was. Want mijn eigen leer was als een boot die aan alle kanten lek was. Tot dan toe dreef mijn vaartuig op de zee, maar nu zat de zee in mijn schuit. Ik had geprobeerd gaten te stoppen waar een hele flank weggeslagen was. Het schip zo spoedig mogelijk verlaten was de enige oplossing. Maar ik zat zo vast aan die ouwe schuit. Het menselijk hart is nu eenmaal zo. Het weerstaat God en de bewijzen. Het verkiest breken boven buigen.

Maar ... het was toch niet zo erg als ik de nederlaag leed, wanneer de waarheid van God triomfeerde? Diep in mijn hart zou ik er gelukkig om geweest zijn als ergens in hoofdstuk dertien maar een greintje hoop kon blijven bestaan op een werkelijk voortduren van het spreken in talen. Maar nu had ik er genoeg van. Ik had geen trek meer in haarkloverij omtrent glasheldere verklaringen van de Heilige Geest. Het waren niet de verklaringen van de woorden: 'wat ten dele is' of 'nu ik een man ben geworden', en 'straks zien wij van aangezicht tot aangezicht' die mijn schip weer zeewaardig zouden maken. Intussen had ik me de Schrift en haar analogie meer eigen weten te maken. Zonder moeite kon ik vatten: '... straks zien wij van aangezicht tot aangezicht' in relatie tot: '... dan zal ik kennen, zoals ook ik gekend ben', waar Paulus van een huidige positie, een onvolkomen heden, plots overgaat tot de heerlijke, maar nog in een ver verschieft liggende eindconclusie. Dat dit in één en dezelfde volzin gevat wordt, behoeft ons niet te verwonderen. Een lezer die vertrouwd is met de Bijbel kent dit. Toen de Heer Jezus in Nazareth in de synagoge aanwezig was, las Hij de bekende tekst uit Jesaja: 'De Geest van de Heer is op Mij, doordat Hij Mij heeft gezalfd ... , Hij heeft Mij gezonden ... om te prediken het aangename jaar van de Heer' (Luk. 4:18-19).

Midden in de zin hield Hij op met lezen. Dat gebeurde met opzet. Want tussen het laatste woord, dat Hij las en het volgende woord in de zin ligt een periode van tweeduizend jaar. Het gedeelte dat door Hem aangehaald werd, had betrekking op zijn eerste komst, terwijl de rest zijn tweede komst in heerlijkheid aankondigde. Zal men nu de eerste komst van Christus plaatsen in de twintigste eeuw om het feit dat beide gebeurtenissen in dezelfde zin meegedeeld worden? Maar zoiets wordt wel gedaan door hen, die beweren, dat het spreken in talen duurt tot het einde, wanneer wij van

aangezicht tot aangezicht zullen zien. Alleen maar omdat alles staat in het hoofdstuk waarin de zin voorkomt: 'dan zal ik kennen, zoals ik gekend ben'!!! Daar hoef ik niets van te hebben! Neen, zo'n knepen-bijbeluitlegging, typisch voor Jehovah's-Getuigen, is aan mij niet besteed. Dat laat ik over aan liefhebbers van koorddansen.

Bokkesprongen

Hier volgt er een typisch voorbeeld van. Een goede vriend, die tot de charismatische beweging was toegetreden en die koste wat het kost bleef beweren, dat het spreken in talen nog steeds gangbaar was, hield er de volgende redenering op na: 'Uitgaande van de veronderstelling dat het spreken in talen heden ten dage bedrog is, dan moet datzelfde spreken ook in de eerste eeuw bedrog geweest zijn; want God,' voegde hij er aan toe, 'blijft Dezelfde, gisteren, vandaag en tot in alle eeuwigheid'. Wij hebben hierbij te maken met je reinste drogredenering. Dat komt er op neer te zeggen: Als er heden ten dage geen apostelen, bekwaam tot het schrijven van de Bijbel, meer voorkomen, dan zijn ze er nooit geweest!

Hoe is het op die manier dan te verklaren, dat de God die trouw blijft aan Zichzelf, die onveranderlijk blijft, gisteren, heden en altijd, vanaf de apostolische tijden reeds bepaalde tekenen en manifestaties heeft weggenomen?

Inderdaad, op de eerste Pinksterdag ging de komst van de Heilige Geest vergezeld van drie tekenen:

- (1) Een hevig geluid als van een wervelwind;
- (2) tongen als van vuur die op de discipelen waren;
- (3) het spreken in talen.

Iedereen is het er over eens, dat de twee eerste tekenen niet meer bestaan, alhoewel God nooit over hun ophouden heeft gesproken. Zou het oprecht zijn te beweren in naam van het onveranderlijk karakter van God, dat 'omdat de twee eerste tekenen nu niet meer gezien worden, ze nooit bestaan hebben'? En zie nu op welke verwarrende manier aan Bijbeluitleg gedaan kan worden: men weigert het verdwijnen van het derde teken te erkennen, terwijl het precies het enige is, waarvan God de verdwijning heeft voorzien.

Het manna, brood uit de hemel

Lang zette ik de gedachte van mij af, dat God een gave aan zijn Gemeente zou hebben ontnomen. Ik kwam echter tot de overtuiging, dat alleen God blijft en niet zijn gaven. Jona's wonderboom-zonnescherm verschrompelde juist toen hij meende dat hij deze nodig zou hebben. Jona raakte wel zijn boom kwijt, maar gelukkig niet zijn God. Zijn gaven kan Hij terugnemen, Hijzelf blijft echter.

Bij wijze van vergelijking, en niet als bewijs, wijs ik op een les, die ikzelf ontving uit de geschiedenis van Israël in de woestijn. Gedurende zes opeenvolgende dagen, uitgezonderd de sabbatdag, ontving het volk het manna als gave uit de hemel. In Egypte hadden ze dit voedsel niet gekend, alhoewel God met hen was. In de woestijn was dit manna een heenwijzing naar de komende rijke oogsten in Kanaän. Het was er een teken en bewijs van. Veertig jaar duurde dit. Tot zij in Kanaän kwamen. Toen schonk God die gave niet meer.

Om welke reden? Omdat er overvloedige oogsten in het beloofde land voorhanden waren (Joz. 5:12). De gave, teken en schaduw van de komende dingen, had plaats gemaakt voor de volledige werkelijkheid. De gave werd weggenomen.

Samenvattend bevat deze vergelijking drie belangrijke onderwijzingen:

- (1) In Egypte was er geen manna, evenmin als er door de Heer Jezus tijdens zijn omwandeling op aarde in talen gesproken werd.
- (2) Het manna, gedurende veertig jaar aan Israël gegeven, wees heen naar de komende oogsten in Kanaän, evenals het spreken in talen de Joden wees op de integratie van de heidenen in Gods heilsplan.

(3) Er viel geen manna meer in Kanaän. Zo ook houdt het spreken in talen op, volgens Paulus, wanneer de waarheid van de oogst der heidenen niet meer wordt geloofend of tegengestaan.

Het slot

Laten wij het terrein van de vergelijking, wat steeds aanvechtbaar is, verlaten, en een dubbele waarheid, die mij sterk heeft bezig gehouden, onderstrepen, want zij draagt een leerstellig en algemeen karakter:

- (1) Het oordeel dat door het spreken in talen aangekondigd werd (Jes. 28:11-13) is op een dramatische wijze over het ongelovige Israël heengegaan in het jaar 70 bij de val van Jeruzalem en de verstrooiing van de Joden over de gehele wereld.
- (2) Het massale toetreden van de heidenen (talen) tot de Gemeente, aangekondigd mede door het spreken in talen, liep parallel met het tijdelijk verstoten worden en het oordeel van Israël. Het teken was, om zo te zeggen, volbracht. Evenals het grote 'Het is volbracht' van het kruis, waardoor elke vorm van herhaling of hernieuwing wordt uitgesloten. Zomin bestendigt zich het spreken in talen, naar de profetie door de Heilige Geest: '... talen, zij zullen ophouden'.

Hoofdstuk 10 - Hij bouwt zichzelf op

Ik voel mij genoodzaakt nogmaals terug te komen op de duizendmaal herhaalde zinsnede: 'Wie in een taal spreekt, bouwt zichzelf op' (1 Kor. 14:4). Deze uitspraak maakt in genen dele het ophouden van het spreken in talen opnieuw twijfelachtig. Als wij het er opnieuw over hebben, is dat meer om het in zijn historische context te belichten.

Het gaat er zo ongeveer mee, als wanneer men het heeft over de inspiratie van de Bijbel: verklaren, dat de Schrift geïnspireerd werd door God, houdt niet in dat er heden ten dage nog steeds nieuwe bladzijden aan de reeds geschreven zouden moeten worden toegevoegd. Wij legden er reeds zo stellig de nadruk op dat het *doel* van het spreken in talen was een kenteken te geven aan de ongelovige Joden die zich verzetten tegen de uitverkiezing van de heidenen. Toen die waarheid mij slechts ten dele duidelijk was, vroeg ik mij af of dat wel de enige reden was. Als dat zo was, dan was er geen sprake meer van spreken in talen. Rond die tijd echter was ik er vast van overtuigd, samen met duizenden anderen, dat dergelijk spreken vooral tot doel had zichzelf op te bouwen. Men had me die les zó vaak gespeld, dat ik het verhaal van buiten kende. In dat stadium, toen ik wat de kennis aangaat, nog in mijn kinderschoenen stond, moest deze tekst, naar mijn mening, ieder die het spreken in talen loochende tot zwijgen brengen. Het was een gave van de Geest om zichzelf op te bouwen.

Het was aangenaam met een dergelijk vers te kunnen dwepen. Het was voor mij al even onaantastbaar als de tekst: 'Jij bent Petrus en op deze rots zal Ik mijn Gemeente bouwen' (Matth. 16:18), voor een conservatief katholiek is. Van huis uit was ik rooms-katholiek en niettemin ben ik ten zeerste teleurgesteld in dit 'Jij bent Petrus ...'. Ik meende vroeger dit woord als een onoverwinnelijk wapen te kunnen hanteren, maar het bleek op een teleurstelling uit te lopen. Rome liet immers deze tekst zeggen, wat de tekst zelf niet zei. Ik had al aan meer zulke dingen de neus gestoten en besloot daarom zelf de tekst in zijn context te onderzoeken, zodat ik de hoofdstukken 12, 13 en 14 van de eerste brief van Paulus aan de Korinthiërs opnieuw doornam.

Met de grootste aandacht herlas ik deze Schriftgedeelten. Het gevolg voor mij was ontstellend. Het was of een bom ontplofte, niet in het gezicht van de anderen, maar in eigen handen.

De hoofdgedachte

Wat was de hoofdgedachte, de draad waaraan alles opgehangen was, in die drie hoofdstukken? *De anderen, het algemeen nut*. Overal en op elk moment wordt het belang van de *ander*, de stichting van de *ander* op de voorgrond geplaatst. Het komt telkens terug als een rode draad: *de ander, de ander, de ander* met verschillende termen.

- (1) 12:7 '... aan ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot *wat nuttig is*'.

- (2) 12:25 ‘... maar de leden *voor elkaar* gelijke zorg dragen’.
- (3) 14:3 ‘... wie profeteert, spreekt voor *mensen* tot opbouwning, vermaning en vertroosting’.
- (4) 14:4 ‘... wie profeteert, bouwt de *gemeente* op’.
- (5) 14:5 ‘... opdat de *gemeente* opbouwning ontvangt’.
- (6) 14:6 ‘... welk nut zal ik *u* doen?’
- (7) 14:7 ‘... hoe zal *men weten ...?*’
- (8) 14:8 ‘... *wie* zal zich gereedmaken?’
- (9) 14:9 ‘... hoe zal *men weten ...?*’
- (10) 14:12 ‘... tot de opbouwning van *de gemeente*’.
- (11) 14:16 ‘... hoe zal *hij ... de onkundige ...* amen zeggen?’
- (12) 14:16 ‘... *Hij weet immers niet* wat u zegt?’
- (13) 14:17 ‘... *de ander* wordt niet opgebouwd’.
- (14) 14:19 ‘... om ook *anderen* te onderwijzen’.
- (15) 14:26 ‘... laat alles gebeuren *tot opbouwning* (van de anderen)’.
- (16) 14:31 ‘... opdat *allen* leren’.
- (17) 14:31 ‘... en *allen* vertroost worden’.

(18) Hoofdstuk 13 in zijn geheel heeft het over de liefde, die op uitzonderlijke wijze een vrucht is *voor anderen*. Een boom draagt immers geen vruchten voor zichzelf. Wel, zie, te midden van dit algemene altruïsme, waartoe de gaven van de Geest leiden, duikt het meest typisch voorbeeld van op zichzelf ingesteld-zijn op: ‘Wie in een taal spreekt, bouwt zichzelf op’!! Hoe kleingeestig, hoe bijzonder kleingeestig! Alleen naar zichzelf toehalen wat God als een liefdegave ten teken *voor de anderen* gaf! Verwerpelijk egoïsme! Inderdaad bedoelt de apostel Paulus het als berisping wanneer hij aan de kaak stelt: ‘... bouwt zichzelf op ...’.

Welaan nu, zij die de gaven van de Geest alleen voor zichzelf gebruiken! Schande over de Simsons, die meer lawaai maken dan waartoe de Geest hen beweegt; die er gebruik van maken als kleine kinderen zonder maat en inzicht, die alleen aan zichzelf denken.

Een berisping

Let op de profeten, zegt Paulus. Daar heb je een voorbeeld aan. Natuurlijk worden ook zijzelf door hun gave opgebouwd, maar zij bouwen tenminste de anderen op. Lij profeteren met het oog op de anderen en niet met het oog op zichzelf. Wanneer het oog iets ziet is het ten gunste van het hele lichaam en niet voor zichzelf alleen. Het vangt het licht op en laat het hele lichaam er van genieten. De voet loopt niet alleen, heel het lichaam volgt zijn weg. Welnu, toen het spreken in talen zijn volle betekenis had, werd het gebruik ervan op plaatsen waar het ongelovig Jodendom het niet vernemen kon, door de apostel die de gave meer dan anderen bezat, veroordeeld. Hij berispte hen die er op ongepaste wijze of met persoonlijke bedoelingen gebruik van maakten.

De herder bouwt ook zichzelf op, maar eveneens de anderen. Wanneer de leraar zijn onderwijs geeft, bouwt hij vanzelfsprekend zichzelf op, maar tegelijkertijd de anderen. De evangelist wordt persoonlijk opgebouwd en gesterkt door zijn gave, maar het zijn de onbekeerden die er deelgenoten van worden. En nu is het juist de profetie die door Paulus in eenzelfde zinsnede tegenover het spreken in talen wordt gesteld (1 Kor. 14:4). De één bouwde de Gemeente op, terwijl de ander alleen zichzelf stichtte en daarenboven voor eenvoudige toehoorders (1 Kor. 14:11) slechts wartaal voortbracht. Wie profeteerde, bereikte zijn doel; wie in talen sprak, miste het. De zinsnede ‘bouwt zichzelf op’ duidt op een verkeerd gebruik, wat door Paulus gelaakt wordt. Het verwijt van de meester in het talenspreken moet de babbelse Korinthiërs, die door hem zelfs ‘onmondigen’ genoemd worden, flink hebben geschokt. Ik voelde mij soms zo alleen in wat ik ontdekte. Hoe groot echter was mijn blijdschap toen ik verrast kennis nam van het boek: ‘Du baptême à la Plénitude’ [Van de

doop tot volheid] van John Stott. Zijn woorden stemden overeen met mijn gedachten. Nadat hij gezegd heeft dat het opbouwen van zichzelf niets te maken heeft met het begrip daarvan in het Nieuwe Testament, gaat hij verder: ‘... dienen wij daarbij niet te spreken van misbruik van een gave? Wat zouden wij niet moeten denken over een gelovige, in het bezit van de gave van onderwijzen, die alleen aan zichzelf particuliere lessen gaf? Of van iemand, die de gave van genezing heeft en alleen zichzelf genas? Het is moeilijk het voor eigen doeleinden gebruiken van gaven die juist voor de dienst aan anderen zijn toevertrouwd, te verantwoorden’.

Hoofdstuk 11 - Waar moest men het spreken in talen toepassen?

Door deze vraag had ik mijn standpunt daaromtrent moeten herzien. Immers in bepaalde kringen wordt met klem verdedigd, dat men dat in het bijzonder ‘thuis’ moest doen. Dat werd immers aan Paulus toegeschreven. Ik ging dus maar eens kijken of dit zo was. Ik zocht, maar vond geen nauwkeurige aanwijzing daaromtrent. Hoe heb ik het nu, dacht ik, houden ze me voor het lapje? Wil men ons bezighouden met hersenschimmen? Neen, ik geloof helemaal niet in de onzichtbare man van de televisie. Zou die tekst nu werkelijk uit alle Bijbelvertalingen die ik er op nasloeg, weggemoffeld zijn? Een tekst, die ze mij wilden voorschotelen als het zuivere apostolische onderwijs. Alles wat ik in verband ermee vond, was: ‘Maar als er geen uitlegger is, laat hij zwijgen in de gemeente en laat hij tot zichzelf spreken en tot God’ (1 Kor. 14:28). Dat is eenvoudigweg de meest elegante en meest christelijke manier om te zeggen: ‘Houd je mond!’ Maar daarin wordt niets vermeld over spreken thuis, in je eigen binnenkamer. Waar was het spreken in talen dan wel op zijn plaats? Als teken voor ‘dit volk’, het ongelovige Jodendom, hoorde dit thuis in hun bijzijn, ten aanhore van hén diende het gebruikt te worden. Daar waar ongelovige Joden aanwezig waren, waar er kans op was, dat het teken begrepen zou worden, en niet daar waar niemand er wat van snapte. Handelingen 2 is daar een sprekend bewijs van. Het teken werd zichtbaar in tegenwoordigheid van Joden afkomstig uit vijftien verschillende landen om hen duidelijk te maken dat God geen onderscheid maakte tussen land en ras. Daar was het teken zinvol, en niet thuis of in de Gemeente. Want in de Gemeente verkoos Paulus liever vijf woorden, die begrepen werden, te zeggen, dan tienduizend in een taal waarvan niemand wat verstond. Door zijn roeping als apostel der heidenen kwam Paulus bijzonder veel in contact en in conflict met de Joden en vooral met de ongelovigen onder hen, wat betreft deze leerstelling.

Waar Paulus schrijft: ‘Ik dank God, dat ik meer in talen spreek dan u allen’ (1 Kor. 14:18) bedoelt hij geenszins het aantal woorden. Hij gaat geen wedstrijd aan met de Korinthiërs. Dat is helemaal niet zijn bedoeling. Want wat de woordenstroom en de soepelheid van tong betreft zou hij ten overstaan van de Korinthische welbespraaktheid een verpletterende nederlaag geleden hebben. Maar hij sprak ‘met volle verstand’ (1 Kor. 14:19) meer in talen dan zij; niet voor zichzelf, noch voor ongelovigen, maar in bijzijn van en voor de ongelovigen van ‘dit volk’ voor wie dit een teken was (1 Kor. 14:22).

Verkeerslichten horen langs de weg te staan ten dienste van de weggebruikers. Welke gemeente-functionaris zou het in zijn hoofd halen ze op het stadhuis te plaatsen om ze privé te gebruiken? Buiten de kruispunten worden deze signalen nutteloos en absurd. Evenzo vragen wij ons af, waartoe het licht op groen gezet zou zijn om thuis, tussen vier muren, dat wil zeggen, buiten het bereik van ‘dit volk’ voor wie het alleen een betekenis had, in talen te spreken.

Want zo kunnen we ons inderdaad wel uitdrukken: door dit teken ging het groene licht branden, dat doorgang verleende aan alle talen van de wereld, opdat zij zich zouden scharen in de rij van de verlost van Jezus Christus.

Een twijfelachtig bewijs

Misschien antwoordt iemand: op het ogenblik dat Paulus, de Jood, de Heilige Geest ontving, heeft hij toch niet in talen gesproken. Dat zou voor hem en ook voor die andere Jood, die hem de handen oplegde, Ananias, toch nuttig zijn geweest? Nee, dat teken was juist in hun geval nutteloos, want beiden waren door de Heer Jezus Zelf daaromtrent ingelicht, dat de naam van Jahweh en zijn Woord ook toegankelijk werden voor de heidenen met de woorden: ‘... deze is Mij een uitverkoren

vat om mijn naam te dragen zowel voor *wolken* als koningen en zonen van Israël' (Hand. 9:15). En: 'De God van onze vaders heeft u voorbestemd om zijn wil te kennen en de Rechtvaardige te zien en een stem uit zijn mond te horen, want u zult voor Hem bij *alle mensen* een getuige zijn van wat u hebt gezien en gehoord' (Hand. 22:14-15). Paulus heeft er weet van. Ananias eveneens. Het teken wordt niet gezien, zoals het nu niet meer voorkomt voor hen die op de hoogte zijn van het feit dat het evangelie bestemd is voor alle volkeren, alle naties, alle geslachten en talen. Paulus noch Ananias noch wij betwisten deze waarheid meer. Het teken zou overbodig zijn.

'Verhindert het spreken in talen niet'

Een broeder voor wie ik deze dingen uiteenzette, stelde mij de volgende vraag: Waarom zegt Paulus dan: 'Verhindert het spreken in talen niet' (1 Kor. 14:39)?

Omdat het een gave van de Geest was, die wegens de overdrijving van de Korinthiërs en hun onbezonnen en onaangepast gebruik ervan door Paulus moest ingetoomd worden, zonder dat hij er echter toe overging deze uit te doven. Zolang deze gave op zijn plaats was, mocht Paulus de uitoefening ervan niet verbieden, behalve daar waar er een verkéerd gebruik van werd gemaakt. De genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk. Dat zien we duidelijk in het geval van Simson. Zijn hercules-kracht was ook een gave van God. Maar in zijn geestelijke onvolwassenheid gebruikte en misbruikte hij die zoals de Korinthiërs het spreken in talen. De kracht van de een en het charisma van de anderen moest in betere banen geleid worden met betere bestemmingen totdat de Heilige Geest er het gebruik van zou doen ophouden. Paulus heeft Lukas niet ontmoedigd zijn evangelie en de Handelingen der apostelen te schrijven. Hijzelf schreef gedreven door de Geest meer Bijbelboeken dan de anderen. Zo had hij ook kunnen zeggen over het schrijven van de boeken van het Nieuwe Testament: 'Verhindert niet ze te schrijven', net zo goed als hij schreef betreffende het spreken in talen 'verhindert ze niet'. Maar voortgaan met schrijven of doorgaan met spreken in talen, waar God afgekondigd had dat deze gaven zouden ophouden, is iets wat de meest gevaarlijke ketterij openbaart.

Een menigte

Wat sommigen zekerheid schenkt en anderen in de war brengt, is het grote aantal mensen dat in onze dagen in talen spreekt. Eertijds stelde mij dat gerust, met een zekere voldoening oordeelde ik: het zijn toch niet allemaal kwakzalvers. Weer werd ik het slachtoffer van mijn vervelende gewoonte, die ik overgenomen had van Descartes (intussen heb ik geleerd dat ook dat van God komt, omdat wij geroepen zijn Hem óók lief te hebben met ons hele verstand). Mijn overdenkingen overschaduwden meer dan eens mijn gemoedsrust met betrekking tot de waarde van mijn argumenten. In mijzelf dacht ik: een aantal is geen bewijs van waarachtigheid. Het was immers de meerderheid, de massa die riep: 'Weg met Hem, laat ons Barabbas los!' Omdat zevenhonderd miljoen Islamieten geloven wat Mohammed onderwees, sprak hij nog niet de waarheid. Er zijn meer mensen die geloven in de wonderen van Lourdes en de leer die er uit voortvloeit, dan mensen die in talen spreken. Kan het aantal aanhangers aangevoerd worden om de Maria-leer te funderen? De Heer Jezus stond helemáál alleen. Jeremia en Paulus ook. En toch hadden zij gelijk.

Daarenboven was er het argument der argumenten: enkele groten uit de evangelische gezindte, die zelf ook overgegaan waren tot het spreken in talen en naar welker bekendheid en naam steeds gerefereerd werd. Die namen werden me als bananeschillen voor de voeten gegooid om me te doen verstaan: 'je bent nog maar een groentje, een echt groentje'. Maar terwijl anderen zich aan dergelijke grootheden vastklampen, betekenen zij voor mij geen referentiepunten meer, temeer daar men tegenóver deze nog veel groter namen van imposanter dienstknechten van God, die wereldbekend zijn en radicaal tégen het spreken in talen zijn, zou kunnen noemen.

Het vergrootglas

Nu reeds enkele jaren geleden had ik de eer in het gezelschap te vertoeven van een van de meest bekende figuren, die mij nu wordt aangewezen als het model van het ontdekken van het spreken in talen. Persoonlijk had hij mij op de hoogte gebracht van enkele andere ontdekkingen, die echter buiten het kader van dit betoog vallen. Twee van genoemde ontdekkingen waren leerstellige dwalingen, die zelfs een gezakte eerstejaarsstudent in de theologie zouden hebben doen verbleken. Zijn

aureool was een mythe. Vanaf die dag luisterde ik naar hem, steeds met genoegen, maar op een andere manier dan onder de indruk van zijn bekendheid en de ruime blik die men hem toeschreef. Zonder vergrootglas was hij van een eerbiedwaardig geestelijk formaat, zonder twijfel, maar als het puntje bij het paaltje kwam, normaal, zonder meer. Zijn standpunten waren evenmin onfeilbaar als die van de Heilige Vader van Rome, die vóór de aflaten en tegen het huwelijk van de priesters is. Maar goed, dat is een andere zaak, de hunne; dat gaat mij niet aan. Mijn zaak is mij te buigen voor de Schrift. Want men moet zich neigen, ofwel naar de ene ofwel naar de andere kant. Enerzijds is daar de soevereine Schrift, bovennatuurlijk. Anderzijds zijn er de ‘vanzelfsprekende dingen’, de ‘ervaringen’, de ‘ontdekkingen’ en nog andere imponerende meningen, waarover wij het net hadden. Ik zal het, zonder dat ik het eigenlijk zelf wil, toch over die ‘ervaringen’ moeten hebben, van welke op zijn minst gezegd kan worden, dat zij verdacht aandoen, daargelaten de ernst van het feit dat zij zich voordoen buiten de tijd door God bepaald.

Hoofdstuk 12 - Tegenspraak

Onlangs beluisterde ik een lied in talen waarvan de uitleg twintigmaal langer duurde dan de zeldzame en langzaam uitgebrachte woorden van het lied. Niemand keek er verwonderd bij op. Allen slikten de kameel door, alhoewel van deze gemeente bekend was dat ze aan muggezifterij deed. En wat moet er gedacht worden over het laatste spreken in talen, dat ik pas enkele weken geleden hoorde? Daarin werd de uitdrukking ‘spiriti santi’ [It. *Heilige Geesten* - meervoud!] minstens driemaal gearticuleerd zonder dat het equivalent in de uitlegging voorkwam. De kringen waar deze buitensporigheden bedreven worden zijn nochtans sober en gematigd. Dergelijke feiten schenen de bezadigdheid van de hoorders helemaal niet te verstoren. Toen ik om uitleg verzocht, kreeg ik aanvankelijk ontwijkende reacties. Naar meerderen bekend hebben, blijkt hun spreken in talen noch begrepen te worden door de spreker zelf, noch door hen die het horen, noch door hem die het uitlegt. Het zou volgens hen gaan om een extatische uitleg, of liever een begrijpen met het hart ...

- Het ging om een extatische uitlegging, volgens sommigen, waarbij het hart meer aan bod kwam, dan dat er van een werkelijke vertaling sprake kon zijn. In dat geval kon je er dus van alles van maken!

- Anderen meenden dat er best meerdere en zelfs verschillende uitleggingen van een enkel spreken in talen konden voorkomen.

Net alsof, zo dacht ik, er op het zaaien van tarwe een maïsoogst zou volgen, of een oogst van haver, rogge of gerst - de tarwe daargelaten. En zou de boer zich daarbij geen vragen stellen?

Willen ze mij nu echt wijs maken dat bij de kat het wijfje tegelijkertijd jonge katten, honden, vossen en kippen zal werpen, zonder dat ik mij daaraan erger? En dan zou niemand geërgerd moeten worden, als men ons geloof wil doen hechten aan de stelling als zou één spreken in talen aanleiding kunnen geven tot meerdere en onderling afwijkende vormen van uitlegging? Hebben we misschien te maken met een evolutieleer, een soort evangelisch darwinisme? Zouden we zoiets moeten slikken zonder van bedrog te spreken?

- Nog een ander heeft me schriftelijk van antwoord gediend. Hij vond er helemaal geen aanstoot in, dat een uitlegging twee of zelfs twintig keer langer was dan het oorspronkelijk spreken. Volgens zijn zeggen zou de uitlegging geen vertaling zijn van wat door een mens gezegd was, maar het antwoord van God op dat spreken!!! Ik was als met stomheid geslagen. Al zou er in de hele wereld geen stem opgaan om daartegen te protesteren dan deed ik het nog! Neen, nogmaals neen. Zo mag de Schrift niet gemanipuleerd worden! Trouwens, zij laat zich niet zo maar manipuleren. Zij eist met klem een vertaling door te zeggen tot hem die in de Gemeente van Korinthe in talen sprak: ‘Hoe zal hij die de plaats van de onkundige inneemt, amen zeggen op uw dankzegging? Hij weet immers niet wat u zegt?’ (1 Kor. 14:16). Er werd dus de eis gesteld dat men verstaanbaar moest maken wat in talen gesproken was, opdat de anderen er hun ‘Amen’ op konden zeggen. En hoe kon men te weten komen wat er gezegd was, zo niet door de uitlegging (vs. 18)? En deze was niets anders dan de vertaling van wat er in een taal tot God gezegd was in de Geest. Alleen zij die, tot hun

eigen oordeel, de zin van de Schrift verdraaien, zullen het omgekeerde durven beweren (2 Petr. 3:16).

Daar ga ik niet toe over

Ik zou vele soortgelijke ongelukkige ‘ervaringen’ waarop het etiket van de Heilige Geest geplakt werd, naar voren kunnen brengen. In feite dragen zij alle het kenmerk van verbeelding, opportunisme, eigenliefde waarbij sommige zelfs danig naar zwavel ruiken. Ik zou op deze manier nog heel wat kunnen vertellen.

Maar ik ga er niet toe over deze onvermakelijke, droevige, maar helaas authentieke verhalen te berde te brengen. Er zouden er wel ergens kunnen zijn, die juist daarop belust zijn en zich er aan te goed zouden doen. Schande over de apostelen van Christus te laten komen om het verraad van Judas en de verloochening van Petrus ligt me niet. Men komt niet tot een recht oordeel over een zaak door alleen te luisteren naar hen die haar verdedigen. Ik werd er opmerkzaam op gemaakt, dat de pinksterkringen een trieste immoraliteit kennen, bijna even erg als in het katholicisme, maar dan om andere redenen. Dat spruit veelal voort uit hun hyper-gevoelsmatige benadering van het geestelijk leven, door de wil ondergeschikt te maken aan onbekende psychische krachten en uit oorzaak van hun buitengewoon belust zijn op succes. Men vertelt mij niets nieuws door te zeggen, dat zij dikwijls tegenover andere evangelische kringen trouweloos handelen, dat zij gaarne in troebel water vissen en dat zij het niet nauw nemen met de zuivere waarheid, in woord noch geschrift. Het is mij er evenwel niet om te doen om al hun gebreken aan de kaak te stellen, te meer daar de andere evangelische kringen ook niet steeds te loven zijn wat dat betreft. Maar laten we er een les uit trekken. Het oranje licht gaat branden voor hen, die de Bijbel opzij schuiven terwijl ze erbij zweren.

Driedelig gevaar

We kunnen drieërlei gevaar bij het huidige spreken in talen onderscheiden. Daarbij moeten wij, om alles nauwkeurig te overdenken en om de ernst ervan te vatten, goed voor ogen houden, dat de Heilige Geest deze genadegave weggenomen heeft om de redenen, waarover wij nu zo lang hebben uitgeweid.

Eerste gevaar: Het verstand is er niet bij werkzaam, zegt Paulus ons (1 Kor. 14:14). Het is buiten werking gesteld. De Heilige Geest wordt geacht alles te leiden. De psalmist zei: ‘Ik draag mijn gedicht een koning voor ...’. Waar de Heilige Geest de dichter opvolgt, dicht men niet meer. Men laat het over zich komen. Men gooit alles los en komt terecht op een terrein van laissez-faire, een heel geriefelijk oorkussen van luiheid.

Tweede gevaar: Het diploma van een zekere superioriteit waarmee men alle kanten op kan. Voor heel wat christenen betekent het in talen spreken het verwerven van de bevestiging in opperste rang, zoiets als het verkrijgen van de maarschalksstaf. De rest zijn maar tweedeklassers of heel gewone korporaals. Het komt zelfs voor, dat wie het spreken in talen niet heeft verwerkelijkt, niet als christen wordt beschouwd.

Derde gevaar: Het zichzelf oordelen en het zelfonderzoek in het licht van Gods Woord wordt door het spreken in talen vervangen. Wanneer de zonde weer een plaats krijgt in het leven van een christen, moet hij zichzelf onderzoeken (1 Kor. 11:28, 31). Welnu, met het spreken in talen als criterium is de zaak vlug bekeken. Iedereen kan het spreken in talen telkens opnieuw proberen en als het lukt - en dat zal vast het geval zijn, omdat de Heilige Geest, zelfs als Hij bedroefd is, zich daar niet mee bemoeit - kan hij gerust zijn en besluiten: omdat de Geest verder aanzet tot spreken en zich van mij op bovennatuurlijke wijze blijft bedienen, drukt Hij daarmee zijn goedkeuring uit, of beter geformuleerd, Hij keurt mij niet af. In ieder geval niet in die mate, dat Hij mij zijn woorden niet meer in de mond legt. Dwaze conclusie die als grond ter beoordeling, niet meer aanneemt wat door Gods Woord veroordeeld wordt, maar wat door het spreken in talen aanzien verkrijgt. ‘Gelukkig hij die zichzelf niet oordeelt in wat hij voor goed houdt’ (Rom. 14:22). Aan dit gevaar blootgesteld hebben vele van onze broeders uit de charismatische beweging niet kunnen standhouden. Op basis daarvan wordt het hen onmogelijk een Roomse priester en zijn dwaalleer die hij belijdt, vanaf het ogenblik dat hij in talen spreekt, af te keuren. Want wanneer deze geestelijke, of hij nu Jezuiet, Maria-aanbidder, klerikaal is, of wat ook zij, in talen spreekt, houdt dit in dat Gods Geest hem even-

goed als ieder evangelisch gelovige aanneemt. Wreed dilemma en armzalige gevolgtrekking die regelrecht tot het prijsgeven van alle leerstellige vastheden leidt.

Hoofdstuk 13 - De koperen slang

Op Gods bevel had Mozes een koperen slang gemaakt. Dit middel had duizenden personen het leven gered (Num. 21:9). De slang was een gave van God, een kracht van God tot heil van allen die zijn Woord aannamen. De Heer Jezus riep de herinnering daaraan op in zijn onderhoud met Nicodemus. Hij maakte hem daarbij opmerkzaam op een treffende parallel tussen zijn eigen persoon en werk en de slang: 'En zoals Mozes de slang in de woestijn heeft verhoogd, zo moet de Zoon des mensen verhoogd worden' (Joh. 3:14).

Eeuwenlang hebben de Israëlieten deze koperen slang godvruchtig bewaard. En kijk, wat lezen we nu in 2 Koningen 18 vers 4? Wat doet de vrome koning Hizkia er mee? 'Hij verwijderde de offerhoogten, verbrijzelde de gewijde stenen en hieuw de gewijde palen om; ook sloeg hij de koperen slang stuk, die Mozes gemaakt had, omdat tot op die tijd de Israëlieten daaraan plachten te offeren'. De slang was voor hen een aanleiding tot vallen geworden, ofschoon het de authentieke slang was. Geen kopie, geen namaak-slang, neen, de echte. Het oorspronkelijke gebruik, te weten het kijken naar het koperen ding, was in de loop der tijden zelfs rijk versierd geworden. Er werd reukwerk aan geofferd, dat alleen de Here toekwam. Onder het mom van gehechtheid aan de Here, werd er afgodendienst mee bedreven en werd de ware God niet meer gediend. Men kan er zeker van zijn, dat wie dat verouderd en schuldig gebruik van de slang heeft aangeklaagd, niet met algemene instemming werd begroet. De voorstanders van de koperen slang konden steunen op historische gegevens, bijbelse aanwijzingen en zonder twijfel ook experimentele bewijzen. Zij konden er op wijzen dat de God die opdracht gaf tot het maken van de slang niet veranderd was, dat Hij gisteren, heden en eeuwig dezelfde blijft, dat wat er mee beleefd was in de woestijn het voorwerp van hedendaagse ervaringen kan uitmaken; dat Gods arm niet verkort is, en men zou speciaal nog hebben kunnen zeggen, dat er geen woord geschreven staat in verband met het einde van haar werking, van haar gebruik en haar nut.

De relik

In feite waren de religieuze activiteiten die de slang als centrum hadden, een gruwel voor God. Voor heel wat mensen is het spreken in talen ook een relik geworden, waarvoor zij het opnemen, dat ze in hun hart dragen. Het is voor hen een afgod waaraan zij veel zorg wijden, waarover zij veel spreken en waaraan zij uitermate toegewijd zijn. Omdat God het charisma gegeven heeft ... ja zeker, maar zo gaf Hij ook de koperen slang ... om een zeer precieze zaak, voor een bepaalde tijd. Als eenmaal die tijd verstreken is, is het verouderd. Het gaat ermee als met goederen of medicijnen met een geldigheidsduur. Na de vervaldatum kunnen zij zelfs gevaarlijk worden. De genezing kan overgaan in infectie. Precies wat er gebeurde met de koperen slang. Hun geestelijk leven werd er mee besmet. Geloof maar gerust dat voor velen het wegnemen en vernielen van de slang het in elkaar zakken van hun godsdienstig leven betekende, omdat zij niets tastbaars meer hadden om zich aan vast te klampen. Ik heb begrepen hoe het mogelijk was, dat sommigen als met een soort van harts-tocht gehecht waren aan het spreken in talen. Omdat hun geestelijk leven zo schraal is, blijft hen niets meer over, als ze dat moeten missen. Hun innerlijk leven, dat bijna uitsluitend gefundeerd is op die uiterlijke manifestatie, stort dan in. Zonder dat zijn ze helemaal de kluts kwijt. Zonder spreken in talen gelijken zij op verslaafden aan verdovende middelen die hun dosis missen: in een onverdraaglijke toestand van 'gebrek'.

Onoprechtheid

Zulke mensen heb ik ook ontmoet. Een voorganger, extremist wat deze gedachte betreft, trachtte mij ervan te overtuigen, dat allen moeten komen tot het spreken in talen. Zijn koperen slang was voor allen en voor alle tijden bestemd. Ik opende mijn Bijbel en vroeg hem samen met mij hoofdstuk twaalf uit de eerste brief aan de Korinthiërs te lezen, de verzen 29 en 30:

'Zijn zij soms allen apostelen?' Natuurlijk niet, antwoordde hij.

‘Zijn zij allen profeten?’ Neen. ‘Zijn zij allen leraars?’ Neen.

Bij het volgende vers weigerde hij te antwoorden of verder te lezen. Hij wist, waar die tekst hem heen zou brengen. Namelijk: ‘Spreken zij allen in talen?’ Het antwoord kon niet anders zijn dan NEEN. Tot driemaal toe probeerde ik met hem de tekst te benaderen. Drie keer weigerde hij de uiterste consequentie in te zien. Hij is boos weggelopen. Vanaf die dag ben ik voor hem *persona non grata*. Als je heilige huisjes neerhaalt, zoals Gideon, moet je niet verwonderd staan met hevige reacties te doen te krijgen en vrienden te verliezen.

Extase

Nu wij zo ver gekomen zijn, is het verantwoord zekere praktijken of ervaringen, die in het leven van enkelingen een onbewuste valse toepassing van de Schrift zijn, van hun mysterieuze aspect te ontdoen. Ik laat hier het getuigenis van ouders omtrent hun jonge zoon, een oprecht christen, volgen. Iedere keer dat hij uit zijn kamer kwam, waar hij tot God genaderd was in het spreken in talen, kon je aan hem zien, dat er iets met hem gaande was geweest. Hij leek zoiets als op Mozes, wiens gezicht straalde nadat hij op de berg met God had gesproken. Onweersprekelijk en overtuigend, nietwaar? Het heeft er althans de schijn van. Maar om daartoe te komen, moet men geen rekening houden met alles wat wij gezegd hebben omtrent het *doel* van het spreken in talen. Wij moeten negeren, dat het geen teken voor gelovigen was, dat de gave niet aan allen geschonken was, en daarboven staat er nergens geschreven, dat de gave thuis moet uitgeoefend worden, temeer waar de bepaalde tijd van toepasbaarheid voorbij is. Dat betekent, dat de Schrift om minstens drie redenen met de voeten getreden wordt, zonder rekening te houden met zoveel andere, die we nu niet kunnen aanstippen, anders moest ik alles herhalen wat ik reeds geschreven heb. Zij, die zich met een dergelijk vertoon opsmukken, vatten niet dat de Schrift te buiten gegaan wordt, dat ze in je reinste subjectivisme terecht gekomen zijn. Oosterse godsdiensten zijn daar even rijk aan, zo niet meer. Zij die het voorrecht hadden het boek ‘Combats’ (‘strijd’) te lezen van Pater Chiniquy, een Canadees priester die zich bekeerde na vijftig jaar in de Roomse kerk geleefd te hebben, zouden er goed aan doen zijn getuigenis te herlezen. Hij vertelt daar o.a. in hoe hij als priester de heerlijkste, verhevenste ogenblikken kende, wanneer hij in aanbidding voor de hostie was. Hij voelde zich los van de aarde, totaal veranderd. Na zijn bekering noemde hij deze verheven toestand, een effect van de transsubstantieleer, een gruwel. En nochtans, wat een zielsverheffing, wat een verrukking, wat een getuigenis!

Bedrieglijke verrukking

Ik bewaar een diepe herinnering aan de eerste dagen van mijn bekering, ergens in een gemengd kamp in Frankrijk. Samen met een jonge broeder onttrokken wij ons aan de kampregels gedurende een namiddag, onder het eerlijk voorwendsel in de nabij zijnde stad het evangelie te prediken. In de naam van Jezus Christus beleefden wij een onschuldige, maar heerlijke ontsnapping. Wij hadden de indruk iets groots gedaan te hebben.

Op de terugweg zagen wij er stralend uit, uitgelaten blij. Onze tred was licht, alsof wij gedragen werden door engelenhanden. Ons geluk was onze rechtvaardiging. De kampdirecteur, een christen met ervaring, begreep er geen sikkepit van. Maar onze opwinding was niet van lange duur. Eén ding weet ik nu: het heeft niet lang geduurd eer ik in plaats van er het etiket van extase, openbaring of geestelijkheid op te plakken het als zelfsuggestie erkende. Het blijft nog altijd van kracht, dat God gehoorzaamheid verkiest boven offerande (1 Sam. 15:22) en dat de geesten van de profeten onderworpen zijn aan de profeten (1 Kor. 14:32). Verhevenheid van ziel boezemt mij helemaal geen vertrouwen in als het de koperen slang, zelfs de bijbelse, is, van wie de ingeving uitgaat. Sinds wanneer is religieuze intensiteit of emotionaliteit een teken van waarachtigheid of geestelijke gezindheid?

In Ezechiël 8 vers 14 lezen wij over vrouwen bij de tempeldeur te Jeruzalem, die uit devotie tot tranen toe bewogen werden. Maar zij kwamen tot die toestand van extase onder invloed van de gruwelijke afgod Tammuz. Het staat buiten twijfel dat die vrouwen het als een weldaad ondervonden, dat het voor hen als een geestelijke bevrijding overkwam. Dat neemt niet weg dat het voor God iets afschuwelijks was. Onze tijd wordt ook gekenmerkt door heel wat uitingen van psychische aard, die

in de plaats komen te staan van het eenvoudige geloof en het zuivere Woord, waarom wij moeten instemmen met de oude profeet: 'Tot de Wet en tot de Getuigenis' (Jes. 8:20).

Ik geef toe dat er sprake kan zijn van een zekere uitgelatenheid in de Heilige Geest'. Bepaalde uitingen van volheid zijn mij niet vreemd. Persoonlijk heb ik dergelijke ogenblikken gekend en ik ontken ze ook niet. Maar ik heb alle dingen geoordeeld en het goede behouden. De rest heb ik afgezworen. Dat heeft mij pijn gedaan, des te meer waar ik, evenals de apostel Petrus, mijzelf een vrucht achtte van Pinksteren. Maar waar bevond ik mij nu? Ging ik bergaf of bergop? Als ik op de helling stond, ging ik snel naar omlaag, als ik bergopwaarts ging, ging ik nóg met pasjes achteruit.

Vernederende overgave

Ja, het doet pijn te bemerken dat datgene wat men geloofd heeft, waarvoor men gestreden heeft, waaraan men zich heeft vastgeklampt, aan het wegzinken is en je meesleurt naar de diepte.

Wat eigenlijk nog erger was, was: te moeten toegeven, dat de anderen gelijk hadden. In de grond van de zaak was het mijn 'ik' dat een flinke knauw kreeg. Als je jaren in de mening verkeerd hebt, wat méér te bezitten dan de anderen, heb je een aangenaam gevoel van superioriteit. Maar wanneer je dan moet vaststellen, dat zij, waarop je uit de hoogte neerkeek, heel wat beter op de hoogte zijn en veel steviger in het zadel zitten, doet dat geweldig zeer. Dat zou je met roskammen kunnen vergelijken. Ik heb begrepen, waarom kittelachtige paarden niet houden van dat roskammen en daarbij dikwijls met de poten achteruitslaan. Ik meende ook een goed stel trappen naar achteren in reserve te hebben. Ongelukkig voor mij kon ik de Bijbelteksten, waarover ik vroeger zo vlug heen gelezen had, nu met geen mogelijkheid van me afschudden. Wat de zaak nog droeviger maakte was het feit, dat ik van de kant van mijn geloofsgenoten, aan wie ik om bijstand vroeg, geen enkele steun op theologische gronden voor hun systeem kon verkrijgen. Alles draaide om ervaringen, waarbij ontelbare negatieve belevingen, die grensden aan lastering en bedrog, verzwegen werden.

Bij de anderen

Wanneer ik dan voorzichtig over de opgemerkte buitensporigheden opmerkingen maakte, kreeg ik steeds tot antwoord dat dat alleen bij de anderen voorkwam. Daaronder zijn te verstaan andere groepen, andere pinkstergemeenten, maar nooit bij hén. Bij die aan de andere kant van de stad of in de straat aan de overkant. Voor de Zweedse kring was bij de Zigeuners alles verdraaid. Voor de 'Assemblée de Dieu' rook de charismatische beweging naar zwavel, of de Branhamisten, de Four-Square, het Volle Evangelie, de Holy Rollers, het Réveil, enz. Alhoewel al deze groepen spruiten uit dezelfde geestelijke familie, beweerden ze allen alleen de waarheid te bezitten. En toch weer niet allemaal, want onder hen kwamen mensen voor die hun onrust niet konden verbergen om het feit dat spiritisten zich best thuis voelden in hun kerk, terwijl zij in het algemeen de andere kerken ontvluchtten. Als men weet, dat het fenomeen van het spreken in talen bij de spiritisten niet onbekend is, is er werkelijk reden tot ongerustheid. Spiritist of niet, ook dat heeft te maken met ervaring.

Na het bezoek, dat de Dalai-Lama onlangs aan Frankrijk bracht, rapporteerden de kranten als volgt: 'Zijne Heiligheid herinnert zich nog hoe hij als kind een wonderlijke eigenschap bezat. Zonder dat iemand hem dat geleerd had en terwijl hij in een provincie ver van de hoofdstad woonde, sprak hij toch het dialect van Lhassa ...'. Dit spreken in een andere taal was echt, controleerbaar en hedendaags. Het zal in niemand opkomen de authenticiteit daarvan te betwisten. Maar door welke geest spreekt de Dalai-Lama authentiek in talen? Ik laat mijn lezers daar zelf op antwoorden.

Ik heb persoonlijk de voorzitter van de Spiritistische kringen van Frankrijk horen verklaren: 'In onze kringen spreken wij in talen en deze talen worden heden ten dage nog gesproken'. Wat hij daar aan toevoegde deed mij huiveren: '... dat is niet zoals in de pinkstergemeenten'. Zo kon deze bekende Spiritist er prat op gaan de authentieke gaven van spreken in talen te bezitten, een authenticiteit waarop de pinksterbeweging zich slechts zeer zelden kan beroepen.

Wat moeten we dan denken, als deze zeldzame authenticiteit, gesmeed door de vader van de leugen, daarenboven gestopt wordt in een even evangelisch kleedje als de jonge bezeten vrouw uit Handelingen 16, waar we al meer over gezegd hebben? Wat moeten we daarvan denken, behalve dan dat de hel schuil gaat achter deze schijn-orthodoxie? De vijand weet knap de wissels te trekken. Sinds

eeuwen heeft hij getracht Gods volk op een dood spoor te brengen. Als groot expert in verdoezelen en als grootmeester in het gebruik van kartonnen theaterdecors, bakt hij zijn weg af met verwron- gen Bijbelteksten en zogenaamde geestelijke ervaringen, om alles een schijn van echtheid en actua- liteit te geven.

In het kader van die dwaalsporen releveer ik deze die zeer bepaald de sluwheid illustreert van dege- ne die zich voordoeft als een 'engel des lichts' (2 Kor. 11:13, 14). Een bepaald tijdschrift, voorstan- der van 'de ervaring', schrijft hoe een Franse predikant, die geen Hebreeuws kende, plotseling door de Geest in die taal begon te spreken, wat door één van zijn collega's, die deze taal wél kende, ver- staan werd. Wat juichten de overigen deze bijbelse rechtzinnigheid toe!

Nu komt mijn verwondering daarover niet voort uit het feit zelf, wat mij ontegensprekelijk lijkt, evenals de wonderen van Lourdes of de wonderbare evangelische woorden van de bezetene uit Handelingen 16. Neen, mijn verbazing werd veroorzaakt door het daaropvolgende commentaar, dat ik hierbij aanhaal: '... het schijnt aan alle vereiste waarborgen (van bijbelse waarachtigheid) te vol- doen'.

Dat heeft me des te meer ontsteld, omdat we hier te doen hebben met een zeer opzichtige naboot- sing, die zeer gemakkelijk te ontsluiëren valt. Alles is zo grof aan elkaar geregen:

1. Eerst en vooral dit: het teken werd opgemerkt door een gelovige die allang overtuigd is van de universaliteit van het heil in Christus. Het teken had hem dus niets meer te leren. Het was dus in strijd met de Heilige Geest, die verklaart, dat het een teken voor de óngelovigen is (1 Kor. 14:22).

2. Het spreken in talen, zoals het in het Nieuwe Testament werd onderwezen en toegepast, werd al- lesbehalve in het Hebreeuws gedaan. De talen die er in de Geest gesproken werden worden 'vreem- de' talen of talen van de barbaren genoemd (1 Kor. 14:21). Welnu, wie worden met vreemdelingen of barbaren bedoeld? Slechts één antwoord is mogelijk: de niet-Joden. De talen worden er, zonder uitzondering, in tegenstelling met het Hebreeuws vermeld.

Geen enkele heiden ondervond de noodzaak ervan te worden overtuigd dat de Joden tot God kon- den naderen, omdat het heil uit de Joden was. Het teken van het spreken in talen was juist bestemd voor de Joden, opdat ze zouden vatten dat de heidenen ook toegang verkregen tot de verlossing, en nooit omgekeerd. Een heiden (of een Fransman) in het Hebreeuws doen spreken betekent de God- delijke orde omkeren, zoals bijvoorbeeld het gezicht van Petrus door Cornelius laten zien. Welnu, Cornelius, die zelf uit de mond van Petrus de weg tot het heil vernam, had helemaal niet nodig te vernemen, dat de Jood, Petrus, net als hijzelf ook gered kon worden. Dat is monumentale nonsens.

Zouden wij ons inderdaad kunnen voorstellen, dat er een taalwonder in Franse dialecten nodig zou zijn om een Engelsman ervan te overtuigen, dat een Fransman de Franse nationaliteit kan krijgen? Dat is nochtans de ongelooflijke platitude, waar we mee te maken hebben in voornoemd artikel: te weten dat dankzij het spreken in het Hebreeuws het aan een Frans christen duidelijk werd, dat de Joden, evengoed als hij, toegang hebben tot hun God!

Dank zij de naïviteit van sommige commentatoren kan de vijand alles kapot maken. Zonder enige moeite kan hij zijn doel bereiken, namelijk het zaaien van verwarring temidden van het volk van God. Zo bereidt hij de weg voor het grote Babel, waarvan de naam verwarring betekent.

Alleen waar echte bankbriefjes zijn, maakt men valse

Een van mijn beste vrienden is voorganger van een opwekkingskring (Église de Reveil). Een man, van wie ik de morele en geestelijke eigenschappen hoog aansla. Net als vele anderen herhaalt hij, in relatie tot het spreken in talen, dat als er geen echte bankbriefjes waren, men zich niet zou bezig- houden met het fabriceren van valse. Hij geeft eerlijk toe dat er heel wat namaak in omloop is, maar met dien verstande, dat de echte bij hém gemaakt worden. De Centrale Bank is 'Made in Reveil'. Daarbij geeft deze geliefde broeder er zich geen rekenschap van dat hij in zijn gemeente over heel de lijn beetgenomen wordt. Want de briefjes waarvan hij koppig volhoudt dat hij ze produceert, zijn verouderd. Zijn briefjes hebben al eeuwen geen koerswaarde meer en zijn niet meer in omloop. Hij beweert na te bootsen wat er gebeurde in de eerste Gemeente, terwijl de namaak bij lange na niet de toetsing verdraagt van het model van de Bijbel. Oordeel liever zelf.

Ten eerste: vijftien procent van het spreken in talen bestaat uit boodschappen aan mensen. Dat betekent dat vijftien procent van de honderd niet echt zijn, omdat de Heilige Geest verklaart dat wie in tongen spreekt, niet tot mensen spreekt (1 Kor. 14:2).

Vervolgens: de overige vijf procent is gericht tot gelovigen, wat totaal in strijd is met het onderwijs van de Heilige Geest (1 Kor. 14:22).

Tenslotte ben ik gewapend, met een bandrecorder, één van zijn gemeenteleden gaan opzoeken die naar hij beweert, een authentieke genadegave van uitlegging van talen bezit en in wie hij een volledig vertrouwen heeft. Ik liet hem een opname van een vroeger spreken in talen beluisteren en verzocht hem er opnieuw de uitlegging van te geven. Wat prompt gebeurde. Helaas was de tweede verklaring zo verschillend van de eerste (die zorgvuldig bewaard was) als de Rhône en Rijn van elkaar verschillen. De tegenstelling tussen beide verklaringen was even opvallend.

Ik heb het onderzoek nog verder doorgedreven. Een Schotse broeder had voor mij het Onze Vader in het dialect van zijn land op band gezet. De uitlegging, die hij er van gaf stemde in niets overeen met het gebed des Heren.

In feite was zijn matrijs zo grof dat geen enkele vervalsers die had willen hebben. Maar hij houdt van zijn namaakbriefjes, omdat hij meent dat zij echt zijn. De echte tussen valse. Je kunt dan een flauwe, maar droeve glimlach niet weerhouden. Maar die treurige glimlach en zijn namaakzetswerk niet te na gesproken, draag ik hem een oprechte broederlijke vriendschap toe, die hij ook echt waard is.

De Bijbel waarschuwt ons voor de verleiding van het leven bij dingen die je kunt zien: wonderen, tekenen en persoonlijke ervaringen. Zij die zich op die weg begeven zullen straks ten prooi vallen aan de Antichrist, die zal komen met allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen en met allerlei verlokkelijke ongerechtigheid (2 Thess. 2:9, 10). Zijn satanische geest is nu reeds werkzaam en zijn weg schijnt goed voorbereid te worden in de harten van hen, die, alhoewel zij zich beroepen op de naam van Christus, zichzelf bewegen op een terrein dat uitermate geschikt is voor de Antichrist. Een rijpe vrucht valt vanzelf van de boom. De ander, de Tegenstander, zal ze maar voor het oprapen en verzamelen hebben, zonder slag of stoot.

Hoofdstuk 14 - Besluit

Dit voorlaatste woord is voor u bestemd, mijn pinksterbroeder of broeder van de charismatische beweging. U hebt tot hiertoe oprecht geloof gehecht, wat dit specifieke onderdeel van de leer betreft, aan een onderwijs, dat u nu als verwrongen voorkomt. Het werd overschat en is zo verouderd als de koperen slang ten tijde van de koningen van Israël. Wat het Boek der boeken ons leert zou u moeten volstaan. Maar de kring waarin u een plaats hebt houdt u, ondanks uzelf, vast, mede door de invloed die wordt uitgeoefend door ervaringen, die men goeddeels-kwaaddeels (of beter: meer kwaaddeels dan goeddeels) voor bijbels laat doorgaan.

Indien er nog enige twijfel overblijft, zij het ook maar één procent, omtrent het onderwerp dat ons nu bezighield, naar de maat van uw geloof, ben ik zo vrij u bij u op uw geliefd terrein te voegen, het gebied van de ervaringen. Maar wees eerlijk ten opzichte van uzelf en van God. Stel uzelf op de proef voor eigen rekening. Doe het zonder knoeien. Op het ogenblik dat u weer in extase komt, of in een taal gaat spreken, durf dan uw cassette recorder aan te zetten en neem op band op wat u tot God zegt. U bent er zeker van dat uw gave nog altijd werkzaam is en dat de uwe in het bijzonder authentiek is. Dat is uw volste recht. Maar dan moet u evengoed aanvaarden dat de gave van uitlegging van uw broeders even waarachtig is als de uwe. Ga dan met uw opname naar meerdere van uw broeders of zusters, die u kent als geestelijke mensen, waarin u volledig vertrouwen hebt. Verzoek hen, afzonderlijk, uw spreken in een taal uit te leggen. En als u de moed er toe hebt, beluister dan elk van de uitleggingen en vergelijk ze. Die zouden, op enkele woorden of zinswendingen na, dezelfde inhoud moeten hebben. Dan pas zult u mij kunnen zeggen, of ik overdrijf als ik het over 'namaak' heb.

Ik weet wat er nu bij het lezen van deze dingen, in u omgaat. U bent zenuwachtig. U bent bang. Angst om de waarheid onder ogen te zien overmeestert u. Nu al probeert u daaraan te ontkomen.

Zo'n 'test' wilt u nooit of te nimmer afnemen. Om eraan te ontsnappen hebt u diep in uw hart al een reden tot afwijzing gevonden. Die zal echter alleen voor uzelf bewijskracht hebben. U zegt: Een dergelijke gave des Geestes te onderwerpen aan een elektronische proef is heiligschennis. Daartoe laat ik mij nooit brengen. Bent u er zeker van dat het wel de échte reden is, die u daarvan weerhoudt? Immers bij andere gelegenheden aarzelt u niet uw prediking of boodschap op band te zetten, ze te beluisteren of te laten beluisteren, te laten waarderen of te beoordelen door andere personen. Of is het misschien vrees de waarheid omtrent uzelf eindelijk te ontdekken, die u doet aarzelen? Toch hebt u hier een middel om de geesten te beproeven binnen uw bereik. Daarenboven is de wetenschap en de elektronica een exacte discipline. Zij is onpartijdig. In elk geval kunt u er niet door worden bedrogen, noch bedriegt zij zichzelf. Of u verkiest misleid te worden en te blijven.

U neemt me kwalijk, wat ik u zeg? Ik begrijp dat wel. U verwijt mij dat ik u een onfeilbaar controlemiddel aan de hand gedaan heb. Voortaan kunt u niet langer meer vertellen: 'Niemand verstaat het'. Het is gedaan met verstoppertje spelen. U staat in uw hemd. U bent uitgeteld. Ik heb het begrepen. Het heeft mij tijd gekost, maar ik heb het door. Maar mogelijk blijft u liever onwetend, zoals de vrome man, die, toen hij vernam dat de kalenderheilige die hij dikwijls aanriep, niet bestond, zei: of ze bestaat of niet, gaat mij niet aan, ik blijf tot haar bidden; en daarmee basta. Daarin wordt de hardnekkigheid van het menselijk hart geopenbaard. Ik houd aan mijn koperen slang vast. Nou, 't is toch God Zelf die haar gegeven heeft ... enz. enz. Vooruit dan maar!

Het middel

Meerderden, die deze gave niet bezaten en er jarenlang met hart en ziel naar verlangden, hebben mij hun wanhoop kenbaar gemaakt. Hun leven lang kenden ze onrust en onzekerheid betreffende hun heil. Er werd immers gesuggereerd dat de zekerheid van de verlossing verkregen werd door het spreken in talen. Blevেন zij zich desalniettemin ware gelovigen noemen, dan gaf men hen de indruk mee dat ze randchristenen waren die niet ten volle bij het volk van God gerekend konden worden. Tot al degenen, die gekweld worden door twijfel, wil ik zeggen, dat zij moeten ophouden met zichzelf te folteren en dat zij in het geloof aangrijpen dat elk kind van God 'in Hem voleindigd is' (Kol. 2:10), in de Christus Gods, die al evenmin als zij de gave van het spreken in talen had en die nochtans DE ZOON VAN GOD is.

Weer anderen zijn naar mij toegekomen om hulp. Zij bekenden totaal in de war te zijn geraakt, want de uitoefening van deze gave was voor hen slechts schijn, want in werkelijkheid waren zij het voorwerp van een gigantisch geestelijk en moreel bankroet. Hun spreken in talen compenseerde een leven vol mislukkingen. Zij bleven heel oppervlakkig en wilden de indruk geven van veel diepgang. Zij hadden de uitoefening van die gaven nodig om in eigen oog en ten opzichte van de anderen een zeker aanzien te verkrijgen.

Zij die deze praktijk vooral toegepast hadden, waren mensen met een pijnlijke onstandvastigheid. Zij leden daaraan in hun binnenste, zonder zich daarover te durven uitlaten en zonder er zelf de oorzaken van te vermoeden. Om niet hun gezicht te verliezen, moesten zij zich steeds meer inspannen om vol te houden op de ingeslagen weg en om zichzelf gerust te stellen. Zij waren met hun ervarings-probleem in een vicieuze cirkel terechtgekomen. Het drijfzand van hun psychische belevingen - om het niet sterker uit te drukken - deed hen een leven kennen met hoogte- en dieptepunten, met niet te voorziene veranderingen in hun humeur; nu eens uitgelaten blij, dan weer tot tranen toe bedroefd. Hun levensdiagram bestond hoofdzakelijk uit pieken; gelukkig 's morgens en terneergedrukt 's avonds; de vorige maand bewierookten zij hun dienstknecht in het werk des Heren, de maand daarop verguisden zij hem, terwijl zij van plaatselijke gemeente veranderden, zoals wij van overhemd veranderen.

Om uit zo'n situatie te geraken is de volgende weg te volgen: zichzelf op de proef stellen om te zien of men in het geloof aan de Heer Jezus is. Vervolgens dient er gehandeld te worden naar het voorbeeld van de vrome koning Hizkia, die de koperen slang, die Mozes gemaakt had, in stukken sloeg. Dat wil zeggen, de verkeerde leer, zelfs onder Bijbels mom beoefend, en de nasleep ervan oprecht belijden. Tenslotte al het verkeerde totaal afzweren en pleiten op het bloed van Jezus Christus dat ons rein maakt van alle zonde (1 Joh. 1:7-9). Israël ontving vergeving toen de afgod was verwijderd. God zal ook uw dwaling vergeven. In het geloof moet u dan de volle vergeving van God aan-

grijpen en de volledige bevrijding van die psychische overheersing die u in zijn greep hield en waardoor u, ondanks al uw inspanningen, wankelmoedig werd gemaakt. Aan Jezus' voeten vond de geschokte Legioen, de schreeuwende man, die in zijn gevoelsleven ups en downs kende, om zich echter telkens weer in de diepte te bevinden, vrede, rust, verstand en de kracht om een goed samenhangend getuigenis te geven aan die hem omringden (Mark. 5:5). Mijn vurige gebed is, dat het lezen van deze regels u mag doen buigen voor Hem, die alle banden losmaakt, ook die welke gesmeed zijn door een ijver voor de Bijbel, maar zonder verstand (Rom. 10:12).

Eindconclusie

De laatste paragraaf is voor u bestemd, mijn broeder die niet tot de pinksterbeweging behoort. Het lezen van dit boek valt u gemakkelijk. Het geeft u gelijk. De weg die ik geestelijk afgelegd heb, heeft mij bij u gebracht. Misschien had u verwacht dat ik nog verder zou gegaan zijn, tot het uiterste. U had van mij willen horen dat het spreken in talen, anti-bijbels en buitenbijbels als het is, slechts duivels van oorsprong kan zijn. Dat heb ik niet gezegd, want, eerlijk, ik mag niet verder gaan dan te spreken van wat ik als waarachtig of onwaarachtig heb onderscheiden. Wel erken ik, dat de vader der leugen er achter zit. Sommigen beweren dat zij de geesten die hen die in talen spreken bezielen, naar het Schriftwoord (1 Joh. 4:1-3) hebben beproefd en vaststelden dat het duivelen waren. Dat stadium heb ik niet bereikt. Ik heb slechts de gave gekregen de geesten te onderzoeken door de Schriften. Het gebruik van de elektronica heeft dit onderzoek bevestigd en openbaar gemaakt, dat het huidige spreken in talen onder leiding staat van een geest van dwaling. Die geest is buiten alle twijfel niet de Heilige Geest.

Misschien oppert u dat 'geest van Satan' en 'geest van dwaling' identiek zijn. Als u er op staat, verwijs ik u liever naar de geschriften van Dr. Gerald E. MacGraw, die naar mijn gevoel een verlengthstuk zijn van wat ik schreef. Ik laat enkele korte uittreksels uit zijn belangrijke artikel 'Tongues should be tested' volgen:

... na een korte bidstond, verzoeken wij de persoon in kwestie in talen te spreken. Daarna stelt hij die de leiding over de groep heeft vragen, niet aan de persoon zelf, maar aan de geest die de talen ingeeft ... Het merendeel van hen had de gave van de talen beoefend gedurende een periode van persoonlijke bezinning. Velen twijfelden aan de echtheid van de gave, maar vele anderen waren er zeker van dat de proef waaraan zij zich onderwierpen de Goddelijke oorsprong ervan zou bevestigen. De pijnlijke vaststelling was dat meer dan negentig procent moesten toegeven dat de oorsprong van hun gave van talen demonisch was. Er zijn heel wat aanhangers van pinkstergemeenten en van de charismatische beweging die toegeven dat demonische talen inderdaad bestaan. Maar wat hun gave aangaat beweren zij in het bezit te zijn van de echte. Een jong meisje vroeg haar gave te beproeven omdat zij aanvoelde dat slechte invloeden op haar leven inwerkten ... zij was ervan overtuigd dat haar gave van Goddelijke oorsprong was. Een dame uit haar kerk die de gave van onderscheiding had, had haar de verzekering gegeven, dat haar spreken in talen van de Heilige Geest kwam. Toen wij samenkwamen om voor de bevrijding van deze zuster te bidden, zei de geest ons dat hij de Heer Jezus Christus haatte. Bij het ondervragen gaf de demon toe dat hij de bron was van haar gave van spreken in talen ... Christenen met veel kennis kunnen bezeten zijn door een duivel die in talen spreekt ... Het is gebeurd, dat zendelingen tijdens hun verlof hoorden spreken in talen, waarbij in de landstaal van hun zendingsveld werd gelasterd ... Iemand vroeg om een onderhoud. Het ging om een opmerkelijk begaafde, evenwichtige christin, op wie men steeds kon rekenen, een zielenwinnares ... ik kon me niet voorstellen dat zo'n christin een duivel in betrekking tot de talen in zich zou omdragen ... weldra drukte zij in talen sprekend allerlei wrok en haat tegenover Christus, ten aanzien van zichzelf en ons uit. Zij was ontegensprekelijk in het bezit van een duivelse gave van talen. Anderen ... zijn diep ernstig en geestelijk. Hun leven geeft blijk van een ware bekering, van honger naar geestelijke groei ... Ik geloof niet dat de duivel door het spreken in talen iemand kan scheiden van Christus ... alleen na opgedane ervaringen en na deze onder de loep genomen te hebben komen we, wat dat punt betreft, tot de conclusie dat heel veel enthousiaste mensen die menen in talen te spreken, zichzelf wat wijs maken.

Ik laat de verantwoordelijkheid voor de conclusies bij Dr. MacGraw, maar ik spreek ze niet tegen. Anderen, in Europa, zijn tot dezelfde resultaten gekomen. Tot dat terrein van navorsing ben ik nog

niet doorgedrongen. Ik kan noch ontkennen noch bevestigen dat het spreken in talen, naar hij zegt, voor negentig procent van duivelse oorsprong is. Wat ik wel durf te beweren daarentegen, met de Bijbel in de hand, is dat het honderd procent verkeerd is.

Tweegevecht

Nu éven onder ons tweeën, mijn broeder. Met zijn tweeën gaan we de degen kruisen. U zou me willen terugdringen in mijn laatste verschansingen om me te doen zeggen waar ik helemaal geen zin in heb. U zou me daar willen toe verplichten in een drietal onweerstaanbare steken:

(1) Omdat het niet van God is, is het van de duivel.

(2) U wilt de uitspraak van Jakobus 3 vers 11 betreffende het gebruik van de tong de doorslag laten geven:

‘De bron laat toch niet uit dezelfde opening het zoete en het bittere opwellen?’

(3) Logisch redenerend komt u tot de enig mogelijke conclusie:

zij die door Satan spreken kunnen niet van Christus zijn; Christus en Belial kunnen niet samenwonen in eenzelfde

leven (2 Kor. 6:15). Richting: eeuwige verdoemenis!

Even geduld! U loopt geweldig kans met dergelijke redeneringen terecht te komen op de bank van de beschuldigen. Immers, u zingt de lofzang van dezelfde Heer, die u gered heeft van een zo groot verderf door zo'n grote offerande. En diezelfde lippen, die zich in de eredienst als een bron van zoet water openers, dienen daarbuiten als een bron van bitter water om kwaad te spreken van uw naaste, van uw collega of van het werk dat God hem heeft toevertrouwd. U zegt, dat het de duivel is die in talen spreekt bij monde van uw pinksterbroeder? Misschien hebt u gelijk. Maar WIE legt de woorden in uw mond als u uw ondergeschikten toesnauwt in onaangename bewoordingen of wanneer u een even onaangenaam stilzwijgen bewaart tegenover uw echtgenote, of als u kwaad spreekt van uw broeder, wanneer u hem zwart maakt, hem beledigt of hem 'de waarheid' naar het hoofd slingert en hem flink de oren wast in plaats van de voeten?

Als men bepaalde christenen in de week hoort spreken, vraagt men zich met reden af wat ze in de eredienst, 's zondags zouden kunnen zingen ...

Laten wij maar eerlijk bekennen: uw bron is ook dan weer zoet en dan weer bitter, en die bitterheid komt niet uit God.

Wiens fout?

Daarenboven hebt u niet door in welke mate u medeverantwoordelijk bent voor het afglijden van hen, die in uw gemeente die zogenoemde geestelijke manifestaties begeren. Ik ging eens een nieuw paar schoenen kopen in een schoenwinkel. Ik zal nooit vergeten op welke manier de verkoper mijn afgedragen schoenen typeerde; hij zei: 'Ze zijn moegelopen, meneer'. Kan dat ook niet van vele van onze kerken gezegd worden?

Zij zijn moe. De liederen spreken van vermoeidheid, de gebeden worden met moeite opgezongen, de boodschappen worden moeizaam gebracht. Zeker, alles is in orde en juist, maar wat is het afgesleten. Het frisse, het broederlijke, spontane is er uit; de liefde is zelfs vermoeid geworden. Vergeet daarbij nooit dat mensen een hartelijke leugen meer op prijs stellen dan een koude waarheid. Al te veel is de waarheid, die in uw bezit is, niet meer dan een koude rechtzinnigheid. Harten worden niet warm van ijsbergen. Nog minder als ze in een diepvrieskist terechtkomen. Een goede oude houtkachel die ronkt en rookt zal een warmere sfeer scheppen dan een opgesmukte smetteloze installatie die het maar voor een kwart doet. Lauwheid past niet in het werk van God. Er komen geen mensen meer door tot bekering. Een christelijk leven moet intens geleefd worden. De Heilige Geest is ons geschonken met het oog op een overvloedig leven, niets minder dan dat. En daar waar zo'n leven uit de Geest in overvloed aanwezig is en als een bron levend water om zich heen laat stromen, lopen de gelovigen geen gevaar afgetrokken te worden tot bedrieglijke experimenten, die als panacee voor alle kwalen van de kerk, voorgesteld worden.

‘Er staat ook geschreven’

Zo langzamerhand kom ik aan het eind van mijn boek. Aan u, mijn broeder die niet de pinksterbeweging aanhangt, is het in eerste instantie gericht. Het is niet bestemd voor de anderen. Zij zullen zich van hun dwaling niet laten afbrengen, evenmin als een Jehovah's Getuige de leer van de Godheid van Christus zal aanvaarden, al werd dit hem op grond van de Schrift bewezen. Meer dan ooit behoort ik bij de uwen. Ik heb de juistheid van uw onderricht en de zuiverheid van uw leer erkend. Beveel dit werk aan bij hen die in verwarring gekomen zijn bij het beluisteren van het betoverende lied van de meerminden van de charismatische beweging. Door Gods genade, de bijstand van de Geest en het licht van het Woord ben ik ontkomen aan hun valstrikken. U hebt het boek uitgelezen. Lees het opnieuw en bestudeer systematisch de waarheden die erin naar voren gebracht werden en de dwalingen die erin werden ontmaskerd.

De vragenlijst, die zich achterin bevindt, kan u een dankbare hulp zijn wanneer u het geloof dat in u is moet verantwoorden. (1 Petr. 3:15).

Welbeproefd ten dienste van God zult u dan een arbeider zijn die rechte voren trekt bij het brengen van het Woord der waarheid (2 Tim. 2:15).

Spaar geen moeite om mensen, die zich overgeven aan experimenten, die alleen in naam schriftuurlijk zijn, terug te brengen tot de Schrift. Herinner hen er aan, dat toen de Heer Jezus door de Satan tot driemaal toe verleid werd om een experiment te doen, Hij daarop drie keer antwoordde: 'Er staat geschreven' (Matth. 4:7). Wanneer dan de tegenstander de verleiding aanscherpt door zelf te zeggen 'er staat geschreven', laat dan niet na te antwoorden met: 'Er staat ook geschreven'. Durf in navolging van onze Goddelijke Voorganger te zeggen tot al wie door allerlei leer beïnvloed worden, die met de stroom mee gaan en graag 'up to date' zijn, wat Hij tot de Samaritaanse vrouw zei: '... u weet niet wat u aanbidt ...' (Joh. 4:22). Er mag van geen wijken sprake zijn tegenover hen. Integendeel, hen weerstaan om het geloof dat eenmaal de heiligen is overgeleverd (Judas 3) en naar het voorbeeld van onze Meester, hun zeggen met liefde en in oprechtheid: 'u dwaalt, want u kent de Schriften niet ...' (Matth. 22:29).

PRAGMATISME versus GELOOF

Pragmatisme zegt: "Als het werkt, dan zal ik het accepteren en geloven"

Geloof zegt: "Wat ik aanneem en geloof is geheel gebaseerd op Gods Woord, de Bijbel"

FUNDAMENTELE WET

Wij moeten nooit toelaten dat onze ervaringen het Woord van God uitleggen, maar in plaats daarvan, moet het Woord van God onze ervaringen beheersen

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm